Raftul Denisei

William Golding

Împăratul muștelor

roman

book MANITAS fiction

WILLIAM GOLDING
Lord of the Flies
© 1954 by William Golding
All rights reserved.

Foto copertă: © PHOTOLAND / CORBIS

© Humanitas Fiction, 2007, 2009, 2012, 2013 (ediţia print)
© Humanitas Fiction, 2013 (ediţia digitală)

ISBN: 978-973-689-599-9 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

William Golding

Împăratul muștelor

roman

Traducere din engleză de
CONSTANTIN POPESCU

Cuprins

Împăratul muştelor
- Vuietul scoicii
- Focul de pe munte
- Colibele de pe plajă
- Feţe vopsite şi păr lung
- Fiara din apă
- Fiara din văzduh
- Umbre şi arbori înalţi
- Un dar adus beznei
- O perspectivă asupra morţii
- Scoica şi ochelarii
- Castelul de stâncă
- Strigătul vânătorilor

Tatălui şi mamei mele

Vuietul scoicii

Băiatul blond îşi dădu drumul pe ultimul metru de stâncă şi începu să-şi croiască drum spre lagună. Deşi îşi scosese jerseul de şcoală şi-l târa acum într-o mână, cămaşa cenuşie îi asudase pe trup şi părul i se lipise de frunte. De jur împrejur, brazda lungă, trasă prin junglă, devenise o baie fierbinte. Se trudea să-şi facă loc printre liane şi printre trunchiurile zdrobite, când o pasăre, o apariţie roşie şi galbenă, ţâşni cu un ţipăt de vrăjitoare; ţipătului îi răspunse un altul.

— Hei! se auzi. Stai o clipă!

Desişurile din marginea brazdei se scuturară şi picături de ploaie căzură zgomotos.

— Stai niţel! zise vocea. M-am încurcat în liane.

Blondul se opri şi îşi trase ciorapii cu un gest automat, de parcă ar fi fost acasă, nu în junglă.

Vocea se auzi iar:

— De-abia mă pot mişca printre lianele astea.

Cel ce vorbise ieşi de-a-ndăratelea dintre desişuri, iar crăcile i se prinseră în hanoracul slinos. Mărăcinii se agăţaseră şi îi zgâriaseră genunchii goi şi plinuţi. Se aplecă, îşi scoase cu grijă ţepii mărăcinilor şi se întoarse. Era mai scund decât băiatul blond şi foarte gras. Înaintă, uitându-se atent pe unde calcă, apoi înălţă capul şi privi prin lentilele groase ale ochelarilor.

— Unde-i omul cu megafonul?

Blondul clătină din cap.

— E o insulă. Cel puţin, aşa cred, zise el. Uite un colţ de stâncă în apă. Te pomeneşti că n-o fi nici un om mare pe aici.

Grăsanul păru uimit.

— A fost pilotul ăla. Dar nu era în compartimentul pasagerilor, ci în carlingă.

Blondul miji ochii şi scrută colţul de stâncă.

— Ce s-o fi întâmplat cu puştii? continuă el. Trebuie să fi scăpat câţiva. Sunt convins. Tu ce crezi?

Blondul porni degajat spre malul mării. Încerca să se poarte cât mai firesc şi nu se arătă prea indiferent la cele auzite, dar grăsanul se grăbi să-l urmeze.

— Nu-i absolut nici un om mare?

— Nu cred.

Blondul vorbise solemn; apoi îl copleşi bucuria unei ambiţii împlinite. Se aşeză în mâini, cu capul în jos, chiar în mijlocul brazdei şi îi rânji grăsanului, pe care îl vedea de-a-ndoaselea.

— Nu-i nici un om mare!

O clipă grasul rămase pe gânduri.

— Şi pilotul?

Blondul reveni la poziţia normală şi se aşeză pe pământul jilav.

— O fi zburat mai departe, după ce ne-a dat drumul. Nici n-ar fi putut să aterizeze aici. În orice caz, nu cu un avion cu roţi.

— Am fost atacaţi!

— Nu-ţi fie frică, o să se întoarcă.

Grăsanul clătină din cap.

— Pe când coboram, m-am uitat pe geam. Am văzut cealaltă parte a avionului. Era în flăcări.

Măsură din ochi brazda din junglă.

— Uite ce-a făcut fuzelajul.

Blondul întinse mâna şi pipăi trunchiul mutilat al unui arbore. Preţ de o clipă, păru interesat.

— Ce s-o fi întâmplat cu avionul? Unde-o fi?

— L-a împins uraganul în larg. Era foarte primejdios, fiindcă toate trunchiurile se prăbuşeau. Trebuie să mai fi rămas nişte copii în avion.

Ezită un moment, apoi vorbi din nou:

— Cum te cheamă?

— Ralph.

Grăsanul aşteptă să fie întrebat şi el cum se numeşte, dar nu l-a întrebat nimeni nimic; blondul pe nume Ralph zâmbi vag, se ridică şi porni iar spre lagună. Grăsanul se ţinu scai de el.

— Cred că mai sunt mulţi copii împrăştiaţi pe-aici. N-ai văzut pe nimeni?

Ralph clătină din cap şi iuţi pasul. Apoi se împiedică de o cracă şi căzu cu o buşitură.

Grăsanul se opri lângă el, suflând din greu.

— Mătuşica mi-a spus să nu fug, fiindcă sufăr de astmă, explică el.

— Asta-mă?

— Chiar aşa. Mi se taie răsuflarea. Eram singurul băiat din şcoală care avea astmă, rosti grăsanul plin de mândrie. Şi port ochelari de la trei ani.

Îi scoase şi-i întinse lui Ralph, clipind şi zâmbind, apoi începu să-i şteargă de hanoracul jegos. O expresie de durere şi concentrare îi schimonosi trăsăturile slab conturate. Îşi şterse sudoarea de pe obraji şi îşi puse repede ochelarii pe nas.

— Fructele alea.

Se uită în jurul brazdei.

— Fructele alea, zise el. Cred…

Îşi potrivi ochelarii, se îndepărtă de Ralph, călcând prin desişuri, şi se ghemui în frunzişul încâlcit.

— Mă întorc numaidecât…

Ralph se desprinse prudent dintre liane şi se strecură mai departe printre ramuri. Îl lăsă repede în urmă pe grăsan cu gâfâielile lui şi o

apucă grăbit spre perdeaua de vegetaţie care se afla încă între el şi lagună. Trecu peste trunchiul unui arbore zdrobit şi ieşi din junglă.

Ţărmul era străjuit de palmieri. Stăteau drepţi, înclinaţi sau sprijiniţi, scăldaţi în lumina soarelui şi cu frunzişul verde la o înălţime de treizeci de metri. Ţărmul de sub ei, presărat cu nuci de cocos putrezite, cu vlăstari de palmieri şi acoperit cu iarbă aspră, era răscolit pretutindeni de pomi dezrădăcinaţi şi prăbuşiţi. Îndărătul lor se întindea bezna adevăratei păduri şi brazda deschisă prin ea. În picioare, cu o mână sprijinită de un trunchi cenuşiu, Ralph îşi strânse pleoapele în faţa mării sclipitoare. În depărtare, poate la un kilometru şi jumătate, talazurile albe lingeau nişte stânci de coral, iar dincolo de ele marea era de un albastru-închis. În arcul neregulat al stâncilor de coral, laguna stătea liniştită ca un lac de munte şi colorată în toate nuanţele albastrului, în verde tulbure şi în purpuriu. Plaja dintre terasa cu palmieri şi ţărm era un arc subţire, aparent nesfârşit, căci la stânga lui Ralph liniile palmierilor, ale plajei şi ale mării se adunau într-un punct la infinit; şi, veşnic, aproape vizibilă, arşiţa.

Sări de pe lespedea de piatră. Pantofii negri i se înfundară în nisip, iar căldura îl lovi. Simţi toată greutatea hainelor şi, cu un gest sălbatic, îşi azvârli pantofii din picioare, apoi, dintr-o singură mişcare, îşi smulse ciorapii cu jartiere cu tot. Sări iar pe lespede, îşi scoase cămaşa şi rămase în picioare printre cojile de nuci de cocos, ca nişte cranii, iar pe trup i se prelinseră umbrele verzi ale palmierilor şi ale pădurii. Îşi desfăcu catarama în formă de şarpe a curelei, îşi trase pantalonii scurţi şi chiloţii şi rămase gol, cu ochii ţintă la plajă şi la marea orbitoare.

Era destul de mare, avea doisprezece ani şi câteva luni, aşa încât îşi pierduse burtica plinuţă din copilărie; nu era totuşi destul de mare pentru ca adolescenţa să-i dea sentimentul pudorii. Judecând după lăţimea şi greutatea umerilor, ar fi putut deveni boxer, deşi gura trăda o anume moliciune, iar în privire nu i se citea arţagul. Bătu uşor cu mâna trunchiul palmierului; apoi, forţat să recunoască în cele din urmă existenţa insulei, râse din nou încântat şi stătu în mâini. Reveni mlădios pe picioare, sări pe plajă, îngenunche şi adună cu braţele la piept două mormane de nisip. După aceea se lăsă niţel pe spate şi privi marea cu ochi vii şi nerăbdători.

— Ralph…

Grăsanul coborî dintre palmieri şi se aşeză atent pe marginea lespezii.

— Îmi pare rău c-am stat aşa de mult. Fructele alea…

Îşi şterse ochelarii şi-i potrivi pe nasul turtit. Rama îi imprimase la rădăcina nasului un „V“ adânc şi roz. Se uită cu invidie la trupul bronzat al lui Ralph, apoi la propriile haine. Prinse capătul fermoarului întins pe tot pieptul.

— Mătuşica…

Trase apoi energic de fermoar şi îşi scoase hanoracul peste cap.

— Aşa!

Ralph îi aruncă o privire piezişă şi nu-i răspunse.

— Mă gândesc c-ar trebui să aflăm cum îi cheamă pe toţi şi să facem o listă, zise grăsanul. N-ar strica să ne adunăm.

Ralph ignoră propunerea, iar grăsanul se văzu silit să continue:

— Nu-mi pasă cum au să-mi spună, atâta timp cât n-au să mă strige ca la şcoală, îi mărturisi el.

Ralph arătă oarecare interes.

— Şi cum te strigau la şcoală?

Grăsanul aruncă o privire peste umăr şi se aplecă spre Ralph.

— Îmi spuneau Piggy[1], şopti el.

1 Purceluşul (engl.). (N. tr.)

Ralph izbucni în hohote de râs. Sări în picioare:

— Piggy! Piggy!

— Ralph… te rog!

Piggy îşi încleştă mâinile, cuprins de teamă.

— Am spus că nu vreau să…

— Piggy! Piggy!

Ralph ţopăi în aerul fierbinte de pe plajă, apoi se întoarse în viraj ca un avion de vânătoare cu aripile strânse şi îl mitralie pe Piggy.

— Vââââj!

Plonjă în nisipul de la picioarele lui Piggy şi rămase acolo râzând.

— Piggy!

Piggy zâmbi reticent, măgulit fără să vrea de dramul acela de preţuire.

— Câtă vreme n-o să le spui ălorlalţi…

Ralph chicoti pe nisip. Expresia de durere şi concentrare reveni pe faţa lui Piggy.

— Stai niţel.

Se întoarse iute în pădure. Ralph se ridică şi o luă la dreapta.

Un element pătrat al peisajului întrerupea plaja; o platformă uriaşă de granit trandafiriu îşi croia drum necruţător prin pădure, prin terasă, prin nisip şi prin lagună, ca un chei suspendat, înalt de peste un metru. Platforma era acoperită cu un strat subţire de pământ şi iarbă aspră, şi umbrită de palmieri tineri care – neputând să crească la înălţimea maximă, rădăcinile fiind lipsite de sol adânc – se prăbuşeau şi se uscau când ajungeau de vreo şapte metri, iar trunchiurile lor devălmăşite erau numai bune să şezi pe ele. Palmierii încă în picioare formau un plafon verde, pe care jucau reflexiile amestecate ale lagunei. Ralph se urcă pe platformă, simţi răcoarea şi umbra, închise un ochi şi se convinse că umbrele de pe trupul lui erau cu adevărat verzi. Se îndreptă spre marginea dinspre mare a platformei şi rămase

cu privirea la apă. Era limpede până la fund şi strălucea de eflorescenţa ierburilor marine tropicale şi a coralului. Un banc de peştişori lucioşi săgeta ici-colo. Ralph vorbi singur, articulându-şi încântarea pe corzile de bas ale vocii.

— Aaah!

În spatele platformei se iviră alte minuni. O forţă necontrolată a naturii – un taifun, poate, sau o furtună dezlănţuită odată cu venirea lui Ralph aici – îngrămădise nisip în lagună, astfel încât pe plajă se formase un bazin lung şi adânc, mărginit la capătul cel mai îndepărtat de un perete înalt de granit trandafiriu. Ralph, pe care aspectul de falsă adâncime a bazinelor de pe plajă îl mai înşelase şi înainte, se apropie, gata de o nouă dezamăgire. De data asta însă, insula îşi ţinu făgăduiala, iar bazinul, inundat evident doar în timpul fluxului, era, lucru de necrezut, atât de adânc la un capăt, încât arăta verde-închis. Ralph îl cercetă cu atenţie pe toată lungimea celor treizeci de metri, apoi se aruncă în el. Apa era mai caldă decât sângele lui şi avu impresia că înoată într-o cadă uriaşă.

Piggy apăru din nou, se aşeză pe marginea cornişei stâncoase şi urmări cu invidie trupul verde şi alb al lui Ralph.

— Dar bine mai înoţi!

— Piggy!

Piggy îşi scoase pantofii şi ciorapii, îi întinse cu grijă pe stâncă şi încercă apa cu degetul mare de la picior.

— E fierbinte!

— Dar cum te aşteptai să fie?

— Nu mă aşteptam la nimic. Mătuşica…

— Ia mai dă-o dracului pe mătuşă-ta!

Ralph plonjă din nou şi înotă pe sub apă cu ochii deschişi; îngrăditura de nisip a bazinului se înălţă ameninţătoare ca o costişă de deal. Se întoarse pe spate, ţinându-şi nasul cu degetele, şi pe faţă îi jucă şi se sfărâmă o rază aurie. Piggy păru că se hotărăşte şi începu să-şi scoată pantalonii scurţi. Imediat rămase gol – palid şi gras în goliciunea lui. Coborî pe vârful picioarelor taluzul nisipos al lacului, intră până la gât în apă şi îi zâmbi mândru lui Ralph.

— N-ai de gând să înoţi?

Piggy clătină din cap.

— Nu ştiu să înot. Nu mi-au dat voie. Astma mea…

— Ia mai dă-o dracului de asta-a-mea!

Piggy primi afrontul cu un fel de răbdare umilă.

— Dar bine mai înoţi!

Ralph lipăi spre mal, îşi băgă capul la fund şi împroşcă apoi printre buze un jet de apă. Îşi înălţă bărbia şi zise:

— Înot de la cinci ani. M-a învăţat tăticu'. E comandor în marină. Când o să intre în concediu, o să vină să ne salveze. Tatăl tău ce-i?

Piggy roşi brusc.

— Tăticu' a murit, zise el repede, iar mămica…

Îşi scoase ochelarii, căutând zadarnic în jur ceva cu care să-i şteargă.

— Am stat cu mătuşica. Ţinea o cofetărie. Aveam prăjituri berechet. Câte voiam. Când o să ne salveze tăticu' tău?

— De îndată ce-o să poată.

Piggy ieşi şi rămase gol, şiroind de apă; îşi şterse ochelarii cu o şosetă. Prin arşiţa dimineţii, nu ajungea până la ei decât mugetul lung al talazurilor ce se zdrobeau de stânci.

— Da' cum ştie că suntem aici?

Ralph se bălăcea în apă. Somnul îl cotropi ca mirajele ce căutau să învăluie strălucirea lagunei.

— Da' cum ştie că suntem aici?

„Aşa, îşi spuse Ralph, aşa, aşa." Mugetul de pe stâncile din mare se îndepărtă mult de tot.

— Au să-i spună la aeroport.

Piggy clătină sceptic din cap, îşi puse ochelarii cu lentilele sclipitoare şi îşi coborî privirea spre Ralph.

— În nici un caz n-au să-i spună cei de acolo. N-ai auzit ce-a zis pilotul? Despre bomba atomică? Au murit toţi.

Ralph ieşi din apă şi rămase în faţa lui Piggy, gândindu-se la această problemă neobişnuită.

— Suntem pe-o insulă, nu-i aşa? insistă Piggy.

— M-am cocoţat pe-o stâncă şi cred că-i o insulă, răspunse Ralph încet.

— Au murit toţi şi suntem pe o insulă, zise Piggy. Nici dracu' nu ştie că suntem aici. Tăticu' tău nu ştie, nimeni nu ştie…

Îi tremurau buzele, iar ochelarii i se aburiseră.

— S-ar putea să rămânem aici până murim.

La acest ultim cuvânt, li se păru că arşiţa se înteţeşte, ca o apăsare ameninţătoare, iar laguna îi copleşeşte cu scânteieri orbitoare.

— Du-te şi-mi adu hainele, bombăni Ralph. Uite-le colo.

O rupse la fugă pe nisip, sub razele neîndurătoare ale soarelui, traversă platforma şi dădu peste hainele risipite. Îmbrăcatul cămăşii cenuşii îi produse o nouă şi stranie plăcere. Se urcă pe marginea platformei şi se aşeză la umbra verde, pe un trunchi din apropiere. Piggy se săltă şi el, strângând la subsuoară aproape toate hainele. Se aşeză grijuliu pe un trunchi prăbuşit, lângă stânca micuţă, îndreptată spre lagună; pe trup îi tremurau reflexiile razelor încălcite.

— Trebuie să dăm de ceilalţi, spuse Piggy. Trebuie să facem ceva.

Ralph nu-i răspunse. Se aflau pe o insulă de coral. Se lăsă pradă viselor plăcute, apărat de soare şi ignorând ce cobea Piggy.

— Câţi om fi? insistă Piggy.

Ralph înaintă şi se opri lângă grăsan.

— Habar n-am.

Peste apele lucioase, sub pâcla arşiţei, se strecurau ici şi colo brize uşoare. Când ajungeau la platformă, frunzele de palmieri porneau să şoptească, iar pete neclare de soare alunecau pe trupul băieţilor sau se mişcau la umbră, ca nişte fiinţe strălucitoare şi înaripate.

Piggy îşi înălţă privirea spre Ralph. Pe faţa acestuia umbrele se inversaseră; deasupra erau verzi, iar jos strălucitoare, proiectate de lagună. Prin păr i se furişă o rază tulbure de soare.

— Trebuie să facem ceva.

Ralph nu-i dădu nici o atenţie. Iată, în sfârşit, locul multvisat, dar niciodată înţeles pe deplin, prinzând brusc viaţă adevărată. Deschise buzele într-un zâmbet de încântare, iar Piggy, luând surâsul lui drept o dovadă că era acceptat, râse încântat.

— Dacă-i într-adevăr o insulă…

— Dar asta ce-o mai fi?

Ralph încetă să zâmbească şi arătă cu degetul spre lagună. Printre ierburile marine şi ferigi se vedea un obiect alb-gălbui.

— E o piatră.

— Nu. E o scoică.

Piggy nu-şi mai găsea locul, cuprins de un entuziasm frenetic.

— Aşa e. E o scoică! Am mai văzut una la fel. Pe zidul din spatele casei cuiva. Zicea că-i o cochilie. Sufla în ea şi-atunci venea mămica lui. Costă o groază de bani…

Aproape de cotul lui Ralph, vlăstarul unui palmier se apleca peste lagună. Greutatea trunchiului făcuse să se ridice o moviliţă de pământ sterp, afânat, iar palmierul avea să se prăbuşească în curând. Ralph smulse tulpina şi începu s-o vânture prin apă, în timp ce peşti sclipitori fulgerau în toate părţile. Piggy se aplecă riscant.

— Ai grijă. Ai s-o spargi…

— Gura!

Ralph vorbi cu gândul aiurea. Scoica era interesantă, frumoasă, o adevărată jucărie scumpă; dar plăsmuirile vii din visul lui diurn stăruiau încă între el şi Piggy, care, în această împrejurare, se dovedi o fiinţă fără importanţă. Tulpina palmierului se îndoi şi Ralph împinse scoica printre ierburi. Întinse mâna ca o pârghie şi apăsă cu cealaltă, până când cochilia ieşi la suprafaţă picurând şi Piggy reuşi s-o apuce.

Acum, că scoica nu mai era doar un obiect vizibil de la distanţă şi intangibil, Ralph se entuziasmă şi el.

— …o cochilie face o groază de bani, bolborosi Piggy. Sunt sigur că, dac-ai vrea să cumperi una, ar trebui să dai pe ea o mulţime de parale… Ăla o ţinea pe zidul grădinii, iar mătuşica…

Ralph îi luă scoica şi pe braţ i se prelinse puţină apă. De un alb-gălbui închis, scoica avea ici-colo pete trandafirii decolorate. Între

vârful ei ros, niţel găurit, şi valvele roz ale gurii, corpul lung de patruzeci de centimetri, acoperit cu un desen fin şi cizelat, se răsucea uşor în spirală. Ralph o scutură, golind de nisip interiorul adânc.

— …mugeşte ca o vacă, spuse Piggy. Avea şi nişte pietre albe, şi mai avea o colivie cu un papagal verde. Fireşte, nu sufla în pietrele albe, zicea…

Se opri să-şi tragă răsuflarea şi mângâie obiectul strălucitor din mâinile lui Ralph.

— Ralph!

Băiatul îl privi.

— Cu ajutorul ei, îi putem chema pe ceilalţi. Ca să ne adunăm. Când or să ne audă, or să vină toţi…

Îl privi radios pe Ralph.

— Asta urmăreai, vasăzică? De asta ai scos cochilia din apă?

Ralph îşi dădu peste cap părul blond.

— Cum sufla prietenul tău din cochilie?

— Parcă scuipa, răspunse Piggy. Mătuşica nu voia să mă lase să suflu, din cauza astmei. Băiatul zicea că trebuie să sufli prin capătul de jos.

Piggy îşi puse mâna pe abdomenul umflat.

— Hai, încearcă, Ralph. Cheamă-i!

Neîncrezător, Ralph duse la gură capătul mic al scoicii şi suflă. Prin gura cochiliei ieşi doar un şuierat. Ralph se şterse pe buze de apa sărată şi suflă iar, dar scoica rămase tăcută.

— Parcă scuipa.

Ralph îşi strânse buzele şi suflă în scoică, provocând un sunet jos, ca un pârţ. Băieţii se amuzară atât de tare, încât Ralph, între hohote de râs, mai suflă un timp.

— Sufla pe aici, pe jos.

Ralph pricepu şi suflă cu toată forţa în scoică. Scoica răsună pe dată. O notă aspră şi joasă vui pe sub palmieri, se răspândi prin pădurea încâlcită şi reveni ca un ecou din granitul trandafiriu al muntelui. Stoluri de păsări se înălţară din vârful pomilor, iar prin desişuri un animal guiţă şi o rupse la fugă.

Ralph îşi dezlipi scoica de la gură.

— Măiculiţă!

După nota aspră a cochiliei, vocea lui obişnuită suna ca o şoaptă. O duse din nou la buze, trase adânc aer în piept şi mai suflă o dată. Sunetul răsună din nou: apoi, la o încercare mai energică, sunetul urcă o octavă şi deveni un zgomot strident şi mai pătrunzător. Piggy striga ceva încântat, iar lentilele îi sclipeau. Păsările ţipau, animalele mici fugeau să se ascundă. Ralph obosi; sunetul coborî o octavă şi deveni un gâlgâit, un şuierat.

Scoica tăcu – un colţ strălucitor de elefant. Văzduhul insulei se

umplu de ţipetele păsărilor şi de ecouri, iar faţa lui Ralph se umbri de o emoţie covârşitoare.

— Sunt sigur că se poate auzi la kilometri.

Ralph îşi recăpătă suflul şi smulse scoicii o serie de sunete scurte şi violente.

— Ia te uită! exclamă Piggy. A apărut unul!

Printre palmieri, la vreo sută de metri de plajă, se ivise un copil. Era un băieţel de vreo şase ani, voinic şi blond, cu hainele zdrenţe şi mânjit pe faţă de fructele terciuite. Îşi lăsase pantalonii pe vine într-un scop anume şi nu-i mai ridicase decât pe jumătate. Sări de pe terasa cu palmieri pe nisip, iar pantalonii îi căzură în jurul gleznelor; ieşi din ei şi se îndreptă spre platformă. Piggy îl ajută să se salte. Între timp, Ralph suflă de zor până când în pădure răsunară voci. Băieţelul se ghemui înaintea lui Ralph, privindu-l cu ochi strălucitori. Pe măsură ce se convingea că sunetul avea un scop precis, păru tot mai mulţumit şi-şi vârî în gură singurul deget curat, degetul mare trandafiriu.

Piggy se aplecă spre el.

— Cum te cheamă?

— Johnny.

Piggy bombăni pentru sine numele, apoi i-l strigă lui Ralph care, ocupat să sufle, nu arătă nici un interes. Plăcerea violentă stârnită de acest sunet uluitor îi întunecase faţa, iar bătăile inimii îi înfiorau cămaşa scorţoasă. Strigătele din pădure se apropiau.

Pe plajă se observau semne de viaţă. Nisipul, palpitând în pâcla arşiţei, ascundea multe siluete de-a lungul a câţiva kilometri. Prin nisipul fierbinte şi mut se îndreptau spre platformă mai mulţi băieţi. Trei copii, cât Johnny de mici, aproape că răsăriseră din pădurea unde se îndopaseră cu fructe. Unul brunet, ceva mai mic ca Piggy, îşi croi drum prin desiş, se îndreptă spre platformă şi le zâmbi vesel tuturor. Veneau tot mai mulţi. Urmând exemplul inocentului Johnny, se aşezară pe trunchiurile prăbuşite ale palmierilor şi aşteptară. Ralph continuă să sufle, scoţând sunete scurte şi pătrunzătoare. Piggy se mişca printre ei, întrebându-i cum îi cheamă şi încruntându-se în efortul de a le memora numele. Copiii vădeau faţă de el acelaşi respect firesc, ca în faţa oamenilor cu megafoane. Unii erau goi şi-şi duceau hainele în mână; alţii erau pe jumătate dezbrăcaţi, cum se nimerise, în uniforme de şcoală cenuşii, albastre, gălbui, în haine sau jersee. Aveau insigne, chiar şi embleme, pulovere şi ciorapi în dungi. Se adunaseră ciorchine peste trunchiurile palmierilor, în umbra verde: capete cu păr şaten, blond, negru, castaniu, nisipiu, cenuşiu-deschis; capete care murmurau şi şopteau; capete cu ochi care îl pândeau pe Ralph, făcând speculaţii de tot felul. Se petrecea ceva.

Copiii care veneau de-a lungul plajei, singuri sau câte doi, apărură brusc la vedere când ieşiră din pâcla arşiţei şi păşiră pe nisipul din

apropiere. Atenţia îţi era în primul rând atrasă de o fiinţă întunecată, ca un liliac, ce dansa pe nisip, precedând un trup care încă nu se vedea. Era umbra unui copil care, sub razele verticale ale soarelui, se micşorase, ajungând o pată între picioarele grăbite. Când şi ultima pereche, înaintând deasupra unei pete negre şi tremurătoare, ajunse la platformă, Ralph îi observă, în vreme ce sufla din cochilie. Cei doi băieţi, cu capete rotunde ca nişte bile şi cu păr cânepiu, se aruncară la pământ şi rămaseră acolo, rânjindu-i lui Ralph şi suflând din greu, ca nişte câini. Erau gemeni şi dubletul arăta atât de nostim, încât te uluia, nevenindu-ţi să-ţi crezi ochilor. Respirau împreună, rânjeau împreună, vânjoşi şi plini de viaţă. Îşi ridicară spre Ralph buzele umede: se părea că pielea feţei nu-i încăpea, aşa încât profilurile le erau turtite, iar gurile şi le ţineau deschise. Piggy aplecă spre ei ochelarii cu lentile strălucitoare şi, printre şuierăturile stridente ale scoicii, se auzi cum le repetă numele.

— Sam, Eric! Sam, Eric!

Apoi se încurcă; gemenii clătinară din cap şi se arătară cu degetul, iar copiii râseră.

În cele din urmă, Ralph încetă şi rămase nemişcat, cu scoica într-o mână şi bărbia rezemată de genunchi. Ecourile şi râsetele se stinseră în depărtare şi se aşternu tăcerea.

Prin ceaţa diamantină a plajei se opintea o făptură întunecată. Ralph o văzu primul şi o urmări până când forţa privirii lui atrase toţi ochii într-acolo. Făptura păşi din miraj, ajunse pe nisipul curat şi ceilalţi observară că aspectul ei întunecat nu se datora atât umbrelor, cât hainelor. Un grup de băieţi mergând aproape la pas, în două şiruri paralele, îmbrăcaţi în veşminte stranii şi excentrice, iată ce era de fapt creatura. Duceau în mână pantaloni scurţi, cămăşi şi haine felurite. Fiecare purta o şapcă neagră şi pătrată, cu o insignă de argint. Pelerine negre, cu o cruce lungă de argint în dreptul inimii şi încheiate la gât cu un jabou gălbui, le ascundeau trupurile de la gât şi până la călcâie. Arşiţa tropicelor, coborârea, căutarea hranei, iar acum acest marş obositor de-a lungul plajei fierbinţi îi făcuseră să semene la faţă cu nişte prune proaspăt spălate. Băiatul care îi comanda era îmbrăcat la fel, având însă pe şapcă o insignă de aur. Când grupul lui ajunse la vreo zece metri de platformă, le dădu un ordin, iar băieţii se opriră, trăgându-şi suflarea, transpiraţi şi unduindu-se în lumina nemiloasă. Cu pelerina fluturând, comandantul păşi înainte, se îndreptă hotărât spre platformă şi scrută bezna care i se părea de nepătruns.

— Unde-i trompetistul?

Ralph, înţelegând că pe cel din faţa lui îl orbise lumina soarelui, răspunse:

— Nu-i nici un trompetist. Eu am suflat!

Băiatul se apropie şi mai mult, îşi miji ochii şi se uită atent la Ralph.

Puştiul blond pe care îl văzu, cu o cochilie alb-gălbuie pe genunchi, nu păru să-l mulţumească. Se întoarse repede, învăluit în pelerina neagră.

— Deci nu-i nici un vapor?

Înăuntrul pelerinei înfoiate se vedea un trup înalt, subţirel şi ciolănos; de sub şapca neagră ieşea un păr roşcat. Băiatul avea o figură boţită şi pistruiată, urâtă, însă fără a fi stupidă. Ochii de un albastru-deschis te măsurau nemulţumiţi şi furioşi, sau gata să devină furioşi.

— Nu-i nici un om mare pe aici?

— Nu-i nici unul, îi răspunse Ralph. Avem o întrunire. Veniţi şi voi.

Grupul de băieţi cu pelerine începu să se destrame. Băiatul înalt le strigă:

— Corul! Drepţi!

Corul se regrupă, respectând resemnat ordinul, şi rămase clătinându-se în soare. Cu toate acestea, unii din ei începură să protesteze slab:

— Ascultă, Merridew. Te rugăm, Merridew… n-am putea…?

Unul dintre băieţi căzu cu faţa în nisip, iar şirul se risipi. Îl suiră pe platformă pe băiatul căzut şi îl lăsară întins acolo. Merridew arunca fulgere din priviri, dar se sili să iasă cu bine din această situaţie penibilă.

— Foarte bine atunci. Staţi jos. Lăsaţi-l în pace.

— Dar, Merridew…

— Leşină mereu, răspunse Merridew. A leşinat la Gibraltar, la Addis-Abeba şi la slujba religioasă de dimineaţă, în faţa dirijorului corului.

La acest ultim amănunt răutăcios, membrii corului chicotiră, se aşezară ca nişte corbi pe trunchiurile devălmăşite şi îl studiară curioşi pe Ralph. Piggy nu-i întrebă de nume. Superioritatea impusă de uniforme şi autoritatea firească a vocii lui Merridew îl intimidau. Se strânse de cealaltă parte a lui Ralph şi îşi făcu de lucru cu ochelarii.

Merridew se întoarse spre Ralph.

— Nu-i nici un om mare pe aici?

— Nu.

Merridew se aşeză pe un trunchi şi se uită în jur.

— Atunci o să trebuiască s-avem singuri grijă de noi.

Piggy, aflat în siguranţă de cealaltă parte a lui Ralph, vorbi timid:

— De-asta a convocat Ralph întrunirea. Ca să hotărâm ce-i de făcut. Ştim şi unele nume. Ăsta-i Johnny. Ăştia doi… sunt gemeni, Sam şi Eric? Care-i Eric? Tu eşti? Nu… tu eşti Sam…

— Eu sunt Sam…

— Şi eu îs Eric…

— Să spună mai bine fiecare cum îl cheamă, zise Ralph. Pe mine mă cheamă Ralph.

— Ştim aproape toate numele, zise Piggy. Tocmai le-am aflat.

— Astea-s nume de ţânci, spuse Merridew. De ce să fiu Jack? Mă cheamă Merridew.

Ralph se întoarse brusc. Vocea băiatului arăta că ştie ce vrea.

— Pe urmă, continuă Piggy, pe ăla… am uitat…

— Vorbeşti prea mult, spuse Jack Merridew. Gura, Fatty[2].

2 Grăsanule (engl.). (N. tr.)

Izbucniră râsete.

— Nu-l cheamă Fatty! strigă Ralph, numele lui adevărat e Piggy!

— Piggy!

— Piggy

— A, Piggy!

Până şi ţâncii ţinură isonul hohotelor de râs. Printre băieţi se formă o vreme un circuit închis de simpatie, lăsându-l pe Piggy în afară; grăsanul se îmbujoră, înclină capul şi îşi şterse din nou ochelarii.

În cele din urmă, râsul se domoli şi apelul continuă. Printre cei din cor, Maurice era primul ca înălţime după Jack; era lat în umeri şi zâmbea tot timpul. Mai era şi un băiat slăbuţ, cu mişcări furişe, pe care nu-l cunoştea nici unul; stătea izolat şi firea lui ascunsă arăta limpede că nu voia să aibă de-a face cu nimeni. Murmură că se numea Roger şi tăcu. Bill, Robert, Harold, Henry; băiatul din cor care leşinase se sprijini în capul oaselor de trunchiul unui palmier, îi zâmbi uşor lui Ralph şi spuse că se numeşte Simon.

— Trebuie să hotărâm cum vom fi salvaţi, zise Jack.

Băieţii se foiră. Unul dintre puşti, Henry, spuse că voia să plece acasă.

— Gura! îi zise Ralph şi ridică absent cochilia. Cred c-ar trebui s-avem un şef care să ia hotărâri.

— Un şef! Un şef!

— Eu trebuie să fiu şeful, zise Jack cu o obrăznicie sfruntată, fiindcă sunt coristul principal şi şeful clasei. Ştiu să cânt în do diez.

Băieţii se foiră din nou.

— Foarte bine atunci, spuse Jack. Eu…

Ezită. Băiatul brunet, Roger, se trezi în sfârşit şi vorbi răspicat:

— Să votăm.

— Da!

— Să votăm pentru şef!

— Să votăm…

Jocul de-a votatul era aproape la fel de plăcut ca şi cel cu cochilia. Jack încercă să protesteze, dar în hărmălaia iscată, dorinţa tuturor de a avea un şef se transformă în alegere, prin aclamarea lui Ralph. Nici unul dintre băieţi n-ar fi putut găsi o justificare serioasă alegerii. Doar Piggy dăduse dovadă de bun-simţ, în vreme ce faptele îl desemnau clar pe Jack ca şef. Nemişcarea lui Ralph le atrăsese atenţia: apoi

înălţimea şi aspectul lui plăcut; şi, ca un element tainic, dar foarte puternic – cochilia. Cel care suflase în cochilie, cel care stătuse şi îi aşteptase pe platformă cu scoica delicată bălăbănindu-i-se pe genunchi, făcea o figură aparte.

— Pe cel cu scoica!

— Ralph! Ralph!

— Să-l alegem şef pe cel cu trompeta!

Ralph ridică mâna, impunând tăcere.

— Foarte bine. Cine-l vrea pe Jack ca şef?

Cu o supunere obosită, corul înălţă mâinile.

— Cine mă vrea pe mine ca şef?

Toate mâinile, în afară de cele ale coriştilor şi a lui Piggy, se ridicară imediat. Apoi Piggy o ridică şi el, vrând-nevrând.

— Atunci eu sunt şeful, numără Ralph.

Cercul izbucni în aplauze. Până şi corul aplaudă; pistruii de pe faţa lui Jack dispărură sub roşeaţa jignirii. Se ridică, apoi se răzgândi şi se aşeză la loc, în timp ce văzduhul vuia. Ralph îl privi, gata să-i ofere ceva.

— Fireşte, corul e al tău.

— Am putea face din el o armată…

— Sau vânători…

— Am putea…

Îmbujorarea dispăru de pe faţa lui Jack. Ralph ridică din nou mâna şi ceru să se facă tăcere.

— Jack e şeful corului. Băieţii ar putea… ce-ai vrea să fie?

— Vânători.

Jack şi Ralph schimbară zâmbete de afecţiune timidă. Ceilalţi începură să vorbească înfocat.

— Foarte bine, corul. Scoateţi-vă pelerinele, zise Jack şi se ridică.

Băieţii din cor, ca şi cum ar fi scăpat de şcoală, se ridicară, începură să trăncănească şi îşi aşezară pelerinele negre pe iarbă la grămadă. Jack şi-o puse pe-a lui pe trunchiul de lângă Ralph. Pantalonii scurţi şi cenuşii i se lipiseră de trup din cauza transpiraţiei. Ralph îi privi cu admiraţie, iar când Jack observă, îi explică:

— Am încercat să mă caţăr pe dealul ăla ca să văd dacă e apă împrejur. Da' ne-a chemat scoica ta.

Ralph îi zâmbi şi ridică scoica, impunând tăcere.

— Ascultaţi-mă cu toţii. Trebuie să am timp ca să văd cum stau lucrurile. Nu pot hotărî pe loc ce-i de făcut. Dacă nu-i o insulă, o să fim salvaţi imediat. Aşa că trebuie să hotărâm dacă e sau nu o insulă. Rămâneţi cu toţii pe loc, aşteptaţi şi nu vă îndepărtaţi. Trei dintre noi – dacă luăm mai mulţi, o să ne încurcăm şi-o să ne rătăcim –, trei dintre noi o să plecăm în recunoaştere. O să merg eu, Jack şi…

Se uită împrejur la feţele aprinse de emoţie. Nu ducea lipsă de băieţi

dintre care să aleagă.

— Şi Simon.

Băieţii din jurul lui Simon chicotiră, iar el se ridică şi râse scurt. Paloarea leşinului îi dispăruse; era un băieţel subţirel, vioi, privind pe sub o claie de păr drept, negru şi aspru, căzându-i în laţe.

Dădu din cap spre Ralph.

— Bine, vin.

— Şi eu…

Jack înşfăcă un cuţit lung din buzunarul de la spate şi-l înfipse într-un trunchi. Murmurul se stârni iar, apoi se stinse.

Piggy se foi.

— Vin şi eu.

Ralph se întoarse spre el.

— Nu eşti bun la aşa ceva.

— Dar…

— N-avem nevoie de tine, i-o tăie Jack. Trei suntem de-ajuns.

Ochelarii lui Piggy scânteiară.

— Am fost cu el când a găsit cochilia. Am fost cu el înaintea celorlalţi.

Nici Jack şi nici restul nu-i dădură vreo atenţie. Se împrăştiară cu toţii. Ralph, Jack şi Simon săriră de pe platformă şi o luară de-a lungul plajei, trecând de bazin. Piggy se ţinu bombănind în urma lor.

— Dacă Simon merge între noi, atunci o să vorbim peste capul lui, zise Ralph.

Cei trei începură să meargă la pas. Din când în când, Simon trebuia să facă doi paşi mici şi repezi ca să-i ajungă. Ralph se opri brusc şi se întoarse spre Piggy.

— Uite ce-i!

Jack şi Simon se prefăcură că nu observă nimic. Îşi văzură de drum.

— Nu poţi să vii cu noi!

Ochelarii lui Piggy se aburiră iar – de data asta de umilinţă.

— Tu le-ai spus! După ce că te-am rugat.

Se înroşi, iar buzele îi tremurară.

— După ce ţi-am zis că nu vreau…

— Despre ce dracu' vorbeşti?

— Despre faptul că mi se spune Piggy. Ţi-am zis că nu-mi pasă, câtă vreme n-au să mă strige Piggy; te-am rugat să nu le zici, dar te-ai apucat şi le-ai spus imediat…

Se aşternu tăcerea. Ralph îl privi pe Piggy cu mai multă înţelegere, îşi dădu seama că îl jignise şi că îl zdrobise sufleteşte. Ezită între două căi – de a-şi cere scuze sau de-a continua cu jignirile.

— Mai bine Piggy decât Fatty, conchise el cu brutalitatea conducătorului înnăscut, dar, oricum, îmi pare rău dacă te simţi jignit. Întoarce-te, Piggy, şi strânge numele băieţilor. Asta-i treaba ta. La

revedere.

Se întoarse şi o rupse la fugă după cei doi. Piggy rămase nemişcat, iar indignarea de pe faţă îi dispăru treptat. Reveni la platformă.

Cei trei băieţi păşeau repede pe nisip. Fluxul scăzuse, iar ierburile marine întăriseră o fâşie a plajei, făcând-o dură ca o şosea. Un fel de splendoare se răspândi asupra lor şi asupra peisajului; îi pătrunse şi se simţiră fericiţi. Se întoarseră unul spre celălalt, râseră tare şi vorbiră fără să se asculte. Văzduhul sclipea. Ralph, simţind nevoia de-a găsi o explicaţie, se săltă în mâini şi căzu. Când încetară să râdă, Simon îi mângâie timid braţul lui Ralph; trebuiră să râdă din nou.

— Hai, zise imediat Jack, suntem exploratori.

— Mergem până la capătul insulei şi ne uităm după colţ, zise Ralph.

— Dacă o fi într-adevăr o insulă…

Acum, aproape de sfârşitul după-amiezii, mirajele se mai domoleau. Găsiră capătul insulei, care apărea foarte desluşit, fără să-şi fi pierdut, prin magia mirajelor, forma sau realitatea. O îngrămădire obişnuită de blocuri cubice, cu o stâncă imensă înălţându-se din lagună. Pe stâncă îşi aveau cuibul păsările marine.

— Parcă-i glazura de pe o prăjitură roz, zise Ralph.

— Nu-i nimic de văzut după colţ, fiindcă nu *există* un colţ, zise Jack. E o mică îndoitură – şi, vă daţi seama, stâncile sunt tot mai greu de urcat…

Ralph îşi puse mâna streaşină la ochi şi urmări conturul zdrenţuit al colţilor stâncoşi ce înaintau spre munte. Această parte a plajei era mai aproape de munte decât toate celelalte.

— O să încercăm să ne căţărăm pe munte de aici, zise el. Cred că-i calea cea mai uşoară. E mai puţină vegetaţie de junglă şi mai multă stâncă trandafirie. Haideţi.

Cei trei băieţi începură să se caţere. O forţă necunoscută smulsese şi sfărâmase aceste cuburi, astfel că zăceau strâmb, claie peste grămadă, ca o piramidă. Cele mai răspândite erau stâncile trandafirii, încălecate de un bloc pus pieziş; iar peste bloc un altul, şi aşa mai departe, până când masa trandafirie devenea o aglomerare de stânci în echilibru, izbucnind din fantastica încrengătură a lianelor din pădure. Printre stâncile rozalii erau adeseori şi cărări înguste, şerpuind în sus. Băieţii reuşiră să se strecoare de-a lungul lor cu faţa la stâncă, pătrunzând adânc în universul plantelor.

— Cine-a făcut cărarea asta?

Jack se opri şi îşi şterse faţa de sudoare. Ralph rămase alături, gâfâind.

— Oamenii?

Jack clătină sceptic din cap.

— Animalele, zise el.

Ralph cercetă bezna de sub pomi. Pădurea vibra subtil.

— Haideţi.

Ascensiunea abruptă pe ţancurile de stâncă nu se dovedi atât de grea ca trecerile ocazionale prin tufişuri, pentru a da de urma cărării în continuare. Rădăcinile şi tulpinile lianelor erau atât de încâlcite, încât băieţii trebuiau să se furişeze printre ele ca nişte ace flexibile. Singurul lor reper, în afară de solul cafeniu şi de razele întâmplătoare prin frunziş, era direcţia pantei: dacă o gaură, de pildă, acoperită de dantela lianelor era mai sus sau mai jos decât o alta.

Cum necum, reuşiră să urce.

Prins în păienjenişul lianelor, poate în cea mai grea clipă, Ralph se întoarse cu ochi strălucitori spre ceilalţi.

— Ţuţ!

— Meserie!

— Mişto!

Greu de ghicit de ce se bucurau. Toţi trei se înfierbântaseră, erau murdari şi frânţi de oboseală. Ralph se zgâriase rău. Lianele, groase ca pulpele lor, nu le îngăduiau să înainteze decât prin nişte tunele. Ralph strigă de probă şi ascultară cu toţii ecourile înăbuşite.

— Asta-i o adevărată explorare, zise Jack. Sunt sigur că n-a mai călcat nimeni pe aici.

— Ar trebui să desenăm o hartă, propuse Ralph. Ce păcat că n-avem hârtie.

— Am putea să zgâriem pe coajă de copac şi să umplem dungile cu lut negru, zise Simon.

Privirile lor învăpăiate se întâlniră din nou, solemn, în beznă.

— Ţuţ!

— Meserie!

Nu aveau destul loc ca să stea cu capul în jos. Ralph îşi exprimă de data asta intensitatea emoţiei prefăcându-se că-l doboară pe Simon cu o lovitură; în curând, în penumbră se văzu doar un morman de trupuri fericite şi agitate.

Când se despărţiră, Ralph vorbi primul:

— Trebuie să ne vedem de drum.

Granitul trandafiriu al stâncii următoare se afla mult dincolo de liane şi de pomi, aşa că reuşiră să urce repede poteca. Drumul îi conduse în pădurea tot mai rară şi întrezăriră întinderea mării. Odată cu spaţiul deschis apăru şi soarele; le uscă sudoarea ce le pătrunsese hainele în arşiţa întunecată şi umedă. Calea spre vârf le părea, în sfârşit, un fel de căţărare peste stâncile trandafirii, fără să se mai cufunde în beznă. Băieţii îşi croiră drumul prin defilee şi printre bucăţile ascuţite de stâncă.

— Ia uitaţi-vă! Ia uitaţi-vă!

Sus, deasupra acestui capăt al insulei, stâncile sfărâmate se ridicau ca nişte clăi şi coşuri de casă. Cea de care se sprijinea Jack se mişca şi,

când o împinse, hurui.

— Haideţi…

Porniră însă nu spre vârf. Asaltul culmii trebuia să mai aştepte; acum, cei trei băieţi acceptaseră o altă provocare. Stânca era cât un mic automobil.

— Împingeţi!

Se legănară înainte şi înapoi, pentru a ţine ritmul.

— Împingeţi!

Accelerarea mişcării de pendul, accelerare, accelerare, ridicare, apăsare în punctul final de echilibru… mai tare… mai tare…

— Împingeţi!

Stânca uriaşă se clătină, pivotă pe un punct de sprijin, hotărî să nu revină în poziţia iniţială, se balansă în aer, se desprinse, căzu, se rostogoli, sări şuierând prin văzduh şi săpă o groapă adâncă prin bolta pădurii. Ecouri şi păsări îşi luară zborul, un praf alb şi roz pluti în aer, pădurea de sub ei se zgudui, ca şi cum ar fi trecut prin ea un monstru turbat: apoi insula se linişti.

— Ţuţ!

— Ca o bombă!

— Ura!

Cinci minute nu se clintiră de la locul triumfului. În cele din urmă însă plecară.

Mai departe, drumul spre vârf se dovedi uşor. Când mai aveau câţiva paşi, Ralph se opri.

— Dumnezeule!

Se aflau pe buza unui golf sau a unei jumătăţi de golf în peretele muntelui. Locul era plin cu flori albastre, un fel de plante de stâncă; vegetaţia atârna peste deschizătura din rocă şi se răspândea abundent prin bolta pădurii. Prin aer roiau fluturi, ridicându-se de pe plante, zburând şi aşezându-se la loc.

Dincolo de golf se zărea culmea pătrăţoasă a muntelui şi în curând ajunseră pe ea.

Ghiciseră că era o insulă: tot căţărându-se printre stâncile trandafirii, străjuite de mare, şi prin aerul cristalin al înălţimilor, înţeleseseră parcă instinctiv că marea îi înconjura. Dar nu voiau să-şi spună ultimul cuvânt decât odată ajunşi în vârf, când vor fi avut o perspectivă panoramică asupra mării.

Ralph se întoarse spre ceilalţi.

— Tot ce-i aici ne aparţine.

Insula semăna oarecum cu o barcă; cocoşată la un capăt, cobora în spate, anevoios, spre ţărm. De ambele părţi – stânci, recife, vârfuri de pomi şi o costişă abruptă; înaintea lor, în lungimea bărcii, o coborâre mai domoală, îmbrăcată de pomi şi cu sclipiri trandafirii, apoi întinderea plată a junglei din insulă, de un verde intens, dar terminată

la capăt printr-o coadă trandafirie. În locul unde insula pătrundea în mare se găsea o alta; o stâncă aproape izolată, ca un fort, înfruntându-i peste frunziş asemenea unui bastion rozaliu şi îndrăzneţ.

Băieţii cercetară totul, apoi se uitară în largul mării. Erau sus de tot, iar după-amiaza trecuse de mult; mirajele nu răpeau perspectivei nimic din limpezimea ei.

— Uite un recif. Un recif de coral. Am văzut poze cu stânci de-astea.

Reciful aflat cam la un kilometru depărtare, şi mergând paralel cu aşa-zisa lor plajă, îngrădea mai multe laturi ale insulei. Aşa cum se ivea schiţat pe mare, părea opera unui uriaş care se aplecase pentru a reproduce forma insulei, trăgând o linie continuă cu creta, dar obosind înainte de-a fi terminat. Apa din golf era albastru-verzuie, iar stâncile şi plantele marine se vedeau ca într-un acvariu; dincolo de brâul de recife lucea albastrul întunecat al mării. Fluxul înainta, dâre lungi de spumă se spărgeau de stânci şi, pentru o clipă, băieţii simţiră că barca se mişca încet la pupa.

Jack arătă în jos.

— Uite unde am aterizat.

În spatele prăpăstiilor şi al stâncilor se deschidea o spărtură printre pomi; trunchiuri zdrobite, apoi brazda, lăsând între ea şi mare franjuri de palmieri. Tot acolo, înfiptă în lagună, era şi platforma alături de care se foiau ca nişte insecte siluetele copiilor.

Ralph schiţă cu degetul o linie şerpuitoare, pornind din locul sterp unde stăteau, pe pantă, în josul defileului, printre flori, ocolind în cercuri stânca de la care pornea brazda.

— Ăsta-i drumul cel mai scurt înapoi.

Cu ochii strălucitori, cu gurile deschise, triumfători, savurau dreptul de a domina. Se simţeau înălţaţi: erau prieteni.

— Nu văd nici o dâră de fum de la vreun sat sau vreo barcă, remarcă Ralph. O să ne asigurăm mai târziu; dar nu cred că insula-i locuită.

— O s-avem ce mânca! strigă Jack. O să vânăm! O să prindem animale… pân-au să vină să ne ia de-aici.

Simon îi privi tăcut, dădu din cap, iar părul negru îi căzu pe frunte şi pe ceafă; faţa îi strălucea.

Ralph se uită în jos, în direcţia opusă, unde nu se vedea nici un recif.

— E mai abrupt, zise Jack.

Ralph îşi făcu palmele căuş.

— Bucăţica aia de pădure de acolo, de jos… o ţine muntele.

Fiecare loc vizibil de pe munte era împădurit – doar flori şi pomi. Pădurea fremătă, mugi şi plesni ca un bici. Florile de stâncă din apropiere tresăriră şi briza aduse o clipă răcoarea pe feţele lor.

— Totul ne aparţine, spuse Ralph şi îşi întinse braţele.

Râseră, făcură salturi şi urlară pe munte.

— Mi-e foame!

Când Simon pomeni că îi era foame, îşi dădură seama că şi lor le era.

— Haideţi, zise Ralph, am aflat ce voiam.

Coborâră pe o costişă de stâncă, căzură printre flori şi îşi croiră drum pe sub pomi. Se opriră şi cercetară curioşi desişurile dimprejur.

Simon vorbi primul.

— Parcă sunt nişte lumânări. Tufişuri de lumânare. Muguri de lumânare.

Erau tufişuri de tuia întunecate şi frumos mirositoare, iar mugurii, de un verde ca ceara, stăteau strânşi la lumină. Jack spintecă unul cu briceagul şi zeama îi împroşcă.

— Muguri de lumânare.

— Nu-i poţi aprinde, zise Ralph. Doar seamănă cu lumânările.

— Sunt lumânări verzi, spuse Jack dispreţuitor, nu le putem mânca. Haideţi.

Se aflau la marginea pădurii dese şi păşeau obosiţi pe o potecă, când deodată auziră zgomote – guiţături – şi zgomotul sacadat al unor copite pe o potecă. Pe când înaintau, guiţăturile crescură, devenind disperate. Găsiră un purceluş prins într-o ţesătură de liane, zbătându-se, pradă unei spaime demente, ca să iasă din plasa elastică. Guiţa subţire, foarte ascuţit şi insistent. Cei trei băieţi se repeziră, iar Jack îşi scoase cuţitul cu un gest larg. Ridică braţul. Urmă o tăcere scurtă în care porcul continuă să guiţe, lianele continuară să se smucească, iar lama continuă să strălucească la capătul braţului osos. Pauza dură atât cât animalul să priceapă ce îngrozitoare va fi lovitura ce i se pregătea. Apoi purceluşul se smulse dintre liane şi o zbughi prin tufişuri. Băieţii se uitară unii la alţii, iar apoi la locul dramei. Jack pălise sub pistrui. Dându-şi seama că ţinea încă în aer cuţitul, îşi coborî braţul şi vârî lama la loc în teacă. Ruşinaţi, izbucniră toţi trei în hohote de râs şi porniră să coboare înapoi pe potecă.

— Alegeam locul, zise Jack. Aşteptam să mă hotărăsc unde să-l împung.

— Porcii se înjunghie, nu se împung, îl corectă Ralph violent. Se spune întotdeauna înjunghiatul unui porc.

— Îl înţepi în grumaz şi laşi să se scurgă sângele, zise Jack, altfel nu poţi mânca din carnea lui.

— De ce n-ai…?

Ştiau cu toţii motivul pentru care Jack nu lovise: din pricina spaimei imense stârnite de cuţitul ce cobora şi avea să taie în carne vie; din pricina sângelui de nesuportat.

— Eram gata, zise Jack.

Mergea înaintea lor şi nu-i vedeau chipul.

— Alegeam locul. Data viitoare…!

Îşi smulse cuţitul din teacă şi-l înfipse într-un pom. Data viitoare avea să fie fără milă. Se uită împrejur fioros, provocându-i să-l contrazică. Ieşiră la lumina soarelui, se apucară să caute şi să devoreze hrana, apoi înaintară pe brazdă spre platformă şi spre adunarea băieţilor.

Focul de pe munte

Nici nu apucă Ralph să termine cu suflatul în cochilie, că platforma se şi umplu. Întrunirea de acum se deosebea de cea de dimineaţă. Soarele după-amiezii cădea pieziş de pe cealaltă parte a platformei şi majoritatea copiilor, simţind prea târziu arsura razelor, îşi puseseră hainele. Băieţii din cor, care nu mai formau un grup compact, îşi scoseseră pelerinele.

Ralph stătea pe un trunchi prăbuşit, cu partea stângă a trupului la soare. La dreapta lui se găsea grosul corului; la stânga băieţii mai mari, care nu se cunoscuseră înainte de evacuare; în faţă, pe iarbă, ţâncii ghemuiţi.

Tăcere. Ralph ridică pe genunchi scoica trandafiriu-gălbuie şi o briză bruscă împrăştie lumină pe platformă. Nu era decis dacă să se ridice sau să rămână jos. Se uită la stânga, spre bazin. Piggy stătea alături, dar nu-l ajuta.

Ralph îşi drese glasul.

— Aşa.

Îşi dădu seama că putea să vorbească fluent şi să le spună ce-avea de spus. Îşi trecu mâna prin părul blond şi vorbi:

— Suntem pe o insulă. Ne-am suit pe vârful muntelui şi-am văzut apă de jur împrejur. N-am văzut nici case, nici fum, nici urme de paşi, nici bărci şi nici oameni. Suntem pe o insulă nelocuită, fără alţi oameni pe ea.

— Cu toate astea, e nevoie de o armată… ca să vânăm, îl întrerupse Jack. Ca să vânăm porci…

— Da. Sunt porci pe insulă.

Toţi trei încercară să descrie animalul roz ce se zbătuse în liane.

— Am văzut…

— Guiţa…

— A scăpat…

— Înainte de a-l putea omorî… dar… data viitoare!

Jack înfipse cuţitul într-un trunchi şi se uită în jur sfidător.

Întrunirea se linişti.

— Aşa că, vedeţi, zise Ralph, avem nevoie de vânători ca să facem rost de carne. Şi mai e ceva.

Ridică scoica de pe genunchi şi se uită la feţele vărgate de soare.

— Nu există nici un om mare. Va trebui s-avem singuri grijă de noi.

Întrunirea murmură, apoi tăcu.

— Şi încă un lucru. Nu se poate să vorbim toţi odată. Va trebui să ridicăm mâna, ca la şcoală.

Ţinu scoica în faţă şi se uită la gura ei.

— Am să-i dau cochilia celui care vorbeşte.

— Cochilia?

— Aşa se cheamă scoica. Am să-i dau cochilia primului care vorbeşte. S-o ţină când vorbeşte.

— Dar…

— Ascultă…

— Şi nu-l va întrerupe nimeni. Doar eu.

Jack se ridică în picioare.

— Să facem reguli! strigă el nervos. O groază de reguli! Iar dacă le încalcă cineva…

— Ura!

— Ţuţ!

— Bang!

— Bong!

Ralph simţi că i se ia scoica din poală. Piggy, în picioare, strânse la piept marea cochilie gălbuie şi strigătele se stinseră. Jack rămase în picioare, se uită nesigur la Ralph, care îi zâmbi, şi mângâie buşteanul. Jack se aşeză. Piggy îşi scoase ochelarii şi clipi des, în timp ce-i ştergea de cămaşă.

— Îl încurcaţi pe Ralph. Nu-l lăsaţi să ajungă la lucrul cel mai important.

Se întrerupse pentru a urmări efectul.

— Cine ştie că suntem aici? Ia spuneţi!

— Se ştie la aeroport.

— Ăla cu trompeta…

— Tăticu'.

Piggy îşi puse ochelarii.

— Nimeni nu ştie unde suntem, zise Piggy.

Era mai palid decât înainte şi cu răsuflarea întretăiată.

— Poate că ştiau unde mergem; sau poate că nu. Şi nu ştiu unde suntem, fiindcă n-am ajuns la destinaţie.

Îi urmări o clipă cu ochi măriţi, apoi se răsuci pe călcâie şi se aşeză. Ralph îi luă cochilia din mână.

— Asta voiam şi eu să spun, continuă el, când voi toţi, voi toţi…

Se uită la feţele lor atente.

— Avionul a fost doborât de tir şi s-a prăbuşit în flăcări. Nimeni nu ştie unde suntem. Am putea să rămânem aici vreme îndelungată.

Tăcerea era desăvârşită; auzeau gâfâiturile lui Piggy. Soarele se strecură şi se aşternu auriu pe jumătate din platformă. Briza care se ţinuse scai de ei pe lagună, ca o pisicuţă, se furişă pe platformă şi se pierdu în pădure. Ralph îşi dădu la o parte smocul de păr blond care îi atârna pe frunte.

— Aşa că s-ar putea să rămânem aici vreme îndelungată.

Tăcere. Deodată, Ralph zâmbi.

— Suntem însă pe o insulă bună. Jack, Simon şi cu mine ne-am

căţărat pe munte. E grozav. Am găsit hrană şi apă şi…

— Stânci…

— Şi flori albastre…

Piggy, revenindu-şi oarecum, arătă spre cochilia din mâinile lui Ralph, iar Jack şi Simon tăcură. Ralph continuă.

— Dacă tot trebuie să aşteptăm, ne-am putea distra pe insulă.

Făcu un gest larg.

— E ca într-o carte.

Se iscă hărmălaie.

— Comoara din insulă…

— Rândunici şi amazoane…

— Insula coralilor…

Ralph scutură cochilia.

— E insula noastră. E o insulă bună. Până vin oamenii mari să ne ia de-aici, ne putem distra.

Jack întinse mâna după cochilie.

— Sunt şi porci, zise el. Şi hrană; şi apă în care să ne scăldăm, în râuleţul de colo – tot ce vrei. A mai descoperit cineva ceva?

Îi dădu înapoi cochilia lui Ralph şi se aşeză. Se părea că nimeni nu mai descoperise altceva.

Băieţii mai mari îl observară primii pe băieţelul care se opunea. Un grup de copii mici îl împingeau, iar el nu voia să înainteze. Un nichipercea de vreo şase ani, care avea o pată pe un obraz, un semn din naştere, de culoarea dudei. Stătea în picioare, scăldat de lumina violentă a atenţiei generale; scurma în iarba aspră cu degetul mare de la picior. Bombănea şi era gata să izbucnească în plâns.

Ceilalţi băieţei care şuşoteau serioşi îl împinseră spre Ralph.

— Foarte bine, zise Ralph, haide, apropie-te.

Băieţelul se uită împrejur, cuprins de panică.

— Vorbeşte!

Băieţelul întinse mâna după cochilie, iar adunarea hohoti; îşi retrase brusc mâinile şi începu să plângă.

— Daţi-i cochilia! strigă Piggy. Daţi-i cochilia!

În cele din urmă, Ralph îl convinse să ţină scoica, dar între timp hohotele îi curmaseră băieţelului vocea. Piggy îngenunche alături de el cu scoica într-o mână, ascultând şi traducând adunării cele auzite.

— Vrea să ştie ce-aveţi de gând cu şarpele ăla.

Ralph râse, iar ceilalţi băieţi îl imitară. Băieţelul se ghemui şi mai mult.

— Care şarpe?

— Spune că există o fiară.

— O fiară?

— Ca un şarpe. Foarte mare. A văzut-o.

— Unde?

— În pădure.

Briza rătăcitoare, sau poate apusul soarelui, strecură niţică răcoare pe sub pomi. Băieţii o simţiră şi se foiră neliniştiţi.

— Nu există nici o fiară şi nici un şarpe pe o insulă ca asta, explică Ralph prietenos. Nu trăiesc decât în ţările mari, ca Africa sau India.

Murmure; capetele confirmară printr-o mişcare gravă.

— Zice că fiara a venit pe întuneric.

— Atunci n-a putut s-o vadă!

Râsete şi strigăte de bucurie.

— Aţi auzit? Zice c-a văzut-o pe întuneric…

— O ţine una şi bună c-a văzut-o. Fiara a venit şi pe urmă a plecat, s-a întors şi-a vrut să-l mănânce…

— A visat.

Ralph râse şi se uită împrejur, aşteptând confirmarea din partea băieţilor. Cei mai mari fură de acord; dar ici şi colo, printre ţânci, stăruia o neîncredere care trebuia risipită altfel decât prin asigurări raţionale.

— Probabil c-a visat urât, după ce s-a tot opintit printre lianele alea.

Aprobară din nou grav; auziseră de coşmaruri.

— Zice c-a văzut fiara, şarpele ăla, şi vrea să ştie dacă o să se întoarcă din nou astă-seară.

— Da' nu-i nici o fiară!

— Zice că dimineaţa s-a transformat într-o liană, una de-aia din pomi, groasă ca frânghia şi care atârnă de pe ramuri. Întreabă dacă o să se mai întoarcă astă-seară.

— Da' nu-i nici o fiară!

Nu mai râdea nimeni, toţi urmăreau discuţia cu un aer grav. Ralph îşi trecu mâinile prin păr şi se uită la băieţel amuzat, dar şi enervat.

Jack luă cochilia.

— Ralph are dreptate, fireşte. Nu-i nici un şarpe. Chiar dac-ar fi, o să-l vânăm şi-o să-l omorâm. O să vânăm porci şi-o s-avem carne pentru toţi. Şi-o să ne uităm şi după şarpe…

— Da' nu-i nici un şarpe!

— O să vedem când o să mergem la vânătoare.

Ralph se enervă şi, pentru o clipă, se simţi învins. Părea confruntat cu un lucru intangibil. Din ochii care îl priveau atât de concentrat dispăruse orice veselie.

— Da' nu-i nici o fiară!

O forţă de care nu fusese conştient îl îmboldi să declare din nou răspicat:

— Vă spun că nu-i nici o fiară.

Adunarea tăcea.

Ralph ridică din nou cochilia şi buna dispoziţie îi reveni când se gândi la ce avea să le spună.

— Ajungem acum la lucrul cel mai important. M-am gândit. M-am gândit la asta în timp ce ne căţăram pe munte.

Le aruncă celorlalţi doi un zâmbet larg şi complice.

— Şi chiar acum pe plajă. Uite la ce m-am gândit. Trebuie să ne distrăm. Şi trebuie să fim salvaţi.

Strigătele aprobatoare ale adunării îl loviră ca un val şi îşi pierdu şirul. Se gândi din nou.

— Trebuie să fim salvaţi; şi, fireşte, vom fi salvaţi.

Bombănituri. Simpla afirmaţie, nesprijinită de vreo dovadă, ci doar de greutatea noii autorităţi a lui Ralph, stârni uşurare şi veselie. Trebui să scuture cochilia înainte de a se face auzit.

— Tatăl meu e în marină. A zis că nu mai există nici o insulă necunoscută. Zice că regina are o cameră mare, plină de hărţi, pe care sunt desenate toate insulele din lume. Aşa că are şi o fotografie a insulei ăsteia.

Din nou veselie şi bună dispoziţie.

— Şi, într-o bună zi, au să trimită aici un vapor. S-ar putea să fie chiar vaporul lui tăticu'. Aşa că vedeţi, într-o bună zi tot o să fim salvaţi.

Se opri, încântat de concluzie. Adunarea se simţi mai în siguranţă în urma cuvintelor lui. Acum ţineau la el şi îl respectau. Izbucniră în aplauze şi în curând platforma răsuna de zgomotul lor. Ralph roşi, se uită într-o parte la Piggy, care plesnea de admiraţie, şi apoi în cealaltă la Jack, care rânjea, arătând că şi el ştia să bată din palme.

Ralph scutură cochilia.

— Tăceţi! Aşteptaţi! Ascultaţi!

Continuă în tăcere, purtat de propriul triumf.

— Mai e ceva. Să-i ajutăm să ne găsească. Dacă se apropie un vapor de insulă, poate că n-o să ne observe. Aşa că trebuie să facem fum pe vârful muntelui! Să aprindem un foc!

— Un foc! Să aprindem un foc!

Toţi băieţii se ridicară brusc în picioare. Jack răcnea laolaltă cu ei, uitând de cochilie.

— Haideţi! După mine!

Ceva fojgăi sub palmieri. Ralph se sculase şi el, ţipând să se facă linişte, dar fără să-l audă cineva. Gloata se îndreptă deodată spre înălţimile insulei şi dispăru în urma lui Jack. Chiar şi ţâncii plecară, croindu-şi drum printre frunzele şi crăcile rupte. Nu rămaseră decât Ralph, cu cochilia în mână, şi Piggy.

Piggy îşi regăsise răsuflarea.

— Ce ţânci! zise el dispreţuitor. Se poartă ca nişte ţânci!

Ralph îl privi bănuitor şi lăsă cochilia pe trunchiul unui copac.

— Sunt sigur c-a trecut ora ceaiului, zise Piggy. Ce-şi închipuie c-au să facă pe muntele ăla?

Mângâie cu respect scoica, apoi se opri şi îşi înălţă privirea.

— Ralph! Ei! Unde te duci?

Ralph înainta din greu peste primele valuri ale brazdei. Departe, înaintea lui, răsunau trosnituri şi râsete.

Piggy îl privi dezgustat.

— Ca nişte ţânci…

Suspină, se aplecă şi îşi înnodă şireturile. Zgomotul adunării în mişcare se pierdu pe munte. Apoi, cu expresia de martir a unui tată pus să îndure scrântelile copiilor, luă cochilia, se îndreptă spre pădure şi trecu peste brazdă.

Pe celălalt versant, mai jos de vârful muntelui se afla o platformă împădurită. Ralph se trezi din nou făcându-şi mâinile căuş.

— Uite, acolo jos avem lemne de foc.

Jack îi dădu dreptate şi se trase de buza inferioară. Cam la treizeci de metri mai jos de ei, pe peretele mai abrupt al muntelui, platforma părea locul ideal pentru obţinerea combustibilului. Pomii, sub arşiţa umedă, nu aveau destul pământ ca să crească, se prăbuşeau prematur şi putrezeau; lianele îi cotropeau, dar alte vlăstare căutau să iasă la lumină.

Jack se întoarse spre corul gata să-i execute ordinele. Şepcile lor negre, simbolice, le alunecaseră pe-o ureche, ca nişte berete.

— O să facem un morman de vreascuri. Haideţi!

Găsiră o potecă potrivită şi începură să tragă de vreascuri. Până şi copiii care ajunseseră în vârf îşi dădură drumul la vale, apucându-se cu toţii de treabă. Numai Piggy nu muncea. Aproape toate vreascurile erau atât de putrede, încât când trăgeai de ele se rupeau, stârnind un nor de aşchii, de viermi şi de putreziciuni; câteva trunchiuri ieşiră însă întregi. Gemenii Sam şi Eric fură primii care găsiră un buştean bun, dar nu reuşiră să-l scoată până când Ralph, Jack, Simon, Roger şi Maurice nu-l apucară şi ei. Încetul cu încetul, traseră lemnul mort şi grotesc pe stâncă şi îl rostogoliră peste ea. Fiecare grup de băieţi îşi aduse contribuţia, mare sau mică, şi mormanul de vreascuri crescu. La întoarcere, Ralph se trezi că duce un buştean împreună cu Jack şi îşi zâmbiră, împărţind greutatea. Din nou, prin briză, printre strigăte şi printre razele piezişe ale soarelui se răspândi acea splendoare, acea stranie şi nevăzută lumină a prieteniei, a aventurii şi a mulţumirii.

— E îngrozitor de greu.

— Nu pentru noi doi, rânji şi Jack.

Împreună, unindu-şi eforturile sub povară, înaintară din greu pe ultima parte a pantei abrupte. Intonară: Unu! Doi! Trei! şi zvârliră buşteanul peste mormanul uriaş de crăci. Apoi se dădură înapoi, râzând cu mare chef, iar Ralph stătu în mâini. Mai jos, pe munte, băieţii încă munceau, deşi unii dintre cei mici îşi pierduseră interesul şi căutau fructe prin pădurea încă neumblată. Gemenii, dând dovadă

de o inteligenţă nebănuită, urcară muntele cu braţele pline de frunze uscate şi le aruncară peste morman. Rând pe rând, dându-şi seama că mormanul crescuse destul, băieţii încetară să mai plece după vreascuri şi rămaseră înconjuraţi de vârfurile trandafirii şi crenelate ale muntelui. Respirau regulat şi transpiraţia li se zvântase.

Ralph şi Jack se priviră, în timp ce restul băieţilor se odihneau alături. Îi cuprinse treptat un sentiment de ruşine şi nu ştiau cum să-şi înceapă mărturisirile.

Ralph vorbi primul, roşu la faţă.

— Vrei?

Îşi drese glasul şi continuă.

— Vrei să aprinzi focul?

Acum, când absurditatea situaţiei devenise limpede, Jack roşi şi el. Începu să se bâlbâie.

— Freci două beţişoare. Le freci…

Îi aruncă o privire lui Ralph, care îşi mărturisi confuz incompetenţa.

— Are cineva chibrituri?

— Faci un arc şi învârteşti săgeata, zise Ralph.

Îşi frecă mâinile, imitând mişcarea.

— Vârrr!

Deasupra muntelui briza sufla slab. Piggy se apropie, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi cămaşă; ieşi cu greu şi atent din pădure, în timp ce lumina soarelui de seară i se reflecta pe ochelari. Ţinea cochilia sub braţ.

— Piggy, ai cumva chibrituri? îi strigă Ralph.

Ceilalţi băieţi reluară strigătul până când tot muntele vui. Piggy clătină din cap şi se apropie de mormanul de vreascuri.

— Dumnezeule! Ce mai morman!

Jack arătă brusc cu mâna.

— Ochelarii lui – să-i folosim ca lupe!

Îl înconjurară mai înainte ca Piggy să poată da înapoi.

— Hei, lăsaţi-mă în pace!

Scoase un urlet de groază când Jack îi smulse ochelarii.

— Aveţi grijă! Daţi-mi-i înapoi! De-abia mai văd! O să spargeţi cochilia!

Ralph îl împinse cu cotul şi îngenunche lângă morman.

— La o parte din lumină!

Băieţii se împingeau şi se trăgeau, scoţând strigăte de încurajare. Ralph mişcă ochelarii înainte şi înapoi, dintr-o parte într-alta, până când imaginea albă şi lucioasă a soarelui în asfinţit se aşternu pe o bucată de lemn putred. Aproape imediat, un fir subţire de fum se înălţă şi îl făcu să tuşească. Jack îngenunche şi el şi suflă încet, până când fumul se împrăştie, se îngroşă şi apăru o flăcăruie. Flacăra, aproape invizibilă la început, în lumina vie a soarelui, cuprinse o

ramură, crescu, prinse timid culoare şi ajunse la o cracă unde explodă cu o trosnitură violentă. Se prelinse în sus şi băieţii izbucniră în strigăte de veselie.

— Ochelarii! urlă Piggy. Daţi-mi ochelarii!

Ralph se îndepărtă de morman şi lăsă ochelarii în mâinile întinse nesigur de Piggy. Vocea acestuia se transformă într-un murmur.

— Totu-i în ceaţă. Nici nu-mi văd mâna…

Băieţii ţopăiau de fericire. Mormanul era putred şi uscat ca iasca, încât crăci întregi se predau cu voluptate flăcărilor galbene care se avântau în sus, aruncând o jerbă mare de foc la şapte metri. Căldura bătea la mare distanţă în jur, iar briza era un râu de scântei. Trunchiurile se fărâmiţau într-o pulbere albă.

— Mai aduceţi lemne! Aduceţi cu toţii lemne! strigă Ralph.

Viaţa deveni o întrecere cu focul, iar băieţii se risipiră prin pădurea de pe costişă. Înălţarea unui drapel de flăcări fâlfâind permanent pe munte, iată sarcina imediată; nimeni nu se gândea la urmări. Până şi copiii cei mai mici, când nu se lăsau ademeniţi de fructe, aduceau vreascuri şi le aruncau în foc. Aerul se mişcă puţin mai repede, transformându-se într-un vânt uşor, încât părţile adăpostite şi cele din care bătea vântul se deosebeau limpede. Într-o parte aerul era răcoros, în cealaltă focul azvârlea un braţ sălbatic de arşiţă, care făcea ca părul copiilor să se zbârlească pe loc. Băieţii simţiră vântul serii pe feţele umede şi se opriră să se bucure de prospeţimea lui; atunci descoperiră că erau frânţi de oboseală. Se aruncară jos la umbră, printre stâncile sfărâmate. Pala se micşoră repede; apoi mormanul se surpă cu un zgomot moale de cenuşă, aruncând o nouă jerbă de scântei, care se aplecă şi se risipi în vânt. Băieţii zăceau suflând din greu, ca nişte câini.

Ralph îşi înălţă fruntea de pe braţe.

— N-a fost bine!

Roger scuipă la ţintă în cenuşa fierbinte.

— Ce vrei să spui?

— N-a ieşit fum. Doar o pălălaie.

Piggy se aşezase între două stânci, ţinând cochilia pe genunchi.

— N-a fost un foc bun, zise el. Nici n-am putea să-l ţinem aprins, chiar dac-am încerca.

— Ce să zic, grozav ai mai încercat, zise Jack dispreţuitor. Te-ai mulţumit să stai.

— L-am aprins cu ochelarii lui, spuse Simon, ştergându-şi cu braţul obrajii negri. Ăsta a fost ajutorul lui.

— Am cochilia, răspunse Piggy indignat. Lăsaţi-mă să vorbesc!

— Cochilia nu mai contează pe vârful muntelui, aşa că taci din gură, zise Jack.

— Am cochilia.

— Să punem crăci verzi, zise Maurice. E cel mai bun mijloc de-a scoate fum.

— Am cochilia...

Jack se întoarse furios.

— Gura!

Piggy se posomorî. Ralph îi luă cochilia şi se uită la cercul de băieţi.

— Trebuie să alegem pe câţiva care să se îngrijească de foc. Oricând poate să treacă un vapor în depărtare – arătă cu mâna înspre linia întinsă a orizontului –, iar dacă văd semnalul, o să vină şi-o să ne ia. Şi mai e ceva. Ar trebui să fixăm mai multe reguli. Ne întâlnim unde e cochilia. Aceeaşi regulă aici, sus, ca şi jos pe plajă.

Băieţii îşi dădură asentimentul. Piggy vru să vorbească, surprinse privirea lui Jack şi renunţă. Jack se ridică, întinse braţele să primească cochilia şi ţinu obiectul delicat în mâinile murdare de funingine.

— De acord cu Ralph. Trebuie să fixăm reguli şi să le respectăm. La urma urmei, nu suntem sălbatici. Suntem englezi; iar englezii sunt cei mai buni la toate. Aşa că trebuie să ne purtăm civilizat.

Se întoarse către Ralph.

— Ralph… am să împart corul, adică pe vânătorii mei, în două grupe, şi-o să ne ocupăm noi cu întreţinerea focului…

Acest act generos stârni un val de aplauze; Jack le zâmbi şi agită cochilia, cerând tăcere.

— Acum lăsăm focul să se stingă. Tot nu vede nimeni fumul noaptea. Şi-o să-l aprindem iar, când o să vrem. Altos – tu ai să te îngrijeşti ca focul să ardă săptămâna asta; săptămâna viitoare, îl facem în trei locuri.

Adunarea aprobă grav.

— Şi tot noi vom sta şi de veghe. Dacă zărim un vapor pe-acolo – îi urmăriră direcţia braţului osos –, o să punem pe foc ramuri verzi. O să iasă şi mai mult fum.

Se uitară concentrat la albastrul intens al orizontului, ca şi cum în orice clipă ar fi putut să apară acolo o mică siluetă.

La asfinţit, soarele – o picătură de aur arzător – alunecă tot mai mult spre pragul lumii. Odată cu încetarea luminii şi a căldurii, îşi dădură brusc seama de venirea serii.

Roger luă cochilia şi se uită posac împrejur.

— M-am uitat pe mare. Nici urmă de vapor. Poate că n-o să fim niciodată salvaţi.

Se iscă un murmur, care apoi se stinse. Ralph îi luă cochilia.

— Am mai spus că-ntr-o bună zi vom fi salvaţi. Trebuie doar să aşteptăm, asta-i tot.

Sfidându-i, cuprins de indignare, Piggy luă cochilia.

— Asta am spus şi eu! Am vorbit la întrunirile noastre şi de altele, iar tu mi-ai zis să tac…

Vocea i se înălţă într-un urlet de imputări. Băieţii se foiră şi încercară prin strigăte să-l reducă la tăcere.

— Aţi zis că vreţi un foc mic, dar v-aţi dus şi-aţi strâns un morman de surcele cât o claie. Dacă zic ceva, strigă Piggy, cu un realism amar, îmi spuneţi să tac; dar dacă Jack, sau Maurice, sau Simon…

Se opri în mijlocul tumultului, rămase în picioare, uitându-se peste ei, de-a lungul laturii ostile a muntelui, spre locul întins unde găsiseră vreascurile. Apoi izbucni într-un râs atât de ciudat, încât tăcură cu toţii, privindu-i uimiţi ochelarii lucitori. Îi urmăriră privirea şi descoperiră gluma amară.

— Aţi reuşit într-adevăr să aprindeţi un foc mic.

Fumul se înălţa ici şi colo printre lianele atârnate de pomii uscaţi sau pe cale de-a se usca. Între timp, o limbă de foc răsări la rădăcina unui smoc de ierburi, iar apoi fumul se înteţi. Flăcări mici apărură la rădăcina unui copac, se strecurară prin frunze şi prin tufişuri, crescând mereu şi deschizându-şi drum. O jerbă plesni un trunchi şi se căţără pe el ca o veveriţă viu colorată. Fumul crescu, se cernu printre ramuri şi se rostogoli într-o parte. Veveriţa sări pe aripile vântului, se agăţă de un alt pom rămas în picioare şi-l ronţăi de sus în jos. Sub bolta întunecată a frunzelor şi a fumului, focul se înstăpâni pe pădure şi începu s-o roadă. Hectare de fum galben şi negru alunecară lent spre mare. La vederea flăcărilor şi la asaltul irezistibil al focului, băieţii urlară de bucurie şi de entuziasm. Flăcările, cuprinse parcă de o energie sălbatică, se târau ca un jaguar pe burtă spre liziera de palmieri tineri ca nişte mesteceni, care străjuiau întinderea de stânci trandafirii. Atinseră primul pom, şi pe ramuri se ivi un frunziş de foc. Inima flăcărilor sări sprintenă între arbori, apoi se undui şi învăpăie întregul şir. Mai jos de copiii care ţopăiau de bucurie, vreo patru sute de metri pătraţi de pădure căzuseră pradă fumului şi flăcărilor. Trosnetele izolate ale focului se amestecau într-un răpăit de tobă, care părea că zguduie muntele.

— Aţi reuşit într-adevăr s-aprindeţi un foc mic.

Ralph tresări şi îşi dădu seama că băieţii rămâneau tăcuţi şi nemişcaţi, conştienţi de măreţia forţei dezlănţuite sub ei. Revelaţia, spaima şi măreţia spectacolului îl înfuriară.

— Mai taci din gură!

— Am cochilia, răspunse Piggy jignit. Am dreptul să vorbesc.

Îl priviră indiferenţi şi traseră cu urechea la răpăitul de tobă al focului. Piggy urmări nervos iadul de flăcări şi strânse cochilia în braţe.

— Va trebui să-l lăsăm să ardă. Şi era lemnul nostru de foc.

Se linse pe buze.

— N-avem nimic de făcut. Va trebui să fim mai atenţi. Mi-e teamă…

Jack îşi mută ochii de la foc.

— Ţi-e întotdeauna teamă! Huo, Fatty!

— Am cochilia, răspunse Piggy trist şi se întoarse spre Ralph. Am cochilia, nu-i aşa, Ralph?

Ralph se întoarse cu părere de rău de la spectacolul splendid şi măreţ.

— Ce spui?

— Cochilia. Am dreptul să vorbesc.

Gemenii chicotiră.

— Am vrut fum…

— Ia uitaţi-vă!

O perdea de fum se întindea la o depărtare de mai mulţi kilometri de insulă. Toţi băieţii, cu excepţia lui Piggy, începură să chicotească; nu trecu mult şi se tăvăleau de râs.

Piggy îşi ieşi din sărite.

— Am cochilia! Vă rog, ascultaţi-mă! În primul rând, ar fi trebuit să facem adăposturi jos, pe plajă. Noaptea e foarte frig acolo. Dar nici n-a apucat Ralph să spună: „Foc!“, şi-aţi pornit cu zbieretele şi urletele pe munte. Ca nişte ţânci!

Începură să-i asculte tirada.

— Cum credeţi c-o să fiţi salvaţi, dacă nu vă ocupaţi de lucrurile importante şi nu vă purtaţi civilizat?

Îşi scoase ochelarii şi se prefăcu că lasă cochilia jos; dar mişcarea bruscă a celor mai mulţi dintre băieţii mai mari spre cochilie îl făcu să se răzgândească. O vârî la subsuoară şi se ghemui din nou pe stâncă.

— Nici n-aţi ajuns bine aici, c-aţi şi aprins un foc de tabără inutil. Uite, aţi dat foc la întreaga insulă. N-o să fim caraghioşi dacă arde insula? Fructe fierte, asta o să mâncăm, şi porc fript. Nu-i de râs! Aţi spus că Ralph e şeful, dar nu i-aţi dat timp să se gândească. Iar când zice ceva, o rupeţi la fugă ca…

Se opri să-şi tragă răsuflarea, iar focul mugi spre ei.

— Şi asta nu-i tot. Puştii ăia! Cei mici! Cine i-a luat în seamă? Cine ştie câţi sunt?

Ralph făcu brusc un pas înainte.

— Ţi-am spus. Ţi-am spus să faci o listă de nume.

— Cum s-o fac singur? strigă Piggy indignat. Au aşteptat două minute, apoi s-au aruncat în mare; s-au dus în pădure; s-au risipit peste tot. De unde să ştiu cum îl cheamă pe fiecare?

Ralph îşi linse buzele palide.

— Deci nu ştii câţi suntem?

— De unde să ştiu, dacă puştii se risipesc în toate părţile ca furnicile? Când v-aţi întors voi trei şi-aţi apucat să le spuneţi s-aprindă focul, au fugit cu toţii şi n-am mai apucat…

— Ajunge! se răsti Ralph şi îi smulse cochilia. Treaba ta dacă nu i-ai numărat.

— …pe urmă ai venit şi mi-ai luat ochelarii…

Jack se întoarse la el.

— Gura!

— …iar ţâncii rătăcesc pe unde arde focul. De unde ştii că nu sunt tot acolo?

Piggy se ridică în picioare şi arătă cu mâna spre fum şi foc. Printre băieţi se stârni un murmur, care apoi se stinse. Se întâmpla un lucru ciudat cu Piggy, căci se înăbuşea, încercând să respire.

— Piciul ăla… vorbi el gâtuit… cel cu semnul pe faţă, nu-l mai văd. Unde-o fi?

Mulţimea tăcea mâlc.

— Cel care a pomenit de şarpe. Era acolo…

Un pom explodă în foc ca o bombă. Jerbe înalte de liane se înălţară o clipă la vedere, agonizară şi căzură la loc. Băieţii ţipară de frică:

— Şerpii! Şerpii! Uite şerpii!

La asfinţit, neobservat, soarele se odihnea aproape deasupra mării. Feţele băieţilor erau roşii, luminate de jos. Piggy se prăbuşi peste o stâncă şi o prinse cu braţele.

— Puştiul care avea semnul pe faţă… unde-i… unde-i? Vă spun c-a dispărut!

Băieţii se priviră cu teamă, fără să le vină să creadă.

— …unde-i?

Ralph bombăni un răspuns, parcă de ruşine.

— Poate că s-a întors la… la…

Sub ei, pe partea ostilă a muntelui, răpăiala ca de tobă continua.

Colibele de pe plajă

Jack stătea frânt de şale. Se aplecase ca un alergător, cu nasul aproape de pământul jilav. Trunchiurile şi lianele care le împodobeau ca nişte ghirlande se pierdeau în bezna verde, la zece metri deasupra; iar de jur împrejur – tufişuri. Nu se vedea decât o slabă urmă de cărare; o rămurică plesnită şi conturul vag al unei copite. Jack îşi lăsă bărbia în jos şi le cercetă, ca şi cum ar fi vrut să le silească să-i vorbească. Apoi, ca un câine, înaintă anevoie în patru labe, fără să-i pese de poziţia incomodă, se furişă vreo câţiva metri şi se opri. Văzu un laţ de liană, cu un cârcel atârnat de o cracă noduroasă. Cârcelul era lustruit pe dedesubt: porcii, trecând pe-acolo, îl frecaseră cu ţepii lor.

Jack se ghemui cu faţa la câţiva centimetri de urmă, apoi scrută penumbra tufişurilor. Părul de culoarea nisipului, mult mai lung decât când săriseră din avion, se decolorase, iar spinarea goală i se acoperise cu o puzderie de pistrui întunecaţi şi se cojise, arsă de soare. Târa în mâna dreaptă un băţ de vreun metru şi jumătate; n-avea pe el decât nişte pantaloni scurţi zdrenţuiţi, prinşi cu cureaua în care înfipsese cuţitul. Închise ochii, ridică fruntea şi respiră uşor, cu nările larg deschise, prelucrând informaţiile aduse de curentul de aer cald. Şi el, şi pădurea erau absolut nemişcaţi.

În cele din urmă, respiră adânc, într-un suspin lung, şi deschise ochii. Erau de un albastru strălucitor, şi în accesul lui de furie păreau că-i ies din cap, aproape înnebuniţi. Îşi linse buzele uscate şi cercetă pădurea taciturnă. Apoi se furişă mai departe şi o apucă la întâmplare.

Tăcerea pădurii era mai apăsătoare decât arşiţa, iar la acea oră nu se auzea nici măcar bâzâitul insectelor. Jack trezi o pasăre frumos colorată dintr-un cuib rudimentar de rămurele şi atunci tăcerea se sfărâmă şi un ţipăt ascuţit, ce părea că vine din abisul secolelor, stârni ecouri. Până şi Jack se trase înapoi la auzul acestui ţipăt, ţinându-şi cu un şuierat respiraţia; o clipă, se simţi mai degrabă o fiinţă tematoare – o maimuţă ascunsă de crăcile încâlcite ale pomilor – decât un vânător. Apoi însă, urma aceea şi nemulţumirea surdă îi rechemară atenţia, iar el cercetă concentrat solul. Se opri lângă trunchiul unui arbore uriaş, cu flori palide pe scoarţa cenuşie, închise ochii şi trase din nou în piept aerul cald; respiră scurt, pe faţă i se aşternu o paloare, apoi sângele îi năvăli la loc. Păşi ca o umbră prin bezna de sub pomi şi se ghemui, uitându-se la pământul bătătorit pe care călca.

Excrementele de animale erau calde. Zăceau grămadă printre brazde. Erau verzi ca măslina, netede şi scoteau aburi uşori. Jack înălţă fruntea şi privi masa impenetrabilă de liane întinsă de-a lungul potecii. Ridică suliţa şi se strecură înainte. În dosul lianelor, poteca se unea cu o cărare deschisă de porci, destul de largă şi de bătătorită ca

să fie un drum. Solul se întărise prin bătătoreala zilnică, iar când Jack îşi îndreptă trupul, auzi ceva mişcându-se pe drum. Trase braţul drept înapoi şi aruncă suliţa cu toată forţa. De pe potecă răzbătu răpăitul rapid şi aspru al unor copite – un zgomot de castaniete, seducător, înnebunitor –, promisiunea că vor avea carne. O zbughi din tufiş şi înşfăcă suliţa. Răpăitul copitelor de porc se pierdu în depărtare.

Jack rămase pe loc, scăldat în sudoare, mânjit cu dâre de pământ cafeniu – victima greutăţilor unei zile de vânătoare. Înjură, ieşi de pe potecă şi îşi urmă drumul până când pădurea se deschise vag şi în locul trunchiurilor goale, susţinând acoperişul întunecat, se iviră trunchiuri de un cenuşiu-deschis, încoronate cu frunze de palmier. În spatele lor, marea sclipea şi Jack auzi voci. Ralph stătea în faţa lagunei, lângă un adăpost din trunchiuri şi frunze de palmieri, o colibă grosolană care părea gata să se prăbuşească. Nu-l observă pe Jack decât când vorbi.

— Aveţi cumva apă?

Ralph, încruntat, înălţă privirea de la ţesătura de frunze. Îşi plimbă ochii peste Jack, dar nu-l observă.

— Am întrebat dacă are cineva nişte apă. Mi-e sete.

Ralph îşi mută atenţia de la adăpost şi-l observă, tresărind, pe Jack.

— Ei, salut! Apă? Acolo, lângă pom. Trebuie să mai fi rămas.

Jack luă dintr-un grup de coji aşezate la umbră o tigvă de nucă de cocos, plină ochi cu apă proaspătă, şi bău. Apa i se prelinse pe bărbie, pe gât şi pe piept. Respiră zgomotos când termină.

— Simţeam nevoia să beau.

— Mai înalţ-o puţin, vorbi Simon din adăpost.

Ralph se întoarse spre adăpost şi ridică o cracă plină de frunze.

Frunzele se desprinseră şi căzură fluturând. În gaura făcută, se ivi chipul nedumerit al lui Simon.

— Iartă-mă.

Ralph contemplă nemulţumit dezastrul.

— N-am să reuşesc niciodată să-l repar.

Se trânti la picioarele lui Jack. Simon rămase pe loc, uitându-se prin gaura din adăpost. Odată întins la pământ, Ralph explică:

— Am lucrat zile întregi. Şi uite rezultatul!

Ridicaseră două adăposturi şubrede. Unul din ele se deteriorase complet.

— Şi trag chiulul întruna. Ţii minte întrunirea? Când s-a spus că toată lumea trebuie să muncească din greu până terminăm adăposturile?

— Afară de mine şi de vânătorii mei…

— Afară de vânători. Ei bine, ţâncii sunt…

Gesticulă, căutând un cuvânt.

— Nu-i nimic de făcut cu ei. Nici cei mai mari nu sunt mai breji.

Vezi? Am muncit toată ziua cu Simon. Nu ne-a ajutat nimeni. S-au dus să se scalde, să mănânce sau să se joace.

Simon îşi scoase prudent capul.

— Tu eşti şeful. Dă-le ordin.

Ralph şedea culcat şi se uita la palmieri şi la cer.

— Întruniri. Cui nu-i plac întrunirile? Zilnic. De două ori pe zi. Discutăm.

Se ridică într-un cot.

— Sunt sigur că, dacă suflu acum în cochilie, or să vină cu toţii în fugă. Şi atunci, ştii bine, o să fim foarte solemni, iar cineva o să spună c-ar trebui să construim un avion, un submarin sau un televizor. La sfârşitul întrunirii or să lucreze cinci minute şi pe urmă or să se risipească sau or să plece la vânătoare.

Jack roşi.

— Vrem carne.

— Deocamdată n-avem deloc. Şi ne trebuie şi adăposturi. În afară de asta, vânătorii tăi s-au întors de mai multe ore. S-au scăldat.

— M-am dus să explorez, zise Jack. Eu le-am dat drumul. A trebuit să mă duc. M-am…

Încercă să evoce impulsul covârşitor de a depista urme de animale şi de a le omorî.

— M-am dus să explorez. M-am gândit că singur…

Sclipirea de nebunie îi reapăru în ochi.

— M-am gândit c-aş putea să ucid.

— Dar n-ai făcut-o.

— Am crezut c-o să reuşesc.

În vocea lui Ralph vibra o energie ascunsă.

— Dar n-ai făcut-o încă.

Insinuarea lui ar fi putut trece ca neintenţionată, dacă n-ar fi fost intonaţia.

— Bănuiesc că n-ai de gând să ne ajuţi la adăposturi, nu?

— Ne trebuie carne…

— Şi n-o avem.

Duşmănia era limpede.

— O s-avem! Data viitoare! Trebuie să pun un vârf de fier la suliţă! Am rănit un porc, dar a căzut suliţa din el. Dacă am reuşi să facem vârfuri…

— Avem nevoie de adăposturi!

Deodată, pe Jack îl apucă furia.

— Mă acuzi…?

— Nu spun decât c-am lucrat din răsputeri. Doar atât.

Se roşiseră amândoi şi le venea greu să se mai uite unul la altul. Ralph se rostogoli pe burtă şi începu să se joace cu iarba.

— Dacă mai plouă ca atunci când ne-am prăbuşit, o să avem sigur

nevoie de adăposturi. Şi mai e ceva. Avem nevoie de adăposturi din pricina…

Se opri o clipă şi mânia i se stinse. Continuă să discute despre acest nou subiect mai puţin primejdios.

— Ai băgat de seamă, nu?

Jack lăsă suliţa şi se aşeză pe vine.

— Ce anume?

— Ei bine, le e teamă.

Se răsuci în iarbă şi se uită la faţa fioroasă şi murdară a lui Jack.

— Vorbesc de ce se întâmplă. Copiii visează. E uşor să-i auzi. Ai fost treaz azi-noapte?

Jack clătină din cap.

— Vorbesc şi ţipă în somn. Ţâncii. Chiar şi unii dintre cei mari. Ca şi cum…

— Ca şi cum ar fi o insulă primejdioasă.

Uimiţi de întrerupere, îşi ridicară privirea spre faţa serioasă a lui Simon.

— Ca şi cum, reluă Simon, fiara sau şarpele ăla ar exista cu adevărat. Ţineţi minte?

Cei doi băieţi mai mari tresăriră când auziră cuvântul detestat. Şerpii nu erau pomeniţi, nu trebuiau pomeniţi.

— Ca şi cum ne-am afla pe o insulă primejdioasă, zise Ralph încet. Da, aşa e.

Jack se ridică în capul oaselor şi îşi întinse picioarele.

— Sunt scrântiţi.

— Nebuni de-a binelea. Ţineţi minte când ne-am dus în explorare?

Îşi zâmbiră unul altuia, amintindu-şi de măreţia primei zile. Ralph continuă:

— Aşa că ne trebuie adăposturi, ca un fel de…

— Cămin.

— Exact.

Jack îşi strânse picioarele, îşi prinse genunchii în mâini şi se încruntă ca să înţeleagă limpede situaţia.

— Cu toate acestea… în pădure. Vreau să spun, când vânezi… nu când culegi fructe, fireşte, când eşti singur…

Se opri o clipă, nesigur dacă Ralph îl ia în serios.

— Zi-i mai departe.

— Dacă vânezi, te trezeşti uneori că…

Roşi brusc.

— Fireşte, nu-i nici o primejdie. Doar o impresie. Simţi că nu vânezi… ci că eşti vânat; ca şi cum te-ar urmări tot timpul ceva în junglă.

Tăcură din nou: Simon concentrat, Ralph neîncrezător şi uşor indignat. Se ridică în capul oaselor şi se frecă pe umăr cu mâna

murdară.

— Păi, nu ştiu.

Jack sări în picioare şi vorbi foarte repede.

— Aşa te simţi în pădure. Fireşte, nu-i nimic la mijloc. Doar… doar…

Făcu câţiva paşi repezi spre plajă, apoi se întoarse.

— Doar eu ştiu cum se simt. Înţelegi? Asta-i tot.

— Cel mai bun lucru e să fim salvaţi.

Jack trebui să reflecteze o clipă înainte de a-şi aminti ce însemna salvarea.

— Salvaţi? A, da, desigur. Deşi aş vrea să prind mai întâi un porc…

Înşfăcă suliţa şi o azvârli în pământ. Expresia opacă şi dementă îi reveni în priviri. Ralph îl examină prin claia de păr blond.

— Atâta vreme cât vânătorii tăi au grijă de foc…

— Tu şi focul ăla!

Cei doi băieţi coborâră pe plajă, se întoarseră şi se uitară peste umăr la muntele roz. Fuiorul de fum schiţă o linie încreţită pe albastrul compact al cerului, tremură, se înălţă şi dispăru. Ralph se încruntă.

— Mă întreb cât de departe se vede.

— La câţiva kilometri.

— Nu iese destul fum.

Rădăcina fuiorului, conştient parcă de privirea lor, se îngroşă, deveni tulbure şi alb-gălbuie, iar apoi se căţără pe coloana firavă.

— Au pus pe foc ramuri verzi, murmură Ralph. Aşa o fi?

Ridică ochii şi se întoarse brusc, scrutând orizontul.

— Acum văd!

Jack strigă atât de tare, încât Ralph tresări violent.

— Ce? Unde? Un vapor?

Jack arăta însă spre prăpăstiile înalte care coborau de pe munte spre partea mai plană a insulei.

— Fireşte! Acum stau întinşi acolo sus… n-au încotro, cât soarele e prea puternic…

Ralph privi uimit faţa extaziată a lui Jack.

— …se duc sus, sus de tot, ca să stea la umbră, să se odihnească în timpul arşiţei, ca vacile acasă…

— Am crezut c-ai văzut un vapor!

— Am putea să ne apropiem pe furiş… să ne vopsim feţele, ca să nu ne vadă… poate să-i înconjurăm şi atunci…

Ralph nu-şi mai putu stăpâni indignarea.

— Vorbeam de fum! Nu vrei să fii salvat? Nu ştii să vorbeşti decât de porci, porci şi iar porci!

— Dar avem nevoie de carne!

— Muncim toată ziua doar eu cu Simon, iar tu te întorci şi nici măcar nu observi c-am ridicat colibe?

— Şi eu am muncit…

— Tu faci ce-ţi place! strigă Ralph. Vânezi! În timp ce eu…

Se înfruntară pe plaja strălucitoare, uimiţi de sentimentul duşmăniei. Ralph îşi mută primul privirea, prefăcându-se că se interesează de un grup de ţânci de pe nisip. De după platformă se auziră ţipetele vânătorilor care se scăldau în bazin. La capătul platformei zăcea culcat Piggy, cu ochii la apa sclipitoare.

— Băieţii nu-s de mare folos.

Voia să spună că nimeni nu-i chiar aşa cum ţi-l închipui.

— Simon! El e de folos, continuă el şi arătă spre adăposturi. Toţi ceilalţi s-au cărat. Simon a muncit ca şi mine. Doar că…

— Simon e întotdeauna gata să dea o mână de ajutor.

Ralph se întoarse la adăposturi, cu Jack alături.

— Am să te ajut niţel, înainte de-a mă scălda, murmură Jack.

— Nu te deranja.

Când ajunseră însă la adăposturi, Simon dispăruse. Ralph îşi vârî capul în gaura dintre frunze, şi-l retrase şi se întoarse spre Jack.

— A întins-o.

— S-o fi săturat, zise Jack, şi s-a dus să se scalde şi el.

Ralph se încruntă.

— E un băiat ciudat. E neobişnuit.

Jack îi dădu dreptate, mai mult de dragul de a fi de acord cu el, şi, printr-un consemn tacit, părăsiră adăpostul şi se îndreptară spre bazin.

— Iar pe urmă, zise Jack, după ce mă scald şi mănânc, am să mă duc în partea ailaltă a muntelui, să văd dacă nu găsesc vreo urmă. Vii şi tu?

— Dar soarele aproape c-a asfinţit.

— Poate mai am timp.

Se plimbară împreună – două lumi de experienţe şi sentimente diferite, incapabile să comunice.

— Dac-aş putea să prind un porc!

— Eu mă întorc să continui lucrul la adăposturi.

Se priviră nedumeriţi, cu dragoste şi ură. Toată apa caldă şi sărată a bazinului, strigătele, stropeala şi râsetele reuşiră cu greu să-i unească din nou.

Simon, pe care se aşteptau să-l găsească, nu se afla la bazin.

Când ceilalţi doi porniseră de-a lungul plajei ca să se uite la munte, Simon îi urmărise la câţiva paşi, apoi se oprise. Rămăsese pe loc şi se încruntase la o movilă de nisip pe plajă, unde cineva încercase să ridice o căsuţă sau o colibă. Apoi se întorsese cu spatele şi intrase hotărât în pădure. Era un băiat mic şi osos, cu bărbia ascuţită; ochii foarte strălucitori îl înşelaseră pe Ralph când îl socotise încântător de vesel şi de maliţios. Claia de păr negru şi aspru atârna lungă, acoperindu-i aproape în întregime fruntea joasă şi lată. Purta nişte

pantaloni scurţi zdrenţuiţi şi era în picioarele goale, ca şi Jack. Pielea, destul de închisă la culoare, se bronzase puternic şi-i lucea de transpiraţie.

Îşi croi drum în susul brazdei, trecu de marea stâncă pe care se cocoţase Ralph în prima dimineaţă şi o apucă la dreapta, printre pomi. Călca cu paşi măsuraţi prin hectarele de pomi fructiferi, unde şi cei mai neajutoraţi îşi găseau uşor hrană, chiar dacă era nesatisfăcătoare. Florile şi fructele creşteau împreună pe aceiaşi pomi, pretutindeni plutea mirosul de fructe coapte şi se auzea bâzâitul a milioane de albine adunând miere. Aici îl ajunseră din urmă puştii care fugiseră după el. Vorbeau, scoteau strigăte de neînţeles şi îl trăgeau spre pomi. Apoi, în bâzâitul albinelor, în lumina soarelui de după-amiază, Simon le culese fructele la care nu puteau ajunge, le alese pe cele mai frumoase din frunziş şi le împărţi mâinilor întinse şi nenumărate. Când îi sătură, se opri şi se uită împrejur. Puştii îl pândeau cu o expresie ciudată pe deasupra mâinilor pline de fructe coapte.

Simon plecă de lângă ei şi o luă pe poteca de-abia vizibilă. În curând, jungla înaltă îl înghiţi. Trunchiuri lungi purtau flori de un albastru pal, neobişnuite, până sus, în bolta întunecată, unde viaţa continua zgomotos. Aerul de aici era mohorât, iar lianele îşi lăsau braţele în jos, ca un cordaj de vas cu pânze scufundat. Paşii i se imprimau în pământul moale, iar lianele tremurau pe toată lungimea când le lovea.

Ajunse în sfârşit într-un loc unde lumina se revărsa din plin. Neavând nevoie să urce prea mult ca să găsească soarele, lianele ţesuseră un covor uriaş, atârnat într-o latură a luminişului din junglă; o puzderie de stânci ieşeau aproape la suprafaţă şi nu lăsau să crească decât plantele mici şi ferigile. Întregul spaţiu era îngrădit de tufişuri întunecate şi frumos mirositoare – un amfiteatru de arşiţă şi de lumină. Un pom imens, prăbuşit de-a curmezişul, se sprijinea de cei încă în picioare, iar o liană sprintenă arunca raze galbene şi roşii până în vârf.

Simon se opri. Se uită peste umăr, ca şi Jack, la cărările ascunse în urmă şi aruncă repede o privire împrejur, pentru a se încredinţa că era singur. O clipă, se mişcă aproape pe furiş. Apoi se aplecă şi păşi în centrul covorului. Lianele şi tufişurile erau atât de aproape, încât le pătă de transpiraţie; după trecerea lui, se strânseră la loc. Ajuns înăuntru, se pomeni într-o colibă mică, despărţită de luminiş prin câteva frunze. Se ghemui, desfăcu frunzele şi se uită. Nimic nu se mişca, în afara unei perechi de fluturi frumos coloraţi, care dansau unul în jurul altuia în aerul fierbinte. Îşi ţinu răsuflarea şi ciuli urechile la zgomotele de pe insulă. Seara înainta repede; strigătele păsărilor strălucitoare şi fantastice, bâzâitul albinelor, până şi ţipătul pescăruşilor ce se întorceau la cuiburile lor dintre stâncile pătrate

slăbiseră. În larg, marea, spărgându-se la kilometri depărtare, pe recife, scotea un sunet mai puţin perceptibil decât pulsaţia sângelui.

Simon dădu drumul perdelei de frunze. Suliţele piezişe ale soarelui de culoarea mierii se micşorară; alunecară pe vârful tufişurilor, trecură pe deasupra bobocilor verzi ca nişte lumânări, urcară spre boltă, iar bezna se adună pe sub pomi. Odată cu dispariţia treptată a luminii, muriră şi culorile stridente, iar arşiţa şi agitaţia se domoliră. Bobocii ca nişte lumânări fremătară. Sepalele lor verzi se desfăcură puţin şi vârfurile albe ale florilor se înălţară gingaş în întâmpinarea aerului curat.

Lumina soarelui se ridicase definitiv din spaţiul deschis şi se retrăsese de pe cer. Bezna potopi totul, inundând cărările dintre pomi, până când acestea deveniră obscure şi stranii, ca fundul mării. Bobocii ca lumânarea îşi deschiseră florile largi şi albe, sticlind în lumina ce picura de pe primele stele. Parfumul lor se răspândi în aer şi se înstăpâni pe insulă.

Feţe vopsite şi păr lung

Primul ritm cu care se obişnuiră fu ciclul lent din zori până la înserarea bruscă. Acceptară plăcerile dimineţii, soarele strălucitor, marea impunătoare şi aerul plăcut, drept momente când te puteai juca frumos, iar viaţa era atât de plină, încât speranţa devenea de prisos, fiind prin urmare dată uitării. Spre amiază, când torentele de lumină cădeau aproape pe verticală, culorile stridente ale dimineţii se îndulceau, prinzând reflexe de perlă şi opal; iar arşiţa – ca şi cum înălţimea ameninţătoare a soarelui i-ar fi dăruit un impuls – le dădea lovituri de care se fereau, fugind la umbră şi stând acolo culcaţi, poate chiar dormind.

La prânz se petreceau lucruri ciudate. Marea sclipitoare se umfla, despicându-se în suprafeţe plane, enervante prin mişcarea lor imposibilă; reciful de coral şi câţiva palmieri piperniciţi, agăţaţi de porţiunile mai ridicate, se înălţau spre cer, tremurau, se rupeau în bucăţi, alergau ca picăturile de ploaie pe sârmă sau se multiplicau ca într-o stranie succesiune de oglinzi. Uneori, se întrezărea ameninţător uscatul, acolo unde nu exista uscat, destrămându-se ca un balon, în timp ce copiii îl urmăreau din ochi. Piggy, cu un aer savant, denunţă fenomenul ca fiind un „miraj“; şi, cum nici un băiat nu reuşea să ajungă măcar până la reciful de pe întinderea marină unde pândeau rechinii cu botul deschis, se obişnuiră cu aceste mistere şi le ignorară, aşa cum ignorau stelele miraculoase şi pâlpâitoare. La amiază, iluziile se destrămau pe cer şi soarele îi aţintea feroce, ca un ochi mânios. Apoi, spre sfârşitul după-amiezii, mirajele se împuţinau, iar orizontul se uniformiza, devenind albastru şi dens, odată cu asfinţitul. Era un alt moment de răcoare relativă, ameninţat însă de venirea întunericului. După ce soarele apunea, bezna cotropea insula ca spuma unui stingător de incendii şi în scurt timp, sub stelele îndepărtate, adăposturile se umpleau de neastâmpăr.

Cu toate acestea, tradiţia nord-europeană a muncii, a jocului şi a hranei în timpul zilei, le făcu imposibilă adaptarea completă la acest nou ritm. Puştiul pe nume Percival se furişase de la început într-un adăpost şi rămăsese acolo două zile, vorbind, cântând şi plângând, până crezuseră că se ţicnise şi se distraseră reţinut pe seama lui. De atunci slăbise, avea ochii roşii şi era foarte trist; un puşti care se juca puţin şi plângea des.

Băieţii mai mici erau cunoscuţi acum sub numele generic de „puştii“. Descreşterea în înălţime, de la statura lui Ralph în jos, avea loc treptat; şi, cu toate că exista o categorie confuză, cuprinzându-i pe Simon, Robert şi Maurice, nimănui nu-i era greu să-i recunoască pe cei mari la un capăt şi pe cei mici la celălalt. Puştii neîndoielnici, cei de

vreo şase ani, duceau o viaţă a lor, foarte distinctă, dar în acelaşi timp intensă. Mâncau mai toată ziua, culegând fructe de unde reuşeau să ajungă, fără să strâmbe din nas, dacă erau sau nu coapte sau bune. Se obişnuiseră cu durerile de stomac şi cu un fel de diaree cronică. Sufereau spaime nemărturisite în beznă şi se ghemuiau unul într-altul, căutând alinare. În afară de hrană şi de somn, îşi găseau timp pentru jocuri stupide şi banale printre dunele de nisip alb de la ţărmul mării strălucitoare. Plângeau după mămicile lor mult mai puţin decât te-ai fi putut aştepta; se bronzaseră puternic şi erau extrem de murdari. Ascultau chemările cochiliei, mai ales fiindcă în ea sufla Ralph, care, fiind destul de mare, reprezenta o legătură cu universul adult al autorităţii; şi, într-o oarecare măsură, fiindcă le făcea plăcere distracţia de a se aduna. Altfel însă, rareori le păsa de cei mari şi duceau o viaţă a lor, în comun, plină de emoţii.

Ridicaseră castele de nisip la stăvilarul râuleţului. Aceste castele, înalte cam de treizeci de centimetri, erau împodobite cu scoici, flori ofilite şi pietre interesante. În jurul castelelor se afla o mulţime de semne, cărări, ziduri, şine de cale ferată, care nu căpătau sens decât dacă le priveai de la nivelul plajei. Aici se jucau puştii, poate nu prea fericiţi, dar cel puţin adânc preocupaţi de distracţiile lor, iar adeseori jucau câte trei împreună acelaşi joc.

Tot trei se jucau şi acum – Henry fiind cel mai înalt. Era rudă îndepărtată cu celălalt băiat, cel cu pata de culoarea dudei pe faţă, care dispăruse încă din seara marelui foc; nu era însă destul de mare ca să priceapă şi, dacă i s-ar fi spus că băiatul plecase acasă cu un avion, ar fi acceptat afirmaţia fără să crâcnească sau să se îndoiască.

În acea după-amiază, Henry deveni un fel de conducător, fiindcă ceilalţi doi copii erau Percival şi Johnny, cei mai mici băieţi de pe insulă. Percival avea părul cenuşiu şi nu-i fusese foarte simpatic nici măcar mamei lui; Johnny era bine făcut, blond şi belicos din naştere. Acum devenise ascultător, fiindcă jocul îl interesa: cei trei copii, îngenuncheaţi în nisip, stăteau cuminţi.

Roger şi Maurice ieşiră din pădure. Fuseseră înlocuiţi la corvoada de la foc şi coborâseră să se scalde. Roger îi conduse direct prin castele, dărâmându-le cu piciorul, îngropând florile şi risipind pietrele alese. Maurice îl urmări râzând, mărind dezastrul. Cei trei puşti se opriră din joc şi îşi ridicară privirile. Întâmplător, semnele făcute de ei, şi care îi preocupau în mod special, rămaseră neatinse, aşa că nu protestară. Doar Percival începu să scâncească, fiindcă îi intrase nisip în ochi, iar Maurice se grăbi să treacă mai departe. Mai înainte, acasă, Maurice fusese pedepsit deoarece aruncase cu nisip în ochii unui băiat mai mic. Acum, deşi nu exista nici un părinte ca să-i tragă câteva la fund, simţi totuşi căinţa în urma unui gest urât. Prin minte îi trecu o scuză. Murmură ceva în legătură cu scăldatul şi o rupse la fugă.

Roger rămase cu ochii la puşti. Nu era cu mult mai bronzat decât atunci când sărise din avion, dar claia de păr negru, lăsată pe ceafă şi pe frunte, părea să meargă de minune cu faţa lui mohorâtă, făcând ca atitudinea lui iniţială de izolare să devină de-a dreptul respingătoare. Percival încetă cu scâncitul şi îşi văzu mai departe de joacă, fiindcă lacrimile îi spălaseră nisipul din ochi. Johnny îl urmări cu ochii albaştri de porţelan; apoi reîncepu să-l împroaşte cu nisip şi în curând Percival izbucni iar în plâns.

Henry obosi cu joaca şi o luă agale spre plajă, iar Roger îl urmă, ţinându-se pe sub palmieri şi apucând-o ca din întâmplare în aceeaşi direcţie. Henry depăşi palmierii şi umbra, fiind prea tânăr ca să evite soarele. Coborî pe plajă şi îşi găsi de lucru pe ţărm. Fluxul uriaş al Pacificului înainta, iar la fiecare câteva secunde apa relativ liniştită a lagunei se umfla şi pătrundea treptat pe mal. În acel ultim ostrov al mării trăiau creaturi minuscule şi transparente, venite în explorare odată cu apa pe nisipul fierbinte şi uscat. Cu organele lor delicate, cercetau noul tărâm. Poate că apăruse hrană acolo unde la ultima lor incursiune nu existase; excremente de păsări, poate insecte, orice fel de rămăşiţe ale vieţii terestre de pe insulă. Ca o puzderie de dinţi mititei ai unui fierăstrău, creaturile transparente curăţau plaja, asemenea unor gunoieri.

Pe Henry spectacolul îl fascină. Scormoni în apă cu un băţ găsit întâmplător, ros şi albit de valuri, încercând să controleze mişcările gunoierilor. Săpă în nisip canale mici, pe care fluxul le umplu, şi încercă să le populeze cu acele creaturi. Operaţiunea îl captivă, producându-i o bucurie imensă, căci simţea că exercita control asupra unor alte vieţuitoare. Vorbi cu ele, le îmboldi, le dădu ordine. Acoperite de reflux, urmele paşilor săi deveniră golfuleţe în care creaturile erau ţinute prizoniere, lăsându-i iluzia unei mari îndemânări. Se ghemui pe ţărm, se aplecă, o şuviţă îi căzu în ochi, iar soarele după-amiezii îşi goli în el tolba de săgeţi invizibile.

Roger aşteptă şi el. La început se ascunse pe după trunchiul unui palmier uriaş; dar Henry se concentrase atât de mult asupra creaturilor transparente, încât în cele din urmă se ridică şi ieşi din ascunziş. Se uită în lungul plajei. Percival plecase plângând, iar Johnny rămăsese stăpânul singur şi triumfător al castelelor. Stătea lângă ele, fredona încet şi azvârlea cu nisip într-un Percival imaginar. Roger vedea în spatele lui Henry platforma şi sclipirea jerbelor de apă pe când Ralph, Simon, Piggy şi Maurice săreau în bazin. Ascultă cu atenţie, dar îi auzi slab.

O briză neaşteptată scutură vârfurile palmierilor, iar frunzele lor tremurară. La douăzeci de metri deasupra lui Roger, un mănunchi de nuci de cocos – bucăţi fibroase, mari ca nişte mingi de rugby – se desprinse de pe crăci. Căzură în jurul lui, cu bufnete înfundate, fără

să-l lovească. Roger nu se gândi să fugă, ci se uită de la nucile de cocos la Henry şi înapoi.

Pe sub palmieri se întindea o plajă înaltă; milioane de valuri împrăştiaseră pietrele aflate odinioară pe nisipul altor plaje. Roger se aplecă, ridică o piatră, ţinti şi o aruncă în Henry – dar rată ţinta. Piatra, rămăşiţă a unor vremuri absurde, ricoşă la cinci metri în dreapta lui Henry şi căzu în apă. Roger adună o mână de pietre şi începu să le arunce. Totuşi, în jurul lui Henry rămânea un spaţiu cu un diametru de vreo şase metri, unde nu îndrăznea să arunce. Invizibile şi puternice, legile necruţătoare ale vieţii de mai înainte domneau şi aici. În jurul copilului ghemuit se afla protecţia părinţilor, a şcolii, a poliţiei şi a legii. Braţul lui Roger era dirijat de o civilizaţie distrusă, care nu ştia nimic despre el.

Plescăiturile din apă îl surprinseră pe Henry. Abandonă creaturile transparente şi mute şi se concentră, ca un câine de vânătoare, asupra centrului cercurilor concentrice. Pietrele cădeau într-o parte şi într-alta, iar Henry se întorcea ascultător, dar întotdeauna prea târziu ca să le vadă în aer. În sfârşit, zări una şi râse, căutându-şi prietenul care îl necăjea. Însă Roger se ascunsese din nou în dosul trunchiului de palmier, sprijinit de el, suflând repede şi clipind des. Henry îşi pierdu interesul pentru pietre şi plecă.

— Roger!

Jack stătea cam la zece metri depărtare sub un pom. Când Roger deschise ochii şi îl văzu, pe pielea oacheşă trecu o umbră întunecată; Jack nu observă însă nimic. Era neastâmpărat, nerăbdător, îi făcea semn cu mâna să vină, aşa că Roger se îndreptă spre el.

La capătul râului se afla un bazin mic de tot, stăvilit de nisip şi plin de nuferi albi şi de trestii ca nişte ace. Aici aşteptau Sam, Eric şi Bill. Jack se feri de soare, îngenunche lângă bazin şi deschise cele două frunze mari pe care le ducea în mână. Într-una era argilă albă, în cealaltă argilă roşie. Lângă ei găsiră o bucată de mangal rămasă de la foc.

Jack îi explică lui Roger, în timp ce lucra:

— Porcii nu mă miros. Cred însă că mă văd. Un lucru roz pe sub pomi.

Se mânji cu argilă.

— De-aş avea nişte argilă verde!

Întoarse spre Roger o faţă mânjită pe jumătate şi răspunse privirii lui uimite.

— Ca să vânez. Ca la război. Ştii… vopsea de camuflaj. Ca lucrurile alea care vor să arate altfel…

Se schimonosi, încercând să explice.

— …ca fluturii de noapte pe pomi.

Roger îl înţelese şi îl aprobă grav. Gemenii se apropiară de Jack şi

începură să protesteze timid, într-o anumită problemă. Jack le făcu semn să-l lase în pace.

— Gura!

Frecă bucata de cărbune de pielea curată dintre petele roşii şi albe de pe faţă.

— Nu. Voi doi veniţi cu mine.

Se uită la reflexia lui în apă şi îi displăcu.

Se aplecă, ridică o mână de apă călduţă şi îşi spălă murdăria de pe faţă. Sprâncenele de culoarea nisipului şi pistruii apărură la loc.

Roger zâmbi fără să vrea.

— Dar murdar mai eşti!

Jack voia să-şi aranjeze altfel faţa. Îşi vopsi cu alb un obraz şi o orbită, apoi se mânji cu roşu pe cealaltă jumătate a feţei şi trase cu bucata de cărbune o dâră neagră de la urechea dreaptă la falca stângă. Se uită în bazin ca într-o oglindă, dar răsuflarea tulbură luciul apei.

— Sam şi Eric. Aduceţi-mi o nucă de cocos. Una goală.

Îngenunche, ţinând în mâini coaja plină cu apă. O pată rotundă de soare îi căzu pe faţă şi în adâncurile apei se răspândi o strălucire. Se uită uimit, nu atât la sine, cât la un străin impunător. Vărsă apa, sări în picioare şi râse emoţionat. Lângă bazin, trupul lui musculos purta o mască menită să le atragă privirile şi să-i înspăimânte. Începu să danseze, iar râsul lui răsună ca un lătrat însetat de sânge. Porni ţopăind spre Bill, şi masca părea un lucru de sine stătător, în spatele căruia se ascundea Jack, eliberat de ruşine şi de timiditate. Faţa colorată cu roşu, alb şi negru se clătină prin aer şi ţopăi spre Bill. Acesta râse; apoi tăcu brusc şi se strecură în desişuri.

Jack se repezi la gemeni.

— Ceilalţi fac un şir. Hai!

— Dar…

— … noi…

— Haideţi! Am să mă furişez şi-am să-l înjunghii…

Masca îi forţă să-l urmeze.

Ralph ieşi din bazin, o apucă pe plajă şi se aşeză la umbra palmierilor. Îşi dădu peste cap părul blond, lipit de sprâncene. Simon făcea pluta, bătând apa cu picioarele, în timp ce Maurice se antrena la sărituri. Piggy se plimba îngândurat, ridicând diverse lucruri la întâmplare şi aruncându-le apoi. Fluxul acoperise bălţile dintre stânci care îl fascinaseră, aşa că nu era nimic interesant de văzut până la reflux. Deodată îl zări pe Ralph pe sub palmieri şi se duse să se aşeze lângă el.

Piggy avea nişte pantaloni scurţi ferfeniţiţi, trupul gras i se bronzase şi, indiferent la ce se uita, lentilele ochelarilor sclipeau. Era singurul băiat de pe insulă al cărui păr părea că nu creşte. Restul aveau adevărate claie, dar părul lui Piggy îi atârna în şuviţe rare, ca şi cum

chelia ar fi fost condiţia lui firească, acest strat protector urmând totuşi să dispară repede, ca stratul moale de catifea de pe coarnele cerbilor tineri.

— M-am gândit la un ceas, zise el. Am putea să facem un cadran solar. Să înfigem un băţ în nisip şi pe urmă…

Efortul de a explica procesul matematic necesar se dovedi prea mare. În schimb, flutură mâna de mai multe ori.

— Şi un aeroplan, şi un televizor, zise Ralph acru, şi o locomotivă cu aburi.

Piggy clătină din cap.

— Trebuie să ai multe chestii din metal pentru astfel de obiecte, şi n-avem metal. Avem însă un băţ.

Ralph se întoarse şi zâmbi involuntar. Piggy te scotea din sărite; grăsimea lui, astma – asta-mă – şi ideile lui practice te enervau; aveai întotdeauna o mică plăcere să-ţi baţi joc de el, chiar dacă n-o făceai înadins.

Piggy îi văzu zâmbetul şi îl interpretă greşit, ca pe un semn de prietenie. Printre copiii mari se stabilise tacit consemnul că Piggy era un intrus, nu numai din cauza accentului, care nu conta, cât mai ales a grăsimii, a asta-mei, a ochelarilor şi a unei oarecare lipse de înclinaţie pentru munca manuală. Acum, înţelegând că o parte din cuvintele lui îl făcuseră pe Ralph să zâmbească, se bucură şi încercă să câştige teren.

— Avem o groază de beţe. Am putea să facem un cadran solar cu fiecare. Atunci am şti cât e ceasul.

— Mare scofală!

— Ai zis că vrei să facem ceva. Ca să fim salvaţi.

— Ia mai taci!

Sări în picioare şi fugi spre bazin, chiar în clipa când Maurice executa o săritură nu prea reuşită. Ralph se bucură că se ivise prilejul să schimbe discuţia. Când Maurice apăru la suprafaţă, îi strigă:

— Ai sărit pe burtă! Ai sărit pe burtă!

Maurice îi zâmbi şi Ralph se lăsă uşor în bazin. Dintre toţi băieţii, el se simţea cel mai bine în apă; astăzi însă, agasat de faptul că se pomenise de salvare – inutila şi caraghioasa lor salvare – nici adâncurile verzi ale apei şi nici soarele auriu şi obosit nu-l mai consolau. În loc să rămână şi să se joace, înotă cu mişcări regulate pe sub trupul lui Simon şi ieşi la celălalt capăt al bazinului, unde se întinse mlădios şi ud ca o focă. Piggy, veşnic neîndemânatic, se sculă şi se apropie de el, dar Ralph se întoarse pe burtă şi se prefăcu că nu-l vede. Mirajele se destrămaseră, iar el şi îşi plimbă posac privirea de-a lungul orizontului întins şi albastru.

În clipa următoare, sări în picioare şi strigă:

— Fum! Fum!

Simon, care încerca să iasă din bazin, luă o gură de apă. Maurice, gata să plonjeze, se întoarse pe călcâie, o zbughi spre platformă şi o coti spre iarba de sub palmieri. Acolo începu să-şi tragă chiloţii zdrenţuiţi, gata pentru orice eventualitate.

Rămas în picioare nemişcat, Ralph îşi ţinea părul peste cap cu o mână, iar pe cealaltă o încleştase. Simon se strecură pe brânci afară din apă. Piggy îşi frecă ochelarii de chiloţi şi clipi spre mare.

Maurice îşi vârî amândouă picioarele printr-un crac al chiloţilor. Dintre toţi, doar Ralph stătea liniştit.

— Nu văd nici urmă de fum, zise Piggy cu neîncredere. Nu văd nici urmă de fum, Ralph, unde-o vezi?

Ralph nu răspunse. Îşi încleştase mâinile pe frunte pentru ca părul blond să nu-i cadă pe ochi.

Se aplecă înainte, iar sarea începu să-i înălbească trupul.

— Ralph, unde-i vaporul?

Simon, care stătea alături, se uită de la Ralph la orizont. Pantalonii lui Maurice se rupseră cu un suspin şi-i abandonă ca pe o epavă; se repezi spre pădure, apoi se întoarse.

Fumul – un ghem mic şi strâns la orizont – se desfăcea încet în fuioare. Sub fum apăru o pată minusculă, care ar fi putut fi un coş de vapor. Ralph era palid şi vorbea singur.

— Au să vadă fumul nostru.

Piggy se uita acum în direcţia bună.

— Nu mi se pare c-ar fi ceva.

Se întoarse şi scrută muntele. Ralph continua să urmărească vaporul cu ochi lacomi. Faţa lui îşi recăpătase culoarea. Simon stătea tăcut.

— Nu văd prea bine, zise Piggy, dar la noi se înalţă vreun fum?

Ralph se mişcă nerăbdător, pândind încă vaporul.

— Fumul de pe munte.

Maurice veni în fugă şi se holbă la mare. Atât Simon, cât şi Piggy se uitau în sus pe munte. Piggy îşi făcu ochii mici, dar Simon strigă, ca şi cum ar fi fost rănit:

— Ralph! Ralph!

La vibraţia din glasul lui, Ralph se răsuci pe nisip.

— Spune-mi, zise Piggy neliniştit, se vede vreun semnal?

Ralph urmări fumul ce se destrăma la orizont, apoi se uită în sus pe munte.

— Ralph, te rog! Se vede vreun semnal?

Simon întinse timid mâna ca să-l atingă pe Ralph; acesta însă o rupse la fugă, dădu buzna prin apa mică de la capătul bazinului, peste nisipul alb şi fierbinte şi pe sub palmieri. Se luptă o clipă cu desişurile care începuseră să acopere brazda. Simon fugi după el, apoi Maurice. Piggy strigă:

— Ralph! Te rog, Ralph!

Începu şi el să fugă, dar, înainte de-a ajunge pe terasă, se împiedică de pantalonii aruncaţi de Maurice. În spatele celor patru băieţi, fumul se mişca uşor la orizont; pe plajă, Henry şi Johnny aruncau cu nisip în Percival, care plângea din nou în tăcere; toţi trei ignorau cu desăvârşire agitaţia celor mai mari.

Când Ralph ajunse la capătul brazdei, îşi trase sufletul ca să înjure. Îşi chinui cu disperare trupul gol printre lianele înţepătoare şi se umplu de dâre de sânge. Ralph se opri în locul unde începea panta abruptă a muntelui. Maurice se afla la doar câţiva paşi în urmă.

— Ochelarii lui Piggy! strigă Ralph. Dacă s-a stins focul o s-avem nevoie de ei…

Încetă să strige şi se clătină. Piggy de-abia se vedea, urcând din greu de pe plajă.

Ralph se uită la orizont, apoi în susul muntelui. Merita s-aduci ochelarii lui Piggy, când vaporul avea să dispară între timp? Însemna să se caţere şi să găsească focul stins, dar atunci nu le mai rămânea decât să-l urmărească pe Piggy cum suie costişa, în timp ce vaporul dispărea la orizont. În culmea disperării şi ros de nehotărâre, Ralph strigă:

— O, Dumnezeule! O, Dumnezeule!

Simon, luptându-se cu tufişurile, îşi ţinu răsuflarea şi se schimonosi. Ralph o porni orbeşte mai înainte, ca un sălbatic, în vreme ce fuiorul de fum al vaporului se îndepărta.

Focul se stinsese. Văzură imediat; înţeleseseră ceea ce ştiuseră încă de jos de pe plajă când li se arătase fumul bine-cunoscut al salvării. Focul se stinsese de tot, nu mai scotea fum, era mort; paznicii dispăruseră. O grămadă de combustibil se găsea acolo la îndemână.

Ralph se întoarse spre mare. Orizontul se întindea din nou, impersonal, golit de orice, în afară de dâra uşoară de fum. Ralph o rupse anevoios la fugă printre stânci, se aşeză pe marginea recifului roz şi ţipă la vapor.

— Întoarce-te! Întoarce-te!

Fugi încoace şi încolo de-a lungul recifului, cu ochii ţintă spre mare, iar vocea i se înălţă într-un strigăt dement.

— Întoarce-te! Întoarce-te!

Apărură Simon şi Maurice. Ralph îi privi fără să clipească. Simon se întoarse, ştergându-şi apa de pe obraji. Ralph căută în minte cea mai îngrozitoare înjurătură pe care o cunoştea.

— Au lăsat să se stingă blestematul ăsta de foc!

Se uită în jos, la partea mai ostilă a muntelui. Se ivi şi Piggy, cu răsuflarea tăiată şi scâncind ca un puşti. Ralph îşi încleştă pumnii şi roşi violent. Îşi concentră privirea şi, cu toată amărăciunea din voce, li se adresă:

— Uite-i!

Jos, departe, printre stâncile roz sfărâmate de lângă malul mării apăru o procesiune. Câţiva dintre băieţi purtau şepci negre, iar în rest erau aproape goi. Ridicau beţele simultan când dădeau de un petic de pământ mai uşor de străbătut. Psalmodiau ceva în legătură cu o boccea purtată cu mare grijă de gemenii rătăcitori. Ralph îl identifică de la distanţă pe Jack – înalt, cu părul roşcat şi, inevitabil, în fruntea procesiunii.

Simon se uită de la Ralph la Jack, la fel cum se uitase de la Ralph la orizont, şi spectacolul îl înspăimântă. Ralph nu mai spunea nimic, aştepta să se apropie procesiunea. Psalmodierea se distingea, deşi la acea distanţă cuvintele erau încă de neînţeles. În spatele lui Jack mergeau gemenii, ducând pe umeri un par lung. Un porc curăţat de măruntaie se clătina greoi pe par, în timp ce gemenii se opinteau pe solul accidentat. Capul porcului atârna cu gâtul despicat, de parcă ar fi căutat ceva pe jos. În cele din urmă, cuvintele melopeei ajunseră prin aer până la ei, peste căldarea muntelui plină de lemne înnegrite şi cenuşă.

— *Înjunghie porcul! Taie-i gâtul! Să curgă sânge!*

În timp ce cuvintele începeau să se distingă, procesiunea ajunse la porţiunea cea mai abruptă a muntelui, apoi melopeea se stinse. Piggy se smiorcăi, iar Simon sâsâi la el să tacă, de parcă ar fi vorbit tare în biserică.

Cu chipul mânjit de argilă, Jack ajunse primul în vârf şi, ridicând suliţa, îl salută entuziasmat pe Ralph.

— Uite! Am omorât un porc… ne-am furişat până la ei… i-am încercuit…

Dintre vânători izbucniră voci.

— L-am încercuit…

— Ne-am strecurat…

— Porcul a guiţat…

Gemenii stăteau locului, iar porcul se clătina între ei, lăsând să cadă picături negre pe stâncă. Cei doi păreau să se contopească în acelaşi zâmbet larg şi extatic. Jack avea prea multe lucruri să-i spună urgent lui Ralph. În schimb, ţopăi câţiva paşi, apoi îşi aminti de demnitatea lui şi rămase liniştit şi zâmbitor. Observă că avea sânge pe mâini, se strâmbă de greaţă, căută ceva cu care să şi le cureţe, apoi le şterse pe chiloţi şi râse.

— Aţi lăsat să se stingă focul! zise Ralph.

Jack recunoscu, uşor enervat, această scăpare, dar era prea încântat ca să se necăjească.

— O să-l aprindem din nou. Ar fi trebuit să vii cu noi, Ralph. Ne-am distrat nemaipomenit. Gemenii au fost trântiţi…

— Am lovit porcul…

— …eu am căzut peste el…

— I-am tăiat grumazul, zise Jack mândru, dar tresărind. Pot să iau briceagul tău, Ralph, ca să fac o crestătură pe mâner?

Băieţii trăncăneau şi ţopăiau. Gemenii continuară să zâmbească.

— Au curs râuri de sânge, zise Jack, râzând şi cutremurându-se, ar fi trebuit să vezi!

— O să mergem la vânătoare în fiecare zi…

Ralph vorbi din nou, răguşit.

— Aţi lăsat să se stingă focul!

Repetarea îl nelinişti pe Jack. Se uită la gemeni, apoi din nou la Ralph.

— A trebuit să-i iau cu mine la vânătoare, căci n-am fi fost destui ca să încercuim porcul, zise el.

Roşi, conştient că făcuse o greşeală.

— Focul nu s-a stins decât de o oră sau două. O să-l aprindem iar…

Observă că Ralph era gol şi zgâriat pe trup, iar apoi sesiză tăcerea sumbră a celor patru. Încercă, mărinimos în bucuria lui, să-i ia părtaşi la cele întâmplate. Avea o mulţime de amintiri, amintirile senzaţiei când încercuiseră porcul ce se zbătea, senzaţia că fuseseră mai dibaci decât creatura, că îi impuseseră voinţa lor şi că îi luaseră viaţa, aşa cum ar fi sorbit o băutură plăcută.

Îşi desfăcu larg braţele.

— Ar fi trebuit să vezi sângele!

Vânătorii erau mai tăcuţi acum, dar la aceste cuvinte zumzetul se iscă iar. Ralph îşi dădu părul peste cap. Arătă cu braţul spre orizontul pustiu. Vorbi violent şi sălbatic, reducându-i la tăcere.

— A trecut un vapor!

Confruntat brusc cu toate implicaţiile ameninţătoare ale situaţiei, Jack se feri din faţa lor. Puse o mână pe porc şi îşi trase din el cuţitul. Ralph coborî braţul cu pumnul încleştat, iar vocea îi tremură.

— A trecut un vapor. Pe-acolo. Ai spus c-ai să ţii focul aprins şi l-ai lăsat să se stingă!

Păşi spre Jack, care se întoarse, înfruntându-l.

— Ar fi putut să ne vadă. Am fi putut să ne întoarcem acasă…

Cuvintele lui se dovediră prea amare pentru Piggy, care, disperat de ocazia pierdută, uită de timiditate. Începu să strige tare, strident:

— Tu şi animalele tale ucise, Jack Merridew! Tu şi vânătoarea ta! Am fi putut să plecăm acasă…

Ralph îl îmbrânci pe Piggy.

— Sunt şeful; şi trebuia să faceţi ce v-am spus. Numai gura e de voi. Nu sunteţi în stare nici măcar să ridicaţi nişte colibe; pe urmă plecaţi la vânătoare şi lăsaţi focul să se stingă…

Se îndepărtă şi tăcu o clipă. Apoi glasul îi răsună din nou, într-o izbucnire de mânie.

— A trecut un vapor…

Unul dintre vânătorii mai mici începu să se vaiete. Tristul adevăr pătrundea în fiecare. Jack roşi puternic, în timp ce ciopârţea şi smulgea hălci din porc.

— Treaba era prea grea. Am avut nevoie de toţi vânătorii.

Ralph se întoarse.

— N-aveai decât să-i iei când se termina construcţia adăposturilor. Dar ţi-a venit chef să vânezi…

— Aveam nevoie de carne.

La aceste cuvinte, Jack se ridică în picioare, ţinând cuţitul plin de sânge. Cei doi băieţi se înfruntară. Într-o parte se afla lumea strălucitoare a vânătorii, a tacticii, a bucuriilor sălbatice, a îndemânării; în cealaltă, lumea nostalgiei, a bunului-simţ ultragiat. Jack îşi trecu cuţitul în mâna stângă şi se mânji cu sânge pe frunte când îşi trase în jos părul care i se lipise de ţeastă.

— N-ar fi trebuit să lăsaţi focul să se stingă. Aţi zis c-o să aveţi grijă să iasă mereu fum… reîncepu Piggy.

Reproşul lui Piggy, ca şi smiorcăiturile de aprobare din partea unora dintre vânători, îl împinseră pe Jack la violenţă. În ochii lui albaştri luci o luminiţă ameninţătoare. Făcu un pas şi, capabil în cele din urmă să lovească pe cineva, îi trase un pumn lui Piggy în stomac. Piggy căzu şi gemu. Jack se aplecă peste el. Simţindu-se umilit, vocea îi trăda ura.

— Asta ai vrut, nu? Grăsane!

Ralph păşi şi el înainte, iar Jack îl pocni pe Piggy în cap. Ochelarii lui Piggy zburară şi zdrăngăniră pe stânci. Piggy strigă îngrozit:

— Ochelarii!

Porni în patru labe să-i caute pe stânci, dar Simon ajunse primul şi îi găsi. Pe vârful muntelui, ura, bătând din aripi ameninţătoare, îl înconjura pe Simon.

— S-a spart o lentilă…

Piggy înşfăcă ochelarii şi şi-i puse pe nas. Se uită duşmănos la Jack.

— Îmi trebuie ochelarii. Acum nu mai am decât un ochi. Las' că vezi tu…

Jack făcu o mişcare spre Piggy, care o rupse la fugă, până când ajunse în spatele unei stânci mari. Îşi scoase capul pe deasupra ei şi îl privi fioros pe Jack cu o lentilă sclipitoare.

— …Acum am un singur ochi. Aşteaptă numai…

Jack îi maimuţări smiorcăitul şi fuga.

— Tu să aştepţi… dobitocule!

Piggy şi întreaga parodie erau atât de comici, încât vânătorii începură să râdă. Jack se simţi încurajat. Continuă să se caţere şi râsul deveni isteric. Fără să vrea, Ralph simţi că buzele îi zvâcnesc; era furios că se lăsa influenţat de vânători.

— A fost o glumă proastă, murmură el.

Jack se opri din strâmbături şi rămase cu faţa la Ralph. Cuvintele îi

izbucniră ca un strigăt.

— Foarte bine! Foarte bine!

Se uită la Piggy, la vânători, la Ralph.

— Îmi pare rău. În privinţa focului, vreau să spun. Pe cuvântul meu. Îmi…

Îşi îndreptă trupul.

— …îmi cer iertare.

În faţa acestei purtări cavalereşti, vânătorii se foiră plini de admiraţie. Evident, erau de părere că Jack procedase aşa cum se cuvine şi că, cerându-şi mărinimos iertare, dobândise un fel de superioritate asupra lui Ralph, care se plasase într-o poziţie inferioară. Aşteptau un răspuns politicos şi potrivit.

Şi totuşi, gâtlejul lui Ralph refuză să-l articuleze. Se simţea jignit, nu doar de purtarea condamnabilă a lui Jack, ci şi de această şmecherie verbală. Focul se stinsese, vaporul plecase. Nu-şi dădeau seama? În locul cuvintelor politicoase, izbucni mânia:

— A fost o şmecherie urâtă.

Rămaseră tăcuţi în vârful muntelui; în ochii lui Jack se ivi o lumină opacă, apoi se stinse.

Ultimele cuvinte ale lui Ralph răsunară ca un murmur neplăcut.

— Foarte bine. Aprindeţi focul!

În faţa unei acţiuni utile, tensiunea scăzu puţin. Ralph tăcu, nemişcat, cu ochii la cenuşa din jurul tălpilor. Jack era zgomotos şi activ. Dădea ordine, cânta, fluiera, îi făcea observaţii lui Ralph, care tăcea, observaţii ce nu necesitau răspuns şi nu puteau deci să-i aducă o replică dispreţuitoare; şi totuşi, Ralph tăcea. Nimeni, nici chiar Jack, nu îndrăznea să-i ceară să se clintească, iar în cele din urmă trebuiră să aprindă focul la trei metri mai încolo, într-un loc mai puţin potrivit. Astfel, Ralph îşi reafirma rolul de conducător şi, chiar dacă s-ar fi gândit zile întregi, n-ar fi reuşit să găsească o cale mai bună. Împotriva acestei arme, atât de vagă şi de eficientă, Jack era neputincios şi turba de mânie, fără să ştie exact de ce. Până să se adune mormanul de crăci, se aflau pe poziţii complet diferite.

Când să aprindă focul, se produse o nouă criză. Jack n-avea cu ce să-l aprindă. Atunci, spre surprinderea lui, Ralph se duse la Piggy şi îi luă ochelarii. Nici măcar el nu-şi dădu seama cum legătura care se rupsese între el şi Jack se reînnodă în cu totul altă parte.

— Am să ţi-i aduc înapoi.

— Vin şi eu.

Piggy rămase în spatele lui, pierdut într-o mare de culori fără sens, în timp ce Ralph îngenunchea şi aţintea lentila lucioasă. În clipa când focul se aprinse, Piggy întinse mâinile şi îşi luă înapoi ochelarii.

În faţa acestei flori fantastic de atrăgătoare, violetă, roşie şi galbenă, duşmănia se risipi. Erau un cerc de băieţi în jurul unui foc de tabără,

aşa că până şi Piggy şi Ralph fură pe jumătate cuceriţi. Câţiva băieţi o rupseră la fugă pe costişă ca să mai aducă lemne de foc, în timp ce Jack ciopârţea porcul. Încercară să-l ţină într-un proţap, deasupra focului, dar lemnul arse mai înainte ca porcul să se rumenească. În cele din urmă, înfipseră hălci de carne în crăci şi le ţinură la foc; chiar şi aşa, jarul îi pârli aproape pe toţi odată cu carnea de porc.

Lui Ralph îi lăsa gura apă. Voia să refuze, dar regimul alcătuit doar din fructe şi nuci de cocos, iar uneori din câte un peşte sau un crab, îl întrema prea puţin. Acceptă o bucată de carne pe jumătate friptă şi o înfulecă.

Piggy, ezitând şi el, spuse:

— Mie nu-mi daţi?

Jack intenţionase să-l lase în nesiguranţă, ca o afirmare a puterii; Piggy însă, subliniind omisiunea, le înteţi cruzimea.

— Tu n-ai vânat!

— Nici Ralph n-a vânat, zise Piggy cu lacrimi în ochi, şi nici Simon.

Ridică puţin glasul.

— Într-un crab e foarte puţină carne!

Ralph se foi jenat. Simon, aşezat între gemeni şi Piggy, se şterse la gură şi împinse pe deasupra stâncilor porţia lui de carne spre Piggy, care o apucă iute. Gemenii chicotiră, iar Simon îşi coborî fruntea ruşinat.

Atunci Jack sări în picioare, tăie o halcă şi-o aruncă la picioarele lui Simon.

— Mănâncă. Du-te dracului!

Se uită furios la Simon.

— Ia-o!

Se răsuci pe călcâie, în mijlocul cercului de copii uimiţi.

— Ţi-am dat carne!

Accesul lui de furie înspăimântătoare ascundea nenumărate şi inexprimabile complexe.

— Mi-am vopsit faţa… m-am strecurat. Acum mâncaţi… toţi… iar eu…

Încet, tăcerea de pe vârful muntelui se întinse până când trosnetele focului şi sfârâitul moale al cărnii prăjite se auziră limpede. Jack se uită împrejur, cerând înţelegere, dar găsi doar respect. Ralph, rămas în cenuşa focului de semnalizare, stătea cu carnea în mâini, fără să vorbească.

Maurice rupse, în sfârşit, tăcerea. Schimbă subiectul şi-l alese pe singurul care-i putea uni pe majoritatea băieţilor.

— Unde-ai găsit porcul?

Roger arătă spre partea ostilă a insulei.

— Erau acolo… lângă mare.

Jack îşi reveni, nesuportând ca altcineva să-i spună povestea.

Interveni repede.

— Ne-am răspândit. M-am furişat pe coate şi pe genunchi. Suliţele au căzut din el fiindcă n-aveau vârfuri de fier. Porcul a fugit, guiţând groaznic…

— S-a întors, a pătruns în cercul nostru şi, plin de sânge…

Toţi băieţii vorbeau în acelaşi timp, uşuraţi sufleteşte şi plini de entuziasm.

— L-am încercuit…

— Prima lovitură i-a paralizat picioarele din spate, aşa că cercul s-a strâns, l-am lovit şi-am ţinut-o întruna…

— I-am tăiat gâtul…

Gemenii, rânjind identic, săriră şi fugiră unul după altul. Apoi intrară în joc şi ceilalţi, guiţând ca nişte porci pe moarte şi strigând:

— Dă-i una în cap!

— Arde-l la mir!

Maurice făcu pe porcul şi fugi guiţând în centru, iar vânătorii îl înconjurară şi se prefăcură că-l lovesc. Cântau în timp ce ţopăiau.

— *Înjunghie porcul! Taie-i grumazul! Zdrobeşte-i capul!*

Ralph îi privi cu invidie şi ură. Obosiră şi cântecul lor se stinse. Ralph vorbi:

— Convoc o adunare.

Se opriră pe rând şi rămaseră cu ochii la el.

— Am cochilia. Cer să aibă loc o întrunire, chiar dacă o s-o ţinem pe întuneric. Jos pe platformă. Când am să suflu în cochilie. Acum.

Se întoarse şi coborî de pe munte.

Fiara din apă

Fluxul înainta, iar între apă şi stâncile albe şi fărâmicioase de lângă terasa cu palmieri se întindea doar o limbă subţire de plajă solidă. Ralph o apucă pe fâşia care semăna cu o cărare; trebuia să reflecteze, şi doar aici putea merge în voie, fără să se uite pe unde calcă. Deodată, în timp ce păşea pe lângă apă, îl copleşi uimirea. Înţelese brusc plictiseala acestei vieţi, unde fiecare potecă era o improvizaţie, iar o bună parte din viaţa diurnă ţi-o petreceai urmărindu-ţi picioarele. Se opri, cu faţa la fâşia de uscat; şi, amintindu-şi de prima explorare entuziastă ca de un amănunt dintr-o copilărie încântătoare, zâmbi batjocoritor. Apoi se întoarse cu chipul în soare şi o luă înapoi spre platformă. Venise vremea să se ţină adunarea şi, în timp ce înainta printre razele soarelui care ascundeau decorul splendid, revăzu atent fiecare punct al discursului. Nu trebuia să facă nici o greşeală la această adunare, să evite gândurile trecătoare şi fanteziste…

Se pierdu în labirintul lor, căci lipsa cuvintelor care să le exprime le făcea vagi. Se încruntă şi încercă din nou.

Adunarea nu avea să fie o distracţie, ci o treabă serioasă.

Începu să meargă mai repede, conştient deodată de importanţa ei, de soarele în asfinţit, ca şi de vântul slab, care îi sufla în faţă, stârnit de paşii lui grăbiţi. Vântul îi lipi cămaşa cenuşie de piept şi îşi dădu seama – în această nouă dispoziţie – că faldurile ei se făcuseră ţepene ca de carton şi neplăcute la purtat; îşi dădu iarăşi seama că marginile zdrenţuite ale chiloţilor îl rodeau şi-i lăsau o tăietură roz supărătoare pe pulpe. Cuprins de scârbă, Ralph descoperi murdăria şi descompunerea; înţelese cât de neplăcut era să-şi îndepărteze mereu de pe ochi părul încâlcit, iar după apusul soarelui să se întindă cu zgomot printre frunzele uscate ca să se odihnească. Începu să grăbească pasul.

Plaja de lângă bazin se umpluse de grupuri de copii care aşteptau să înceapă adunarea. Îi făcură loc cu toţii, conştienţi de aerul lui posomorât şi de greşeala cu focul.

Adunarea se ţinea într-un fel de triunghi grosolan, neregulat şi strâmb, ca tot ce făceau ei. O latură era alcătuită de buşteanul pe care şedea el – un copac prăbuşit, mult prea voluminos ca să fi crescut pe platformă. Poate că una dintre furtunile legendare ale Pacificului îl adusese acolo. Trunchiul zăcea în lungul plajei, iar când Ralph se aşeză pe el, se trezi cu faţa la insulă, deşi copiii nu vedeau decât o siluetă întunecată, proiectată pe laguna sclipitoare. Celelalte două laturi ale triunghiului, a cărui bază o reprezenta buşteanul, se delimitau şi mai puţin clar. În dreapta, un buştean lustruit fiindcă se aşezaseră pe el prea mulţi băieţi nerăbdători, dar mai puţin larg şi

confortabil decât al şefului. La stânga, alţi patru buşteni mai mici, unul dintre ei – cel mai îndepărtat – groaznic de instabil. Nenumărate adunări se întrerupseseră de hohote de râs, când un băiat se aplecase prea mult pe spate, iar buşteanul se rostogolise şi răsturnase vreo şase copii pe iarbă. Şi totuşi, acum Ralph înţelese că nimănui nu-i venise în minte – nici măcar lui, lui Jack sau lui Piggy – să aducă un bolovan şi să-l vâre sub buştean. Vor avea deci de înfruntat instabilitatea buşteanului, fiindcă, fiindcă… Se cufundă din nou în gânduri.

În faţa fiecărui trunchi iarba se tocise, dar în centrul triunghiului creştea înaltă şi necălcată. La vârf se îndesea din nou, fiindcă nimeni nu se aşeza acolo. Locul de adunare era înconjurat de trunchiuri cenuşii, drepte sau aplecate, susţinând acoperişul scund de frunze. În lături – plaja; în spatele ei – laguna; în faţă – bezna insulei.

Ralph se întoarse pe locul şefului. Nu ţinuseră niciodată o întrunire la o oră atât de târzie. De aceea totul părea deosebit. De obicei, interiorul acoperişului verde era luminat de o încâlceală de reflexe aurii, iar luminile cădeau de sus în jos pe chipurile lor, ca atunci, îşi spuse Ralph, când ţii un felinar. Acum însă soarele aluneca pieziş, iar umbrele se aşterneau firesc.

Îl cuprinse din nou o dispoziţie ciudată, foarte neobişnuită. Dacă feţele arătau altfel când erau luminate de deasupra sau de dedesubt – ce mai era o faţă? Ce sens avea totul?

Ralph se foi nerăbdător. Din nenorocire, fiind şef, trebuia să gândească, să fie înţelept. Altfel, pierdea ocaziile şi trebuia neapărat să ia hotărâri. Trebuia să reflecteze; iar reflecţia era preţioasă, avea urmări…

Aşezat pe locul şefului, Ralph conchise că nu putea reflecta. Nu ca Piggy.

În acea seară, Ralph trebui din nou să-şi revizuiască valorile. Piggy ştia să gândească, Piggy ştia să judece pas cu pas, cu scăfârlia aia grasă, atâta doar că nu era şef. Cu tot trupul lui caraghios, Piggy era deştept. Ralph devenise specialist în gândire şi putea să recunoască acest proces la un altul.

Soarele care îi intra în ochi îi reaminti de trecerea timpului. Desprinse cochilia din pom şi o cercetă. Expunerea la aer îi decolorase culoarea gălbuie şi roz, făcând-o aproape albă şi transparentă. Ralph simţi un fel de respect şi de afecţiune pentru ea, chiar dacă o scosese din lagună cu mâna lui. Se îndreptă spre locul adunării şi duse cochilia la buze.

Ceilalţi aşteptau semnalul şi se apropiară imediat. Cei conştienţi de faptul că un vapor trecuse pe lângă insulă în timp ce focul se stinsese erau tăcuţi la gândul mâniei lui Ralph; alţii, în schimb, printre care şi puştii care nu aflaseră, erau impresionaţi de atmosfera solemnă. Locul se umplu repede; Jack, Simon, Maurice şi majoritatea vânătorilor se

aşezară la dreapta lui Ralph; restul la stânga, la soare. Piggy veni şi el şi rămase în afara triunghiului. Gestul lui însemna că voia să asculte, nu să vorbească; Piggy îl intenţionase un gest de dezaprobare.

— Uite cum stau lucrurile. Trebuie să ţinem o adunare.

Nimeni nu răspunse şi feţele întoarse spre Ralph se concentrară. Ralph scutură cochilia. Ştia că pentru o reuşită practică erau necesare declaraţii fundamentale, rostite cel puţin de două ori până să le priceapă bine toţi. Trebuia să stai jos, să atragi toate privirile spre cochilie şi să laşi cuvintele să cadă ca nişte pietre rotunde şi grele printre grupuleţele ghemuite sau pe vine. Căută în minte cuvinte simple, ca şi puştii să înţeleagă despre ce era vorba la adunare. Mai încolo, poate că participanţii şmecheri la dezbateri – ca Jack, Maurice sau Piggy – aveau să folosească toată arta ca să răstălmăcească sensul întrunirii: acum însă, la început, obiectul dezbaterii trebuia expus limpede.

— E nevoie să ne întrunim. Nu ca să ne distrăm. Nu ca să râdem şi să cădem de pe buştean – grupul de puşti, aşezat pe trunchiul instabil, chicoti şi copiii se priviră între ei – nu ca să glumim sau – ridică cochilia într-un efort de a găsi cuvântul convingător – ca să fim deştepţi. Nu pentru aşa ceva. Ci ca să facem ordine.

Se opri o clipă.

— Am întârziat mult. M-am plimbat singur, reflectând la situaţie. Ştiu ce ne trebuie. O adunare care să facă ordine. Şi, în primul rând, eu am cuvântul.

Se opri o clipă şi îşi dădu automat părul peste cap. Piggy se apropie tiptil de triunghi după protestul lui inutil şi li se alătură celorlalţi.

— Am ţinut o groază de adunări, continuă Ralph. Tuturor vă place să vorbiţi şi să vă adunaţi. Luăm hotărâri. Însă ele nu se pun în aplicare. Hotărâserăm să se aducă apă de la râu şi să rămână în cojile alea de nuci de cocos, acoperite cu frunze proaspete. Aşa a mers câteva zile. Cojile sunt goale. Copiii beau din râu.

Un murmur de aprobare.

— Nu înseamnă că am ceva împotrivă să beţi din râu. Desigur că e preferabil să bem apă de acolo – ştiţi de unde – din lacul în care se varsă cascada – decât dintr-o coajă de nucă de cocos veche. Dar am hotărât să se aducă apă. Şi n-am spus-o prima oară. În după-amiaza asta nu mai sunt decât două coji pline.

Se linse pe buze.

— Apoi colibele. Adăposturile.

Murmurul crescu din nou, apoi se stinse.

— Dormiţi aproape toţi în adăposturi. La noapte, cu excepţia lui Sam şi Eric, cei de sus, de la foc, o să doarmă toţi în adăposturi. Cine a făcut adăposturile?

Iarăşi se iscă hărmălaie. Toţi făcuseră adăposturile. Ralph scutură

din nou cochilia.

— Staţi niţel! Ia spuneţi, cine le-a ridicat pe toate trei? Primul adăpost l-am făcut cu toţii, pe cel de-al doilea doar patru dintre noi, pe-al treilea doar eu şi Simon. De-asta-i aşa de şubred. Nu. Să nu râdeţi. Dacă plouă iar, se poate prăbuşi. Aşa că avem mare nevoie de adăposturi.

Se opri şi îşi drese glasul.

— Şi mai e ceva. Am hotărât ca la stâncile alea din dosul bazinului de scăldat să facem o latrină. Ne-am gândit bine. Fluxul curăţă locul. Puştilor, voi ştiţi despre ce-i vorba.

Câţiva bombăniră şi schimbară priviri rapide.

— Unii îşi fac nevoile peste tot. Chiar şi lângă adăposturi şi pe platformă. Puştilor, când mâncaţi fructe şi vă apucă nevoile…

Adunarea izbucni în hohote.

— Am spus că, dacă v-apucă nevoile, nu mai mâncaţi fructe. Asta-i murdărie!

Râsul răsună din nou.

— Am spus că e o murdărie!

Îşi apucă deodată cămaşa ţeapănă şi cenuşie.

— Faceţi într-adevăr murdărie. Dacă nu vă puteţi abţine, duceţi-vă pe plajă la stânci. Aţi priceput?

Piggy întinse mâna după cochilie, dar Ralph clătină din cap. Discursul trebuia urmat punct cu punct.

— Să folosim stâncile. Altminteri, murdărim totul împrejur.

Se opri. Adunarea, simţind că intervenise o criză, aştepta cu sufletul la gură.

— Apoi, în privinţa focului.

Ralph răsuflă adânc, se sufocă uşor, iar adunarea fremătă. Jack, care cioplea cu briceagul o bucată de lemn, îi şopti ceva lui Robert, care întoarse capul.

— Focul e lucrul cel mai important pe insulă. Cum o să fim salvaţi, dacă nu ţinem focul aprins? Poate doar din noroc. E aşa de greu de făcut focul?

Întinse un braţ.

— Ia uitaţi-vă la noi! Suntem o droaie! Şi totuşi, nu reuşim să ţinem un foc aprins ca să scoată fum. Nu pricepeţi? Nu pricepeţi că… mai bine să murim decât să lăsăm focul să se stingă?

Vânătorii chicotiră jenaţi. Ralph se întoarse spre ei cu violenţă.

— Voi, vânătorilor! N-aveţi decât să râdeţi. Dar, ascultaţi-mă pe mine, focul e mai important decât porcul, indiferent câţi porci omorâţi. Înţelegeţi?

Îşi deschise larg braţele şi se întoarse spre întreg triunghiul.

— Acolo sus trebuie să iasă fum… altminteri murim.

Se opri, căutând punctul următor al discursului.

— Şi mai e ceva.

— Vrei prea multe, strigă cineva.

Se auziră murmure aprobatoare. Ralph îşi continuă nepăsător cuvântarea.

— Şi mai e ceva. Aproape c-am dat foc la întreaga insulă. Ne pierdem vremea, rostogolind stânci şi aprinzând focuri mici ca să gătim. Vreau să stabilim o regulă, fiindcă eu sunt şeful. Nu se va mai face foc decât sus pe munte. Doar acolo.

Începură să protesteze. Se ridicară, strigară, iar Ralph le răspunse tot cu strigăte.

— Dacă vreţi să faceţi un foc ca să gătiţi peşte sau crabi, n-aveţi decât să vă suiţi pe munte. Doar aşa vom fi siguri.

Câteva mâini se înălţară după cochilie în lumina soarelui de asfinţit. Ralph se opri şi sări pe trunchi.

— Asta am vrut să vă spun. Acum aţi aflat. M-aţi votat şef. O să faceţi cum spun eu.

Se liniştiră treptat şi, în cele din urmă, îşi reluară locurile. Ralph se aşeză şi el şi vorbi cu glasul lui obişnuit.

— Nu uitaţi. Folosiţi stâncile ca latrină. Ţineţi focul aprins, ca să se vadă semnalul fumului. N-aduceţi focul de pe munte. Duceţi-vă hrana acolo.

Jack se ridică, se schimonosi pe întuneric şi îşi ridică mâinile.

— N-am terminat încă.

— Dar vorbeşti întruna!

— Am cochilia.

Jack se aşeză bombănind.

— Un ultim lucru. Despre asta n-aveţi decât să discutaţi.

Aşteptă până când pe platformă se aşternu o tăcere desăvârşită.

— Situaţia s-a înrăutăţit. Nu pricep de ce. Am pornit bine: eram fericiţi. Apoi…

Mişcă scoica uşor şi se uită peste ei, în gol, amintindu-şi de fiară, de şarpe, de foc şi de discuţiile despre frică.

— Apoi unii au început să se sperie.

Se auzi un murmur, aproape un geamăt, care se stinse repede. Jack se opri din cioplit. Ralph continuă pe neaşteptate:

— Astea-s copilării. Noi trebuie să lămurim situaţia. Aşadar, acum mai e ceva de discutat împreună, şi anume ce-i de făcut cu frica.

Părul îi alunecă din nou în ochi.

— Trebuie să discutăm despre ea şi să hotărâm că e neîntemeiată. Şi eu mă sperii uneori; numai că-i o prostie. Gogoriţe. Dacă ajungem să luăm o hotărâre în această privinţă, putem să ne ocupăm şi de altele, cum ar fi focul – prin minte îi trecu fulgerător imaginea a trei băieţi mergând de-a lungul plajei strălucitoare –, şi să fim iar fericiţi.

Ralph puse cu un gest ceremonios cochilia pe trunchi, semn că

discursul se terminase. Puţinele raze de soare cădeau blând asupra lor.

Jack se ridică şi luă cochilia.

— Aşadar, ne-am adunat ca să hotărâm cum stau lucrurile. Am să vă spun şi eu cum stau lucrurile. Voi, puştii, sunteţi vinovaţi, cu trăncăneala voastră despre frică. Fiara! De unde fiare? Fireşte că uneori ne e frică, dar ne-am obişnuit. Ralph spunea că urlaţi noaptea. Înseamnă deci că visaţi urât. Şi unde mai pui că nici nu vânaţi, nici nu faceţi adăposturi şi nici nu ne ajutaţi – nişte plângăcioşi, nişte mototoli! Asta-i! În ce priveşte frica – o să vă obişnuiţi cu ea, ca noi toţi.

Ralph se uită cu gura căscată. Dar Jack nu-i dădu nici o atenţie.

— Uite ce-i, frica nu vă poate face rău mai mult decât visele. Pe insulă nu e nici o fiară de care să vă fie frică.

Se uită la şirul de puşti care şuşoteau.

— N-ar strica s-o păţiţi plângăcioşilor, neputincioşilor! Nu-i nici un animal…

Ralph îl întrerupse scos din sărite.

— Cum adică? Cine a pomenit de-un animal?

— Tu ai pomenit, acum câteva zile. Ai zis că visează şi ţipă. Acum trăncănesc – nu numai puştii, dar uneori şi vânătorii mei –, trăncănesc despre o fiinţă, o fiinţă întunecată, o fiară, un fel de animal. Am auzit. Nu v-aţi gândit, nu? Ascultaţi-mă! Pe insulele mici nu trăiesc animale mari. Numai porci. Lei şi tigri există doar în ţările mari, ca Africa şi India…

— Şi la Grădina Zoologică.

— Am cochilia. Nu vorbesc de frică. Ci de fiară. N-aveţi decât să vă speriaţi, dacă vă place. Cât priveşte fiara…

Jack se opri, strânse cochilia la piept şi se întoarse spre vânătorii lui cu şepci negre şi murdare.

— Sunt sau nu vânător?

Dădură din cap cu un gest simplu. Era, fireşte, vânător. Nimeni nu se îndoia.

— Foarte bine… am bătut toată insula. Singur. Dac-ar fi existat o fiară, aş fi văzut-o… N-aveţi decât să vă speriaţi, dar nu-i nici o fiară în pădure.

Jack lăsă cochilia şi se aşeză. Întreaga adunare aplaudă uşurată. Piggy întinse mâna.

— Nu sunt de acord cu tot ce-a spus Jack, ci doar cu o parte. Fireşte, nu există nici o fiară în pădure. Cum să existe? Ce-ar mânca?

— Porci.

— Noi mâncăm porci.

— Piggy!

— Am sau nu cochilia? strigă Piggy indignat… Ralph… ar trebui să tacă din gură, nu? Puştilor, ia mai tăceţi! Uite ce e, nu sunt de acord

cu Jack în ce priveşte frica de care vorbiţi. Fireşte că nu-i nimic în pădure de care să ne fie frică. Păi, n-am fost chiar eu acolo? Data viitoare o să pomeniţi de stafii şi alte năzbâtii de-astea. Ştim cum stau lucrurile şi, dacă merge ceva prost, se găseşte cine să le îndrepte.

Îşi scoase ochelarii şi clipi. Soarele dispăruse, de parcă s-ar fi întrerupt lumina de la comutator.

Continuă explicaţiile.

— Dacă vă doare burta şi vă trece o nevoie mare sau una mică…

— Pe tine te trece o nevoie mare…

— Când o să terminaţi cu râsul, poate c-o să continuăm adunarea. Iar dacă puştii se cocoaţă iar pe buşteanul ăla, au să se răstoarne pe loc. Aşa c-aţi face bine să staţi jos pe pământ şi să ascultaţi. Avem leacuri pentru orice, chiar şi pentru minte. Doar nu vă gândiţi serios că ar trebui să ne fie frică tot timpul? Viaţa, spuse Piggy, lărgind subiectul, e ştiinţifică, asta e. Într-un an sau doi, când o să se termine războiul, oamenii or să zboare până pe Marte şi înapoi. Ştiu că nu-i nici o fiară – una cu gheare sau altfel, mă înţelegeţi –, dar mai ştiu că există şi frica…

Piggy se opri.

— Dacă nu cumva…

Ralph se foi neastâmpărat.

— Dacă nu cumva, ce?

— Dacă nu cumva ne speriem de oameni.

Un hohot, pe jumătate de râs, pe jumătate de batjocură, se ridică din mijlocul băieţilor care stăteau jos. Piggy îşi aplecă capul şi continuă grăbit:

— Hai s-auzim ce spune puştiul care a pomenit de fiară şi poate c-o să reuşim să-i arătăm cât e de prost.

Puştii începură să se consulte cu voce scăzută, apoi unul se ridică şi păşi în faţă.

— Cum te cheamă?

— Phil.

Pentru un puşti, avea destulă încredere în el. Întinse mâinile, strânse cochilia în braţe, exact ca Ralph, şi se uită de jur împrejur, ca să atragă atenţia înainte de a vorbi.

— Azi-noapte am avut un vis, un vis groaznic, în care mă luptam cu nişte lucruri. Eram singur afară din adăpost şi mă luptam cu nişte lucruri, cu lianele alea tremurătoare din copaci.

Se opri, iar ceilalţi puşti râseră, înfioraţi de plăcere.

— M-am speriat şi m-am trezit. Eram afară din adăpost, iar lucrurile tremurătoare dispăruseră.

Oroarea vie din povestea lui despre acele lucruri atât de posibile şi de urâte le tăie glasul. Vocea copilului continuă piţigăiată din dosul cochiliei albe.

— M-am speriat tare şi-am dat să-l strig pe Ralph, apoi am văzut că se mişcă ceva printre pomi, ceva mare şi îngrozitor.

Se întrerupse, oarecum speriat de amintire, dar şi mândru de efectul stârnit.

— A fost un vis urât, zise Ralph, te-ai plimbat în somn.

Adunarea murmură o aprobare reţinută.

Puştiul clătină din cap cu încăpăţânare.

— Dormeam când lianele tremurătoare se luptau şi, când au plecat, m-am trezit şi-am văzut ceva mare şi îngrozitor mişcându-se printre pomi.

Ralph ridică mâna să ia cochilia, iar puştiul se aşeză.

— Dormeai. N-a fost nimeni. Cum putea să rătăcească cineva prin pădure noaptea? A fost vreunul dintre voi? A ieşit vreunul?

Se aşternu o tăcere lungă, timp în care adunarea zâmbi la gândul că cineva ar fi avut curajul să iasă în beznă. Apoi Simon se ridică, iar Ralph îl privi uimit.

— Tu! Ce-ai căutat afară în beznă?

Simon înşfăcă cochilia cu un gest violent.

— Voiam să mă duc într-un loc… într-un loc pe care îl ştiu.

— Ce loc?

— Un loc pe care îl ştiu. Un loc din junglă.

Ezită.

Jack lămuri problema, vorbind cu un dispreţ care suna extrem de ciudat şi de categoric.

— L-a apucat burta.

Umilit de purtarea lui Simon, Ralph luă iar cochilia şi îl privi sever pe Simon.

— Ei bine, să n-o mai faci. Ai priceput? Nu noaptea. Sunt destule discuţii prosteşti despre fiare, fără ca puştii să te mai şi vadă cum te furişezi de ici-colo ca un…

Râsul batjocoritor al băieţilor le trăda frica şi nemulţumirea faţă de cele întâmplate.

Simon deschise gura să vorbească, dar Ralph avea cochilia, aşa că se aşeză la loc.

Când adunarea se linişti, Ralph se întoarse spre Piggy.

— Ei, Piggy?

— Mai e unul. Ăsta.

Puştii îl împinseră pe Percival în faţă, apoi îl lăsară singur. Rămase înfundat până la genunchi în iarba din centrul triunghiului, cu privirile la picioarele ascunse, şi încercă să-şi închipuie că se afla într-un cort. Ralph îşi aminti de un alt băieţel, care stătuse la fel, şi izgoni gândul. Îl izgoni departe, în fundul sufletului, de unde doar un prilej ca acesta putea să-l readucă la suprafaţă. Puştii nu mai fuseseră număraţi, în primul rând fiindcă nu exista nici un mijloc ca să se

asigure că nu lipsea nici unul, şi în al doilea rând fiindcă Ralph cunoştea răspunsul la cel puţin o întrebare pusă de Piggy pe vârful muntelui. În faţa lui se înşirau băieţi blonzi, bruneţi, pistruiaţi şi murdari, dar nici unul dintre ei nu purta pe faţă un semn din naştere. Pe băiatul cu semnul din naştere de culoarea dudei nu-l mai văzuse nimeni. Atunci, însă, Piggy încercase să-i convingă şi îi ameninţase. Recunoscând tacit că-şi amintea de ceva imposibil de pomenit, Ralph dădu din cap spre Piggy.

— Continuă. Întreabă-l.

Piggy îngenunche, ţinând cochilia.

— Ei, ia spune, cum te cheamă?

Băieţelul se repezi înapoi în cortul imaginar.

Piggy se întoarse neputincios spre Ralph, care vorbi răstit:

— Cum te cheamă?

Chinuită de tăcere şi de refuzul puştiului de a vorbi, adunarea reluă în cor.

— Cum te cheamă? Cum te cheamă?

— Linişte!

În lumina asfinţitului, Ralph se uită lung la copil.

— Hai, spune. Cum te cheamă?

— Percival Wemys Madison, casa parohială Harcourt St. Anthony, comitatul Hampshire, telefon, telefon, tele…

Ca şi cum această informaţie ar fi fost adânc înrădăcinată în izvoarele durerii, puştiul izbucni în plâns. Lacrimile i se rostogoleau pe faţa boţită, iar gura i se deschise până când reuşiră să vadă o gaură neagră şi pătrată. La început semănă cu o efigie tăcută a durerii; apoi bocetul crescu puternic şi susţinut, ca vuietul cochiliei.

— Gura! Gura!

Percival Wemys Madison nu voia să tacă. Se declanşase un resort pe care nu-l puteau controla nici autoritatea şi nici intimidarea fizică. Plânsul continuă, cu fiecare respiraţie, părând că-l ţine drept, ca şi cum ar fi fost răstignit pe el.

— Gura! Gura!

Acum cei mici îşi pierduseră şi ei liniştea. Li se amintise de durerile personale; şi poate că simţeau că participă şi ei la durerea universală. Începură să plângă, molipsiţi, doi dintre ei aproape la fel de tare ca Percival.

Maurice îi salvă. Strigă din răsputeri:

— Ia uitaţi-vă la mine!

Se prefăcu că se prăbuşeşte. Se frecă la fund, se aşeză pe butucul instabil şi se rostogoli în iarbă. Se maimuţări stângaci, iar Percival şi ceilalţi îl văzură, chicotiră şi pufniră în râs. În curând, râdeau cu toţii atât de absurd, încât băieţii mari le ţinură isonul.

Jack se făcu auzit primul. Nu avea cochilia şi vorbi încălcând

regulile; dar nu-i mai păsa nimănui.

— Ce-i cu fiara?

Cu Percival se petrecea un lucru ciudat.

Căscă şi se împletici, aşa încât Jack îl apucă şi îl zgâlţâi.

— Unde stă fiara?

Percival se lăsă moale în braţele lui Jack.

— E o fiară dibace, zise Piggy în bătaie de joc, dacă reuşeşte să se ascundă pe insula asta.

— Jack a fost pretutindeni.

— Unde poate să trăiască o fiară?

— Nici vorbă de vreo fiară!

Percival bombăni ceva, iar adunarea râse din nou. Ralph se aplecă înainte.

— Ce-a zis?

Jack ascultă răspunsul, apoi îi dădu drumul lui Percival. Scăpat din braţele lui, Percival căzu în iarba înaltă şi adormi.

Jack îşi drese glasul, apoi le spuse degajat:

— Zice că fiara iese din mare.

Ultimul val de râsete se risipi. Ralph se întoarse involuntar, o siluetă întunecată, cocârjată, proiectată pe lagună. Adunarea se uită odată cu el; priviră vastele întinderi de apă, marea umflată din depărtare, de un violet ciudat, cu infinite posibilităţi: auziră stins foşnetul şi murmurele de pe recif.

Maurice vorbi atât de tare, încât tresăriră cu toţii.

— Tăticu' zicea că nu s-au descoperit încă toate animalele din mare.

Cearta porni din nou. Ralph îi întinse cochilia strălucitoare, iar Maurice o luă ascultător. Băieţii se potoliră.

— Vreau să spun că, atunci când Jack zice că te sperii, fiindcă oamenii se sperie întotdeauna, are dreptate. Cred că are dreptate şi când spune că nu există decât porci pe insulă, dar nu ştie, nu e chiar sigur, vreau să spun…

Maurice respiră adânc.

— Tăticu' zice că există creaturi, cum se cheamă, alea care fac cerneală, sepii, lungi de sute de metri, care mănâncă balene întregi.

Se opri din nou şi râse vesel.

— Fireşte, eu nu cred în fiară. Cum zice şi Piggy, viaţa are un caracter ştiinţific, dar noi nu ştim, nu-i aşa? Nu e ceva sigur, vreau să spun…

— Sepia nu poate să iasă din apă! strigă cineva.

— Ba poate!

— Ba nu!

Într-o clipă, platforma se umplu de umbre ce se certau şi gesticulau. Lui Ralph, care şedea pe butuc, izbucnirea i se părea de domeniul nebuniei. Teama, fiarele, lipsa generală de înţelegere că focul era

elementul cel mai important. Când încercai să lămureşti lucrurile, discuţia degenera, scotea la iveală alte probleme neplăcute.

Văzu o pată albă în bezna de lângă el, aşa că smulse cochilia de la Maurice şi suflă cu toată forţa. Adunarea tăcu uluită. Simon, care se afla aproape, puse mâna pe cochilie. Simţi o nevoie primejdioasă de-a vorbi; dar era o experienţă îngrozitoare să se adreseze unei adunări.

— Poate, zise el ezitând, poate că există o fiară.

Adunarea urlă sălbatic, iar Ralph se ridică uluit.

— Tu, Simon? Tu crezi asta?

— Nu ştiu, răspunse Simon, sufocat de bătăile propriei inimi. Dar…

Furtuna izbucni.

— Stai jos!

— Taci!

— Ia cochilia!

— Du-te dracului!

— Gura!

— Ascultaţi-l. Are cochilia! strigă Ralph.

— Vreau să spun că… poate că fiara suntem noi.

— Prostii!

Cel care vorbi fusese Piggy, revoltat de lipsa de seriozitate.

— Am putea fi un fel de… continuă Simon.

Simon deveni incoerent, încercând să explice boala esenţială a omenirii. Îi veni inspiraţia.

— Care e cel mai murdar lucru?

Drept răspuns, Jack pronunţă un cuvânt scurt, expresiv şi brutal în tăcerea nedumerită care urmă. Răsuflară uşuraţi. Puştii aşezaţi din nou pe buşteanul instabil căzură şi nici nu le păsă. Vânătorii ţipau de încântare.

Eforturile lui Simon se irosiră; râsul celorlalţi îl înfrânse cu cruzime, iar el se întoarse fără apărare la locul lui.

În cele din urmă, adunarea tăcu. Cineva spuse pe neaşteptate:

— Poate că vorbeşte de-un fel de stafie.

Ralph ridică cochilia şi se uită lung prin beznă. Plaja de un gălbui spălăcit îi apăru ca singurul lucru mai luminos. Puştii chiar erau lângă ei? Da, fără îndoială, stăteau unii într-alţii, ca un ghemotoc de trupuri pe iarba din centrul triunghiului. O pală de vânt înfioră palmierii, iar tăcerea şi bezna părură să amplifice zgomotul, să-l scoată în evidenţă. Două trunchiuri cenuşii se frecară unul de celălalt cu un scârţâit sinistru, pe care nimeni nu-l remarcase în timpul zilei.

Piggy îi luă cochilia din mână. Vorbi indignat.

— Nu cred deloc în stafii!

Jack se ridică şi el, inexplicabil de furios:

— Cui îi pasă de ce crezi tu, Fatty?

— Am cochilia!

Răsună zgomotul unei scurte încăierări, iar cochilia se mută dintr-o mână într-alta.

— Dă-mi înapoi cochilia!

Ralph se vârî între ei şi primi un ghiont în piept. Smulse cochilia de la unul din ei şi se aşeză cu răsuflarea tăiată.

— Vorbim prea mult despre stafii. Ar trebui să discutăm despre asta în timpul zilei.

— Poate că asta e fiara – o stafie, interveni o voce înăbuşită şi anonimă.

Adunarea se clătină ca bătută de vânt.

— Discutăm prea mult şi nu mai respectăm ordinea, zise Ralph. Nu putem ţine adunări ca lumea dacă nu respectaţi regulile.

Se opri din nou. Planul bine chibzuit al acestei întruniri se destrămase.

— Ce vreţi să spun? Am făcut o greşeală că am ţinut adunarea atât de târziu. O să votăm; vreau să spun că o să votăm dacă există sau nu stafii; apoi o să mergem la colibe fiindcă suntem cu toţii obosiţi. Nu, Jack, aşa e? Stai o clipă. Vă mai spun încă o dată că nu cred în stafii. Şi nici nu vreau să las impresia c-aş crede. Nu vreau să mă gândesc la ele. În orice caz, nu acum, pe întuneric. O să hotărâm ce-i de făcut în privinţa asta.

Ridică cochilia.

— Foarte bine, atunci. Presupun că problema e dacă există sau nu stafii...

Reflectă preţ de o clipă şi formulă întrebarea.

— Cine crede c-ar putea exista stafii?

Se aşternu o tăcere lungă şi nimeni nu se clinti. Ralph scrută întunericul şi zări mâinile ridicate. Spuse sec:

— Înţeleg.

Lumea, lumea dominată de legi şi de raţiune, se ducea de râpă. Odată lucrurile fuseseră limpezi; însă acum... până şi vaporul plecase.

Piggy îi smulse cochilia din mână şi glasul lui răsună strident:

— Nu votez pentru stafii!

Se întoarse spre adunare.

— S-o ţineţi cu toţii minte, continuă el şi bătu din picior. Ce suntem noi? Oameni? Animale? Sălbatici? Ce-au să-şi închipuie oamenii mari? Nu ne facem datoria, vânăm porci, lăsăm focul să se stingă, iar acum...

O umbră îl înfruntă violent.

— Gura! Vierme gras!

Urmă o luptă scurtă, iar cochilia sclipitoare fu smucită de colo-colo. Ralph sări în picioare.

— Jack! Jack! N-ai cochilia! Lasă-l să vorbească!

Faţa lui Jack se ivi aproape.

— Să taci! Cine eşti, la urma urmei? Stai aici şi le spui ce să facă.

Nu vânezi, nu ştii să cânţi...

— Sunt şef. Am fost ales.

— Crezi că alegerea are vreo importanţă? Te mulţumeşti să dai ordine fără cap...

— Piggy are cochilia.

— E adevărat... favorizează-l pe Piggy, ca întotdeauna.

— Jack!

Vocea lui Jack îl maimuţări acru.

— Jack! Jack!

— Regulile! striga Ralph, încălcaţi regulile!

— Cui îi pasă?

Ralph îşi reveni.

— Regulile sunt singurul lucru pe care-l avem!

Jack i se împotrivi.

— Dă-le dracului de reguli! Suntem puternici, vânăm! Dacă există o fiară, o s-o vânăm! O s-o înconjurăm, o s-o lovim, o s-o lovim, o s-o lovim...!

Scoase un ţipăt sălbatic şi sări pe nisipul gălbui. Platforma se umplu imediat de zgomote şi de agitaţie, înghionteală, urlete şi râsete. Adunarea se risipi, iar băieţii alergară la întâmplare, trăncănind, de la palmieri la malul apei, de-a lungul plajei, înecaţi în beznă. Ralph se pomeni că atinge cochilia cu obrazul şi o luă din mâna lui Piggy.

— Ce-au să spună oamenii mari? strigă Piggy din nou. Uită-te la ei!

De pe plajă răsunară zgomote ca de vânătoare, de râs isteric şi de spaimă.

— Ralph, suflă în cochilie.

Piggy se afla atât de aproape, încât Ralph îi vedea sticlind singura lentilă.

— Pe urmă focul. Nu-şi dau seama?

— Trebuie să fii brutal. Sileşte-i să facă ce vrei tu.

Ralph răspunse cu glasul prudent al celui care repetă o teoremă.

— Dacă am să suflu în cochilie, iar ei n-au să se întoarcă, am stricat totul. N-o să mai putem ţine focul aprins. O să fim ca animalele. N-o să fim salvaţi niciodată.

— Dacă nu sufli, o să ajungem şi mai repede ca animalele. Nu văd ce fac, dar îi aud.

Siluetele risipite se adunaseră pe nisip şi formau o masă neagră, care se rotea. Fredonau, iar puştii, obosiţi, se îndepărtaseră încet, cu urlete. Ralph îşi duse cochilia la buze, apoi o lăsă jos.

— Uite care e problema, Piggy: sunt sau nu stafii? Sau fiare?

— Fireşte că nu.

— De ce nu ?

— Fiindcă n-are sens. Casele, străzile, televiziunea n-ar putea exista.

Băieţii care ţopăiau şi cântau erau acum atât de departe, încât

zgomotul se auzea doar ca un ritm nearticulat.

— Şi ce dacă n-are sens? Vorbesc de ce se întâmplă pe această insulă. Să presupunem că există fiinţe care ne pândesc şi ne aşteaptă.

Ralph tresări violent, se apropie de Piggy, iar cei doi se ciocniră rău unul de altul.

— Încetează cu discuţia asta! Avem destule necazuri, Ralph, şi nu mai pot răbda prin câte am trecut. Dacă există stafii...

— Ar trebui să renunţ la şefie. Ascultă-i.

— O, Dumnezeule! O, nu!

Piggy îl înşfăcă pe Ralph de braţ.

— Dacă ar fi Jack şeful, nu ne-am ocupa decât cu vânătoarea, şi nu cu focul. Am rămâne aici până la moarte.

Glasul i se ascuţi.

— Cine-i ăla care stă acolo?

— Eu sunt, Simon.

— Nu suntem buni de nimic, zise Ralph. Trei şoareci orbi. Eu, unul, renunţ.

— Dacă renunţi, zise Piggy, într-o şoaptă înfiorată, ce se va întâmpla cu mine?

— Nimic.

— Mă urăşte. Nu ştiu de ce. Dacă ar putea face ce vrea… tu eşti un om întreg, pe tine te respectă. În afară de asta, tu ai putea să-l baţi.

— Am văzut că şi tu te-ai bătut cu el mai demult.

— Aveam cochilia, zise Piggy simplu. Aveam dreptul să vorbesc.

Simon se foi în beznă.

— Fii mai departe şeful nostru.

— Gura, puştiule! De ce n-ai spus că nu există fiare?

— Mă tem de el, zise Piggy, şi de-asta ştiu ce-i poate pielea. Dacă te temi de cineva, îl urăşti, dar nu te poţi împiedica să nu te gândeşti la el. Te înşeli, spunându-ţi că de fapt e un băiat cumsecade, şi apoi, când îl vezi iar… e ca astma, nu poţi să respiri. Ascultă-mă. Şi pe tine te urăşte, Ralph…

— Pe mine? De ce?

— Nu ştiu. L-ai prins c-a lăsat să se stingă focul; şi tu eşti şeful, iar el nu e.

— Dar el este, este Jack Merridew!

— Eu am zăcut atâta la pat şi-am reflectat. Cunosc oamenii. Mă cunosc şi pe mine. Şi pe el. Ţie n-are ce-ţi face; dar, dacă te dai din calea lui, are să sară pe următorul. Şi acela sunt eu.

— Piggy are dreptate, Ralph. Numai tu şi Jack contaţi. Fii mai departe şef.

— Fiecare trage în altă parte şi lucrurile merg prost. Acasă exista întotdeauna un om mare. Vă rog, domnule; vă rog, domnişoară; şi primeai răspunsul. Cum aş mai vrea să fie aşa!

— Aş vrea să fie aici mătuşica.

— Eu aş vrea să fie tata… Dar la ce bun?

— Ar ţine focul aprins.

Ţopăiala se încheiase şi vânătorii se întorceau la adăposturi.

— Oamenii mari ştiu multe, zise Piggy. Lor nu le e frică de întuneric. Se întâlnesc, beau ceai şi discută. Lucrurile ar merge de minune…

— Ei n-ar da foc la insulă. Şi n-ar provoca…

— Ar construi un vapor…

Cei trei băieţi stăteau în beznă, străduindu-se zadarnic să evoce viaţa minunată a adulţilor.

— Nu s-ar certa.

— Şi nu mi-ar sparge ochelarii…

— Şi n-ar discuta despre fiară…

— Dac-ar reuşi să ne trimită un mesaj! strigă Ralph cu disperare. Dac-ar putea să ne trimită un om mare… un semn ori altceva.

Din beznă răsună un urlet subţire, care îi îngheţă, făcându-i să se caute cu mâinile. Urletul se înălţă depărtat şi nepământean, devenind o bolboroseală. Întins în iarba înaltă, Percival Wemys Madison, de la casa parohială Harcourt, St. Anthony, trecea prin nişte clipe în care evocarea solemnă a adresei de acasă nu-i folosea la nimic.

Fiara din văzduh

Nu se mai vedea decât lumina stelelor. Când pricepură de unde venea acel zgomot lugubru, iar Percival se linişti, Ralph şi Simon îl ridicară neîndemânatic şi-l duseră într-un adăpost. Piggy se ţinea pe lângă ei, în ciuda cuvintelor lui curajoase, iar cei trei băieţi mai mari se îndreptară împreună spre adăpostul cel mai apropiat. Copiii stăteau neliniştiţi şi gălăgioşi printre frunzele uscate, privind la stelele de deasupra lagunei. Uneori, din celelalte adăposturi ţipa câte un puşti, iar la un moment dat un băiat mai mare vorbi în întuneric. Apoi adormiră cu toţii.

O felie subţire de lună se înălţă la orizont, destul de mare ca să lase o dâră de lumină când poposi deasupra apei; pe cer însă existau şi alte lumini ce se mişcau repede, clipeau sau se stingeau, deşi nici o licărire cât de slabă a luptei ce se desfăşura la zece mile înălţime nu ajunse până la ei. Din lumea adulţilor sosi un semn, deşi nici un copil n-a fost treaz ca să-l observe. Izbucni o explozie de lumină, desfundând cerul ca un tirbuşon; apoi, din nou, bezna şi stelele. Deasupra insulei se întinse o pată, o siluetă ce cobora rapid sub o paraşută, o siluetă care atârna, cu picioarele bălăbănindu-se. Curenţii schimbători de la diferite înălţimi duceau silueta în voia lor. Apoi, la aproape cinci kilometri înălţime, curentul se domoli, purtă silueta într-o curbă ce cobora din cer şi o târî pieziş, departe, peste recife şi lagună, în direcţia muntelui. Silueta căzu şi se ghemui printre florile albastre de pe coastă. Sufla un vânt slab, iar paraşuta bufni, se lovi şi smuci în toate părţile. Atunci silueta, cu picioarele vânturându-i-se în urmă, alunecă pe munte. Metru cu metru, la fiecare adiere, briza împingea silueta printre florile albastre, peste bolovani şi pietrele roşii, până rămase ghemuită printre stâncile sfărâmate de pe culme. Aici briza suflă capricios, încurcă sforile paraşutei şi le împodobi cu flori; silueta rămase cu capul acoperit de cască între genunchi, neclintită şi cu sforile încâlcite. Când vântul sufla, sforile se întindeau şi atunci presiunea întâmplătoare ridica fruntea siluetei şi îi îndrepta pieptul, de parcă ar fi scrutat peste coama muntelui. De fiecare dată când vântul se oprea, sforile se înmuiau, iar silueta se apleca din nou înainte şi îşi înfunda capul între genunchi. În vreme ce stelele alunecau pe cer, silueta stătea pe vârful muntelui, se apleca şi se înfunda, se apleca iar…

În bezna dimineţii timpurii, lângă o stâncă, ceva mai jos pe coasta muntelui, răsunară zgomote. Doi băieţaşi ieşeau de sub mormanul de crăci uscate şi de frunze moarte, două umbre întunecate, vorbind somnoros. Erau gemenii, la datorie lângă foc. Teoretic, unul ar fi trebuit să doarmă, iar celălalt să stea de veghe. Dar nu reuşeau

niciodată să facă ceva ca lumea dacă lucrau izolat, şi cum era cu neputinţă să stea treji toată noaptea, se culcaseră amândoi. Se apropiară acum de pata neagră unde fusese focul de semnal, căscară, se frecară la ochi şi păşiră sigur. Când ajunseră acolo, încetară să caşte, iar unul se întoarse în fugă, ca să mai aducă vreascuri şi frunze.

Celălalt îngenunche.

— Cred că s-a stins.

Aranjă crenguţele care i se vârau în mână.

— Nu.

Se culcă la pământ, îşi apropie buzele de pată şi suflă uşor. Faţa i se decupă, luminată în roşu. O clipă, încetă să mai sufle.

— Sam, dă-mi…

— …nişte iască.

Eric se aplecă şi suflă încet, până când pata de lumină crescu. Sam puse o bucată de iască pe locul fierbinte, apoi o cracă. Strălucirea se intensifică, iar craca luă foc. Sam aşeză şi alte vreascuri.

— Nu le pune pe toate, vâri prea multe.

— Să ne încălzim.

— Va trebui să mai aducem vreascuri.

— Mi-e frig.

— Şi mie.

— În afară de asta e…

— …întuneric. Foarte bine, mai pune atunci.

Eric se ghemui în spate şi-l urmări pe Sam cum aprinde focul. Ridică o mică piramidă de vreascuri şi focul începu să ardă bine.

— Aproape că se…

— Ar fi fost…

— Turbat…

— Văleu!

Gemenii priviră câteva clipe focul în tăcere. Apoi Eric chicoti.

— Aşa-i că era turbat?

— Când cu…

— Când cu focul şi cu porcul.

— Din fericire, l-a ocărât pe Jack, în loc să ne ocărască pe noi.

— Aşa e. Îl ţii minte pe turbatul ăla de la şcoală?

— „Băiete, tu-mă-mbolnăveşti-de-nervi-încetul-cu-încetul!“

Gemenii izbucniră într-un râs identic, apoi, amintindu-şi de beznă şi de altele, se uitară nesiguri împrejur. Flăcările, arzând în piramida de lemne, le atraseră privirile. Eric urmări carii, târându-se înnebuniţi fiindcă nu reuşeau să scape de flăcări, şi se gândi la primul foc – departe, pe panta mai abruptă a muntelui, unde domnea acum o beznă deplină. Nu-i plăcea să-şi amintească şi se uită la vârful muntelui.

Focul începu să radieze căldură şi să se reverse plăcut asupra lor.

Sam se distra, vârând cât mai multe crăci în foc. Eric îşi întinse mâinile, căutând distanţa la care căldura era mai suportabilă. Când privi nepăsător dincolo de foc, stâncile risipite cu umbrele lor turtite îşi recăpătară conturul real văzut la lumina zilei. Acolo se afla stânca cea mare, celelalte trei pietre, stânca plesnită, iar dincolo de ea, gaura… acolo…

— Sam.

— Ce-i?

— Nimic.

Flăcările puseseră stăpânire pe crăci, scoarţa se chircea şi se descojea, lemnul exploda. Cortul se prăbuşi pe dinăuntru, azvârlind un cerc larg de lumină peste vârful muntelui.

— Sam.

— Ce-i?

— Sam! Sam!

Sam se uită enervat la Eric. Intensitatea privirii lui făcea ca locul în care se uita să pară îngrozitor, căci Sam era întors cu spatele la el. Se repezi în jurul focului, se ghemui lângă Eric şi se uită. Rămaseră nemişcaţi, unul în braţele celuilalt – patru ochi care priveau ţintă şi nu clipeau, două guri deschise.

Departe, sub ei, pomii din pădure foşniră, apoi mugiră. Părul de pe frunte le flutură, iar flăcările se aplecară. La cincisprezece metri de ei se auzi zgomotul înfundat al unei pânze ce se umfla.

Nu ţipă nici unul, dar se îmbrăţişară mai tare şi gurile li se strânseră. Zece secunde stătură ghemuiţi aşa, în timp ce grindina de foc trimitea fum, scântei şi valuri de lumină pâlpâitoare peste vârful muntelui.

Apoi, de parcă i-ar fi apucat pe amândoi aceeaşi groază, o rupseră la fugă peste stânci.

Ralph visa. Adormise după ce i se păruse că trecuseră ore, tot sucindu-se şi răsucindu-se zgomotos printre frunzele uscate. Nu mai auzea nici măcar zgomotele viselor din celelalte adăposturi, fiindcă se întorsese acasă şi dădea zahăr căluţilor, peste zidul grădinii. Apoi cineva îl scutură de braţ, spunându-i că era vremea să-şi bea ceaiul.

— Ralph, trezeşte-te!

Frunzele foşneau violent, ca marea.

— Ralph, trezeşte-te!

— Ce s-a întâmplat?

— Am văzut…

— …fiara…

— …clar…

— Cine sunteţi? Gemenii?

— Am văzut fiara…

— Linişte. Piggy!

Frunzele continuau să foşnească violent. Piggy se lovi de el, iar unul dintre gemeni îl înşfăcă, în clipa când se îndrepta spre grupul stelelor ce păleau.

— Nu ieşi, e îngrozitor!

— Piggy, unde sunt suliţele?

— Aud…

— Taci atunci. Stai liniştit.

Stăteau şi ascultau, la început cu îndoială, apoi cu spaimă, descrierea făcută de gemenii ce-şi trăgeau sufletul în mijlocul unei tăceri depline. În curând, bezna se umplu de gheare, de necunoscute şi de primejdii. Zori nesfârşiţi şterseră stelele şi lumina, tristă şi cenuşie, se cernu în sfârşit prin adăpost. Începură să se foiască, deşi lumea din afara adăpostului era plină de primejdii. Labirintul de întuneric se destrăma, apăruseră lucrurile apropiate şi îndepărtate, iar în punctul cel mai înalt al cerului marginile norilor mici dobândiră o culoare caldă. O pasăre de mare bătu din aripi sus, cu un ţipăt răguşit, al cărui ecou răsună imediat, iar în pădure se auzi un strigăt strident. Dungile de nori de lângă linia orizontului începură să lucească trandafiriu, iar coamele penate ale palmierilor se înverziră.

Ralph îngenunche la intrarea adăpostului şi scrută atent peisajul de jur împrejur.

— Sam şi Eric, chemaţi-i pe băieţi. În linişte. Hai.

Gemenii, lipiţi unul de altul şi tremurând, îndrăzniră să facă cei câţiva paşi până la adăpostul alăturat, unde împrăştiară ştirile îngrozitoare. Ralph se ridică şi porni spre platformă, doar pentru a le da curaj, deşi îl treceau fiorii pe şira spinării. Piggy şi Simon îl urmară, iar ceilalţi băieţi se furişară după ei.

Ralph luă cochilia de la locul ei de pe butucul lustruit şi o duse la buze: apoi ezită şi se opri. O ridică în schimb în aer, le-o arătă, iar ei înţeleseră.

Razele soarelui, desfăcându-se ca un evantai sub orizont, coborâră la nivelul privirii. Ralph se uită o clipă la felia de aur în creştere, care îi lumina din dreapta şi părea că le dă forţa să vorbească. Cercul de băieţi din faţa lui arăta ca un mănunchi strâns de suliţe de vânătoare.

Îi dădu cochilia lui Eric, geamănul cel mai apropiat de el.

— Am văzut fiara cu ochii noştri. Nu… nu dormeam…

Sam reluă povestirea. Din obişnuinţă, o cochilie era acum de ajuns pentru amândoi gemenii, căci omogenitatea lor fusese recunoscută.

— Era păroasă. I se mişca ceva în dosul capului… aripi. Fiara se mişca…

— A fost îngrozitor. Parcă s-a ridicat în capul oaselor…

— Focul lumina bine…

— Tocmai îl aprinseserăm…

— …mai multe vreascuri…

— Avea ochi…
— Colţi…
— Gheare…
— Am fugit cât am putut…
— Ne-am lovit de liane…
— Fiara ne-a urmărit…
— Am văzut-o când ne-am pitulat după pomi…
— Era cât pe aci să mă atingă…

Ralph arătă îngrozit spre faţa lui Eric, brăzdată de zgârieturile lăsate de tufişuri.

— Cum ai păţit asta?

Eric se pipăi pe faţă.

— Sunt zgâriat tot. Sângerez?

Cercul de băieţi se trase înapoi înspăimântat. Johnny, căscând încă, izbucni în lacrimi violente, iar Bill îl pălmui până îl potoli. Dimineaţa luminoasă aducea multe ameninţări, iar cercul începu să-şi schimbe forma. Se lărgi în loc să se strângă, iar suliţele de lemn ascuţit începură să semene cu un gard. Jack îi chemă înapoi în centru.

— O să fie o vânătoare adevărată. Cine vine?

Ralph se foi nerăbdător.

— Suliţele sunt de lemn. Nu fi caraghios.

— Ţi-e frică? zise Jack şi îl privi dispreţuitor.

— Fireşte. Cui nu-i e?

Se întoarse spre gemeni, implorându-i, dar fără speranţe.

— Sper că nu vă bateţi joc de noi.

Răspunsul fu prea apăsat ca să se mai îndoiască cineva de ei.

Piggy luă cochilia.

— N-am putea… într-un fel… să rămânem aici? Poate că fiara n-o să se apropie.

Dacă n-ar fi avut sentimentul că-i pândeşte ceva, Ralph s-ar fi răstit la el.

— Să stăm aici? Şi să ne înghesuim în părticica asta de insulă, mereu la pândă? Cum o să găsim hrană? Şi ce se întâmplă cu focul?

— Hai să plecăm, zise Jack nerăbdător, ne pierdem vremea.

— Nu, nu ne-o pierdem. Ce facem cu puştii?

— Dă-i dracului!

— Trebuie să aibă cineva grijă de ei.

— Până acum n-a avut nimeni.

— N-a fost nevoie. Acum e. Piggy o să aibă grijă de ei.

— Aşa. Fereşte-l pe Piggy de primejdie.

— Judecă şi tu. Ce poate să facă Piggy doar cu un ochi?

Ceilalţi băieţi se uitau curioşi când la Jack, când la Ralph.

— Şi mai e ceva. Nu putem porni la o vânătoare obişnuită, fiindcă fiara nu lasă urme. Dac-ar fi lăsat, le-am fi văzut. Nu e exclus să se

strecoare printre pomi ca Ducă-se pe pustii.

Băieţii dădură din cap.

— Aşa că trebuie să ne gândim.

Piggy îşi scoase ochelarii stricaţi şi şterse lentila.

— Ce facem, Ralph?

— N-ai cochilia. Uite-o.

— Vreau să spun… ce facem? Să presupunem că fiara vine când aţi plecat cu toţii. Eu nu văd prea bine, şi dacă mă sperii…

— Ţie ţi-e întotdeauna frică, interveni dispreţuitor Jack.

— Am cochilia…

— Cochilia! Cochilia! strigă Jack. Nu mai avem nevoie de cochilie. Ştim cine trebuie să vorbească. La ce i-a folosit lui Simon să vorbească, sau lui Bill, sau lui Walter? E vremea ca unii să priceapă că trebuie să tacă şi să lase hotărârile pe seama noastră…

Ralph nu-i mai putu ignora cuvintele. Sângele îi năvăli în obraji.

— N-ai cochilia, zise el. Stai jos.

Jack se albi la faţă, iar pistruii îi apărură clar, ca nişte pete cafenii. Se linse pe buze şi rămase în picioare.

— E o treabă de vânător.

Restul băieţilor îl urmăriră cu atenţie. Piggy, trezindu-se într-o încurcătură neplăcută, împinse cochilia spre genunchii lui Ralph şi se aşeză. Tăcerea deveni apăsătoare şi Piggy îşi ţinu răsuflarea.

— E mai mult decât o treabă de vânător, zise Ralph în cele din urmă, fiindcă nu puteţi da de urma fiarei. Nu vreţi să fiţi salvaţi?

Se întoarse spre adunare.

— Nu vreţi să fiţi cu toţii salvaţi?

Îşi întoarse privirea spre Jack.

— Am mai spus că focul e lucrul cel mai important. Acum focul trebuie să se fi stins…

Vechea enervare îl salvă, dându-i energia de a porni la atac.

— V-aţi pierdut capul cu toţii? Trebuie să aprindeţi din nou focul. Nu te-ai gândit niciodată la asta, Jack, nu? Sau nu vreţi nici unul să fiţi salvaţi?

Ba da, voiau să fie salvaţi, nu încăpea îndoială; şi, trecând repede de partea lui Ralph, evitară criza. Piggy răsuflă uşurat, încercă să respire din nou adânc, dar nu reuşi. Se sprijini de un butuc, cu gura deschisă şi în jurul buzelor îi mijiră umbre albastre. Nimeni nu-l băgă în seamă.

— Gândeşte-te, Jack. E vreun loc pe insulă unde n-am fost?

— Nu-i decât… Ba da, răspunse fără chef Jack. Ţii minte? Partea aia din insulă în formă de coadă, unde sunt grămezile de stânci. Am fost prin apropiere. Stâncile fac un fel de pod. Nu-i decât un drum de urcare.

— Iar creatura ar putea sta acolo.

Vorbiră cu toţii în acelaşi timp.

— Aşa e! Foarte bine. O să căutăm. Dacă fiara nu-i acolo, o să ne suim pe munte, o s-o căutăm şi-o să aprindem focul.

— Hai să mergem.

— Să mâncăm mai întâi. Plecăm după aia, zise Ralph şi adăugă: N-ar strica să luăm suliţele.

După ce mâncară, Ralph şi băieţii mai mari porniră de-a lungul plajei. Îl lăsară pe Piggy sprijinit de platformă. Ziua promitea, ca şi celelalte, să fie o baie de soare sub o cupolă albastră. Plaja se întindea înaintea lor într-o curbă dulce, până când perspectiva o contopea cu pădurea; ziua nu înaintase destul pentru a fi umbrită de voalurile schimbătoare ale mirajului. Călăuziţi de Ralph, îşi croiră cu atenţie drum de-a lungul terasei cu palmieri, neîndrăznind să calce pe nisipul fierbinte de lângă apă. Ralph îl lăsă pe Jack în frunte; iar Jack păşea cu o prudenţă teatrală, deşi ar fi văzut inamicul de la douăzeci de metri. Ralph mergea în urmă, mulţumit că scăpase o vreme de răspundere.

Simon, înaintând în faţa lui Ralph, simţea o slabă neîncredere – o fiară cu gheare care zgâriau, aşezată pe vârful unui munte, fără să lase urme, nefiind totuşi destul de iute ca să-i înhaţe pe Sam şi Eric. Indiferent cum îşi închipuia Simon fiara, cu ochii minţii vedea imaginea unei făpturi umane, eroice şi bolnave.

Suspină. Alţii se dovedeau în stare să se ridice şi să vorbească adunării, fără să lase impresia că-i apasă senzaţia îngrozitoare a propriei personalităţi; erau în stare să spună ce voiau, ca şi cum ar fi vorbit unuia singur. Se trase într-o parte şi se uită în urmă. Ralph înainta cu suliţa pe umăr. Simon încetini sfios pasul până ajunse alături de el şi îl cercetă prin părul negru şi aspru care îi cădea în ochi. Ralph se uită într-o parte, zâmbi silit, ca şi cum ar fi uitat că Simon se făcuse de râs, apoi se uită din nou în gol. Câteva clipe, Simon se bucură că fusese acceptat şi încetă să se gândească la sine. Când Simon se ciocni de un copac, Ralph îşi mută nerăbdător privirea, iar Robert chicoti. Simon se răsuci pe picioare, pata albă de pe frunte se roşi şi i se prelinse o şuviţă de sânge. Ralph nu-i mai dădu atenţie şi se întoarse la problemele sale groaznice. Aveau să ajungă la castelul de stânci în curând; iar şeful trebuia să meargă mai departe.

Jack se întoarse în fugă.

— Am găsit un punct de observaţie.

— Foarte bine. O să ne apropiem cât putem.

Îl urmări pe Jack spre castelul unde terenul se ridica uşor. În stânga se afla încâlceala impenetrabilă a lianelor şi a pomilor.

— De ce nu s-ar putea ca fiara să fie acolo?

— Nu vezi de ce? Fiindcă nu poate intra şi nici ieşi.

— Ce facem atunci cu castelul?

— Ia uită-te.

Ralph desfăcu paravanul de frunze şi se uită. În faţa lor se întindeau doar câţiva metri de teren stâncos, iar apoi cele două laturi ale insulei se îmbucau, de parcă ar fi fost un promontoriu. O ridicătură strâmtă de recife, lată de câţiva metri şi lungă de aproape cincisprezece, prelungea însă insula în mare. Se vedea şi una dintre acele stânci pătrate şi trandafirii care susţineau baza insulei. Această latură a castelului, înaltă poate de treizeci de metri, era bastionul trandafiriu pe care îl văzuseră de pe vârful muntelui. Baza recifului plesnise, iar pe vârf se aflau risipiţi bolovani mari, ce păreau că se clatină.

În spatele lui Ralph, vânătorii tăcuţi se adunaseră în iarba înaltă. Ralph se uită la Jack.

— Eşti vânător.

Jack roşi.

— Ştiu. Foarte bine.

Ralph prinse curaj.

— Eu sunt şeful. Am să merg. Nu comenta.

Se întoarse spre ceilalţi.

— Hei, voi. Ascundeţi-vă aici. Aşteptaţi-mă.

Îşi dădu seama că risca să nu i se mai audă glasul sau să răsune prea tare. Îl privi pe Jack.

— Ce părere ai?

— Am fost pretutindeni. Fiara trebuie să fie aici, bombăni Jack.

— Înţeleg.

— Nu cred că există nici o fiară, se bâlbâi încurcat Simon.

Ralph îi răspunse politicos, ca şi cum i-ar fi dat dreptate în privinţa vremii.

— Nu, nici eu nu cred.

Îşi strânse buzele care i se albiseră. Îşi netezi părul peste cap cu o mişcare înceată.

— Ei bine, la revedere.

Îşi sili picioarele să se mişte până îl duseră la promontoriu.

Goluri de aer îl înconjurară din toate părţile. N-avea unde să se ascundă, chiar dacă n-ar fi trebuit să înainteze. Se opri pe promontoriul strâmt şi se uită în jos. La un moment dat, peste câteva secole, marea avea să transforme castelul într-o insulă. La dreapta se întindea laguna, mişcată de marea deschisă; iar la stânga…

Ralph se cutremură. Laguna îi apăra de Pacific; şi, dintr-un motiv greu de ştiut, doar Jack se dusese până la malul mării, pe cealaltă parte. Avea perspectiva celui de pe uscat asupra mişcării valurilor şi i se păru la fel ca respiraţia unei creaturi uluitoare. Valurile se cufundau încet printre stânci, dezgolind mese trandafirii de granit, alcătuiri ciudate de coral, polipi şi iarbă de mare. Jos, jos de tot, apele se prăvăleau şi şopteau ca vântul prin coroana pădurii. Văzu acolo o stâncă plată, întinsă ca o masă, iar apele retrăgându-se de pe cele

patru margini acoperite de iarbă de mare le făceau să semene cu nişte recife. Apoi, leviatanul adormit răsuflă, apele se umflară, ierburile de mare se încovoiară, iar apa clocoti mugind deasupra mesei de stâncă. Nu-ţi dădeai seama de mişcarea valurilor, ci doar de această prăbuşire, urcare şi iar prăbuşire, care ţinea un minut.

Ralph se întoarse spre reciful roşu. Băieţii îl aşteptau în iarba înaltă, undeva în spate, ca să vadă ce-avea de gând. Observă că transpiraţia din palme i se uscase; îşi dădu seama cu surprindere că nu se aştepta să întâlnească vreo fiară şi nici nu ştia ce-ar fi făcut dacă ar fi întâlnit-o.

Îşi dădu seama că se putea cocoţa pe recif, deşi nu era nevoie. Forma pătrată a stâncii făcea un fel de plintă în jur, aşa încât la dreapta, deasupra lagunei, putea înainta încet de-a lungul unei cornişe şi ocoli colţul care nu se vedea. Era uşor de mers şi în curând reuşi să se uite şi în spatele stâncii.

Văzu doar ceea ce aşteptase: bolovani trandafirii, claie peste grămadă, acoperiţi de un strat de guano ca de o glazură; apoi o costişă abruptă ce urca spre stâncile sfărâmate care încununau bastionul.

Un zgomot din spate îl făcu să se întoarcă. Jack înainta de-a lungul cornişei.

— N-am vrut să te las să mergi singur.

Ralph nu răspunse. Îşi continuă drumul peste stânci, cercetă un fel de cavernă în care nu se aflau decât mormane de ouă stricate şi în cele din urmă se aşeză, se uită de jur împrejur şi lovi stânca cu mânerul suliţei.

Jack fremăta.

— Ce loc bun de construit un fort!

O coloană de spumă marină îi udă.

— Nu există apă proaspătă.

— Ce-i aia, atunci?

La jumătatea distanţei, pe stâncă, se vedea o pată lungă şi verde. Se cocoţară până la ea şi gustară din firicelul de apă.

— Am putea să punem o coajă de nucă de cocos acolo, ca să fie mereu plină.

— Nici nu mă gândesc. E un loc foarte prost.

Urcară împreună ultima porţiune, unde o ultimă stâncă zdrobită acoperea grămada în descreştere. Jack lovi cu pumnul stânca de lângă el, iar masa hurui stins.

— Ţii minte?

Îşi amintiră momentele neplăcute de mai înainte. Jack izbucni:

— Să vârâm un trunchi de palmier sub stâncă şi dacă vine duşmanul… ia uită-te!

La treizeci de metri sub ei se găseau istmul, terenul stâncos şi iarba plină de capete, iar în fund pădurea.

— Doar o dată dac-o împingem, strigă Jack entuziasmat, şi gata!…

Descrise un gest larg cu mâna, ca şi cum ar fi măturat stânca. Ralph se uită spre munte.

— Ce s-a întâmplat?

Ralph se întoarse.

— De ce?

— Priveai… nu ştiu cum să-ţi spun.

— Nu se vede fumul. Nu se vede nimic.

— M-ai înnebunit cu fumul ăla.

Orizontul albastru şi întins îi încercuia, spart doar de vârful muntelui.

— Ăsta-i cel mai important lucru pe care-l avem de făcut.

Îşi sprijini suliţa de stânca ce se clintea şi-şi dădu două şuviţe peste cap.

— Trebuie să ne întoarcem şi să urcăm pe munte. Acolo au văzut fiara.

— N-o să fie acolo.

— Ce facem, atunci?

Ceilalţi băieţi, aşteptând în iarbă, îi văzură pe Jack şi pe Ralph nevătămaţi şi ieşiră la lumina soarelui. Uitaseră de fiară, furaţi de entuziasmul explorării. Trecură ca un puhoi peste pod şi în curând urcau şi strigau. Ralph rămase pe loc, cu mâna pe o imensă stâncă roşie – o stâncă mare cât o roată de moară, care se crăpase, se desprinsese şi atârna clătinându-se. Privi sumbru muntele. Îşi încleştă pumnul şi bătu în zidul roşu din dreapta, de parcă ar fi fost un ciocan. Buzele i se strânseră violent, iar ochii de sub şuviţele de păr priveau melancolic.

— Fum.

Îşi supse pumnul învineţit.

— Jack! Hai.

Dar Jack dispăruse. Un pâlc de băieţi, făcând o hărmălaie pe care n-o auzise, se opintea şi împingea o stâncă. În timp ce se întorcea, baza stâncii trosni şi întreaga masă se prăbuşi în mare, aruncând cu bubuituri o jerbă de spumă până la jumătatea înălţimii recifului.

— Staţi! Staţi!

Vocea lui îi linişti.

— Fum.

În mintea sa se petrecu un lucru straniu. Se zbătea ceva ca o aripă de liliac şi o întuneca.

— Fum.

Ideea îi reveni imediat, odată cu mânia.

— Avem nevoie de fum. Iar voi vă pierdeţi vremea. Împingeţi stânci.

— Avem timp destul! strigă Roger.

— O să ne suim pe munte, zise Ralph şi clătină din cap.

Hărmălaia izbucni iar. Mai mulţi băieţi doreau să se întoarcă pe plajă. Alţii voiau să împingă şi alte stânci. Soarele strălucea, iar primejdia dispăruse odată cu întunericul.

— Jack, fiara poate fi de cealaltă parte a muntelui. Condu-ne din nou. Ai mai fost pe-acolo.

— Am putea să mergem pe mal. Sunt fructe.

Bill se apropie de Ralph.

— De ce nu rămânem aici niţel?

— Ai dreptate.

— Hai să construim un fort…

— N-avem hrană aici, zise Ralph, şi nici adăpost. Şi nici prea multă apă proaspătă.

— Am putea construi un castel de vrăjitor.

— Am putea împinge stânci…

— Până la pod…

— Am zis că mergem mai departe! strigă Ralph furios. Trebuie să ne asigurăm. Acum plecăm.

— Hai să stăm aici…

— Înapoi la adăpost…

— Sunt obosit…

— Nu!

Ralph îşi coji pielea de pe încheietura degetelor. Nu părea să-l doară.

— Eu sunt şeful. Trebuie să ne asigurăm. Nu vedeţi muntele? Nu se zăreşte fum deloc. S-ar putea să fie un vapor acolo în depărtare. Aţi înnebunit cu toţii?

Unii tăcură, alţii murmurară, gata să se răzvrătească.

Jack îi conduse în josul stâncii şi peste pod.

Umbre şi arbori înalţi

Cărarea porcilor şerpuia de cealaltă parte, aproape de grămada de stânci de pe mal, iar Ralph se mulţumi s-o urmeze. Dacă reuşeai să-ţi astupi urechile la scurgerea şi la fierberea refluxului, dacă reuşeai să uiţi cât de cenuşii şi de pustii erau întinderile acoperite cu ferigi de pe ambele părţi, atunci mai exista posibilitatea să izgoneşti fiara din minte şi, o vreme, chiar să şi visezi. Soarele trecuse de zenit, iar arşiţa după-amiezii cuprindea insula. Ralph îi trimise un mesaj lui Jack şi, când ajunseră la fructe, întregul grup se opri şi mâncă.

Pentru prima oară în acea zi, când se aşeză, Ralph îşi dădu seama de căldură. Trase dezgustat de cămaşa cenuşie şi se întrebă dacă merita s-o spele. În arşiţa care i se părea neobişnuită chiar şi pentru această insulă, Ralph plănui cum să-şi facă toaleta. Ar fi vrut să aibă o foarfecă şi să-şi taie părul – îşi dădu claia peste cap –, să mai scurteze părul ăsta murdar, lăsându-l lung doar de un centimetru. Ar fi vrut să facă baie, o baie ca lumea, cu săpun. Îşi plimbă prudent limba peste dinţi şi ajunse la concluzia că nici o periuţă de dinţi n-ar strica. Apoi unghiile…

Ralph îşi întoarse mâna şi îşi cercetă unghiile. Erau roase până în carne, deşi nu-şi amintea când îşi reluase acest obicei şi nici de ce o făcuse.

— În curând am să-mi sug şi degetul mare…

Se uită pe furiş împrejur. Se părea că nu-l auzise nimeni. Vânătorii stăteau jos, îndopându-se cu această hrană uşor de găsit, încercând să se convingă că acumulau destulă forţă din banane şi din fructele alea verzi-cenuşii, ca nişte jeleuri. Ralph îşi aminti de trupul său obişnuit odinioară cu curăţenia şi îi examină şi pe băieţi. Erau murdari, dar nu din cale-afară, ca unii care căzuseră în noroi sau alunecaseră într-o zi ploioasă. Nici unul n-avea mare nevoie să facă un duş, şi totuşi părul le crescuse mult prea lung, încâlcit uneori şi înnodat în jurul unei frunze uscate sau al unei crăcuţe; feţele le erau destul de curate când mâncau sau transpirau, dar erau pătate prin părţile mai greu accesibile de un fel de umbre; mai purtau hainele uzate şi ţepene de transpiraţie, ca ale lui, dar asta nu din pudoare sau din confort, ci doar din obişnuinţă; pielea le devenise solzoasă din cauza apei sărate…

Descoperi cu o mică strângere de inimă că socotea aceste condiţii drept normale şi că nu-i mai păsa. Suspină şi azvârli craca de pe care culesese fructele. Vânătorii începuseră să se furişeze în pădure sau jos, pe lângă stânci, ca să-şi îndeplinească misiunea. Ralph se întoarse şi se uită spre marea întinsă.

Aici, de cealaltă parte a insulei, perspectiva era complet diferită.

Farmecul mirajului nu rezista la apa rece a oceanului, iar orizontul era de un albastru tare. Ralph coborî spre stânci. Acolo, aproape la nivelul mării, se vedea mişcarea neîncetată şi ondulatorie a valurilor. Se vedea pe câţiva kilometri fără stânci şi fără banchizele de nisip ale apei puţin adânci. Valurile alunecau de-a lungul insulei, prefăcându-se că o ignoră, ocupate cu alte treburi; era nu atât o înaintare, cât o urcare şi o cădere spectaculoase ale întregului ocean. Acum marea avea să se retragă, în cascade şi căderi de apă, avea să se cufunde dincolo de stânci şi să lipească pe ele iarba de mare ca un păr lucios; apoi, oprindu-se, avea să se adune şi să se înalţe cu un muget, umflându-se nestăpânită peste vârfuri şi peste vegetaţie, căţărându-se pe micul recif, trimiţând în cele din urmă un braţ de talazuri în golf şi sfârşindu-se la câţiva metri de el în degete de spumă.

Ralph urmări, val după val, urcarea şi prăbuşirea, până când ceva din izolarea mării îl năuci. Apoi, treptat, întinderea aproape infinită a acestei ape îi atrase atenţia cu forţa. Aici se afla despărţirea, bariera. De cealaltă parte a insulei, învăluită la prânz de miraje, apărată de scutul lagunei liniştite, puteai să visezi la salvare; aici însă, în faţa obtuzităţii brute a oceanului, a kilometrilor ce-i despărţeau, erai bătut în cuie, neputincios, condamnat, erai…

Simon îi vorbi aproape în ureche. Ralph se trezi că strângea dureros în mâini bucăţi de stâncă şi îşi dădu seama că trupul i se înconvoiase, că muşchii gâtului îi înţepeniseră şi că gura larg deschisă îl durea.

— Te întorci de unde-ai venit.

Simon dădu din cap în timp ce vorbea. Se lăsase într-un genunchi şi privea în jos de pe o stâncă mai înaltă, de care se ţinea cu amândouă mâinile; celălalt picior se întindea până jos la nivelul lui Ralph.

Ralph, nedumerit, cercetă faţa lui Simon, căutând un indiciu.

— Ascultă, e aşa de mare…

Simon dădu din cap.

— Şi totuşi, ai să te întorci cu bine. Cel puţin aşa cred.

Trupul lui Ralph se mai destinse. Se uită la mare, apoi îi zâmbi amar lui Simon.

— Ai un vapor în buzunar?

Simon zâmbi şi clătină din cap.

— De unde ştii, atunci?

Cum Simon nu răspunse, Ralph zise arţăgos:

— Eşti sărit.

Simon îl contrazise cu o mişcare violentă a capului, până când părul aspru şi negru îi jucă înainte şi înapoi pe faţă.

— Nu, nu sunt. *Cred numai c-o să te întorci cu bine.*

O clipă nu mai spuse nimic. Apoi, din senin, îşi zâmbiră.

Roger îi chemă din desiş.

— Veniţi să vedeţi!

Alături de cărarea porcilor, pământul era răscolit şi se vedea o baligă aburindă. Jack se aplecă spre ea, aproape cu simpatie.

— Ralph… avem nevoie de carne, chiar dacă acum urmărim altceva.

— Dacă nu ne abatem din drum, o să vânăm.

Porniră din nou; vânătorii erau niţel speriaţi de fiara pomenită; Jack deschidea coloana. Mergeau mai încet decât îşi făcuse socoteala Ralph; şi totuşi, într-un fel, se bucura că păşeşte mai alene, cu suliţa la subsuoară. În grupul lui Jack se petrecu ceva neaşteptat şi în curând procesiunea se opri. Ralph se sprijini de un copac şi, brusc, visele diurne îl asaltară. Jack era ocupat cu vânătoarea; o să aibă timp să urce pe munte…

Odată, mutându-se tatăl lui de la Chatham la Devonport, locuiseră într-o căsuţă de la marginea gârlei. În succesiunea de case pe care le cunoscuse Ralph, aceasta se detaşa cu o limpezime deosebită, căci după ce plecase din ea fusese trimis la şcoală. Mămica mai era cu ei, iar tăticu' venea acasă zilnic. La zidul de piatră din fundul grădinii poposiseră căluţi sălbatici, iar afară ninsese. Chiar în dosul căsuţei se afla un fel de adăpost, unde puteai sta tolănit, urmărind cum plutesc fulgii de zăpadă. Se zărea pata umedă unde murea fiecare fulg; apoi vedeai primul fulg care se aşternea fără să se topească şi urmăreai cum întreg pământul se albeşte. Când ţi se făcea frig, puteai să intri în casă şi să te uiţi pe fereastră, pe deasupra ceainicului strălucitor de aramă şi a farfuriei pictate cu omuleţi albaştri…

La culcare găseai un castronel cu fulgi de ovăz cu zahăr şi smântână. Cărţile – aflate pe un raft de lângă pat – stăteau aplecate, iar două sau trei erau veşnic culcate deasupra, fiindcă nu se mai obosise să le pună la loc. Cărţile aveau colţurile uzate şi erau zgâriate. De pildă, cea deschisă la culoare şi lucioasă despre Topsy şi Mopsy, pe care n-o citise niciodată fiindcă era despre două fete; apoi cealaltă despre un vrăjitor, pe care o citea cu un fel de groază reţinută, sărind peste pagina douăzeci şi şapte cu desenul oribil al păianjenului; mai era şi cartea despre oamenii care săpau şi scoteau la lumină diverse lucruri, obiecte egiptene; erau şi *Totul despre trenuri* şi *Totul despre nave*. Îi apărură limpede în faţă; ar fi putut să întindă mâna şi să le atingă, putea să simtă greutatea şi încetineala cu care *Enciclopedia pentru băieţi* avea să iasă din raft şi să alunece în jos… Totul era perfect. Domneau prietenia şi buna dispoziţie.

Tufişurile fură despicate zgomotos în faţa lor. Băieţii se năpustiră nebuneşte de pe cărarea porcilor şi se pitiră urlând printre liane. Ralph îl văzu pe Jack înghiontit într-o parte şi căzând. Apoi un animal apăru tropăind pe cărare, drept spre el, cu colţii strălucitori şi grohăind ameninţător.

Ralph îşi dădu seama că putea măsura distanţa cu luciditate. Când mistreţul ajunsese la doar cinci metri, aruncă suliţa caraghioasă de lemn, o văzu cum loveşte râtul uriaş şi rămâne o clipă atârnată. Grohăitul se transformă într-un ţipăt ascuţit, iar mistreţul o apucă într-o parte în desişuri. Cărarea se umplu din nou de băieţi care strigau; Jack se întoarse în fugă şi căută cu suliţa prin tufişuri.

— Pe aici…

— Dar o să ne omoare…

— Pe-aici, am spus…

Mistreţul se îndepărtă. Descoperiră o altă cărare de porci, paralelă cu prima, iar Jack o rupse la fugă. Ralph se speriase, dar era plin de înţelegere şi de mândrie.

— L-am nimerit! Suliţa s-a înfipt…

Dădură deodată peste un teren deschis, lângă mare. Jack aruncă o privire spre stânca goală şi păru neliniştit.

— A dispărut.

— L-am nimerit, repetă Ralph, iar suliţa s-a înfipt destul de adânc.

Simţea nevoia unor martori.

— Nu m-aţi văzut?

Maurice dădu din cap.

— Eu te-am văzut. Chiar în rât. Grozav!

Ralph continuă entuziasmat.

— L-am nimerit sigur. Suliţa s-a înfipt în el. L-am rănit.

Se umfla în pene, fiindcă le câştigase din nou respectul, şi avu sentimentul că, la urma urmei, vânătoarea nu strica.

— L-am nimerit sigur. Cred că mistreţul e fiara.

— N-a fost fiara. A fost un mistreţ, zise Jack şi se întoarse.

— L-am nimerit.

— De ce nu l-ai prins? Eu am încercat…

— Dar era un mistreţ! strigă Ralph.

Jack roşi brusc.

— Ai zis c-o să ne omoare. Cine te-a pus să arunci suliţa? De ce n-ai aşteptat?

Îşi întinse braţul.

— Priveşte.

Îşi întoarse antebraţul stâng, ca să vadă cu toţii. Pe piele era o zgârietură; nu gravă, dar sângera.

— Uite ce mi-a făcut cu colţii. N-am apucat să înfig suliţa destul de repede.

Atenţia tuturor se concentră asupra lui Jack.

— O rană, zise Simon, ar trebui s-o sugi. Ca Berengaria.

Jack o supse.

— Eu l-am nimerit, zise Ralph indignat. L-am nimerit cu suliţa, l-am rănit.

Le cerşea atenţia.

— Venea pe potecă. Uite cum am azvârlit suliţa…

Robert grohăi la el. Ralph intră şi el în joc şi râseră. În curând îl loveau cu toţii pe Robert, care se prefăcea că atacă.

Jack strigă.

— Faceţi cerc!

Cercul se adună şi se strânse. Robert guiţă, prefăcându-se că-i e frică, apoi chiar de durere adevărată.

— Hei, opriţi-vă! Mă doare!

Mânerul suliţei îl lovi în spinare, în timp ce se străduia să iasă din mijlocul lor.

— Ţineţi-l!

Îl apucară de mâini şi de picioare. Ralph, cuprins deodată de un entuziasm nebun, înşfăcă suliţa lui Eric şi îl împunse pe Robert cu ea.

— Omorâţi-l! Omorâţi-l!

Robert urla şi se zbătea cu forţa disperării. Jack îl ţinea de păr şi îl ameninţa cu cuţitul. În spatele lui se afla Roger, luptându-se să se apropie. Melopeea se înălţă ritualic, ca la sfârşitul unui bal sau al unei vânători.

— *Înjunghie porcul! Taie-i grumazul! Zdrobeşte-i capul!*

Ralph se străduia şi el să se apropie, să înşface o mână din acea carne cafenie şi vulnerabilă. Dorinţa de a strânge şi de a răni devenise copleşitoare.

Braţul lui Jack coborî; cercul se clătină, urlă de bucurie şi guiţă ca un porc pe moarte. Apoi rămase liniştit, gâfâind şi ascultând smiorcăielile înspăimântate ale lui Robert, care se ştergea pe faţă cu un braţ murdar şi făcea eforturi să-şi recapete demnitatea.

— Mă doare fundul!

Îşi frecă trist fundul. Jack se tăvălea pe jos.

— Grozav joc.

— N-a fost decât o glumă, zise Ralph jenat. Şi eu m-am rănit destul de rău la un meci de rugby.

— Ar trebui s-avem o tobă, spuse Maurice, atunci am putea s-o facem ca lumea.

Ralph se uită la el.

— Ce să facem ca lumea?

— Nu ştiu. Cred că-i nevoie de un foc şi de o tobă ca să ţinem ritmul.

— E nevoie de-un porc, zise Roger, ca la o vânătoare adevărată.

— Sau de cineva care să se prefacă, zise Jack. Am putea să deghizăm pe cineva în porc şi apoi să se poarte ca… ştiţi despre ce-i vorba, se preface că mă răstoarnă şi aşa mai departe…

— E nevoie de-un porc adevărat, zise Robert, mângâindu-şi încă fundul, fiindcă trebuie să-l omorâm.

— Să-l punem pe un puşti, spuse Jack, şi toţi râseră.

Ralph se ridică în capul oaselor.

— Bine. Dacă facem aşa, n-o să găsim niciodată ce căutăm.

Se ridicară pe rând în picioare, netezindu-şi zdrenţele.

Ralph îl privi pe Jack.

— Haideţi acum pe munte.

— Mai bine să ne întoarcem la Piggy înainte să se întunece, zise Maurice.

Gemenii îşi dădură asentimentul, ca un singur trup.

— Aşa e. O să ne suim mâine-dimineaţă pe munte.

Ralph se uită împrejur şi văzu marea.

— Trebuie să aprindem focul din nou.

— N-avem ochelarii lui Piggy, zise Jack, aşa că nu se poate.

— Atunci o să vedem dacă nu-i nici o primejdie pe vârful muntelui.

Maurice vorbi ezitând, nevrând să pară laş.

— Şi dacă fiara e acolo, sus?

Jack ameninţă cu suliţa.

— O s-o omorâm.

Soarele păru că se mai domoleşte. Jack îşi agită suliţa.

— Ce mai aşteptăm?

— Cred, spuse Ralph, că dacă mergem pe lângă malul mării, o să ajungem sub locul unde am făcut focul şi-o să ne putem căţăra pe munte.

Jack îi conduse din nou pe lângă marea care se cufunda, se umfla şi se prăvălea în sine.

Ralph visă iar, lăsându-şi picioarele să se descurce cu dificultăţile cărării. Şi totuşi, picioarele păreau mai puţin agile ca înainte. Cea mai mare parte a drumului îi sili să coboare până la stânca goală de lângă mare şi fură nevoiţi să se strecoare printre ea şi bezna pădurii luxuriante. Treceau peste mici recife, parapete lungi, unde se ajutau cu mâinile şi cu picioarele. Ici şi colo trebuiau să se caţere pe stânci ude de valuri, să sară peste mici băltoace limpezi lăsate de flux. Dădură peste o viroagă care despica, asemenea unui şanţ de apărare, ţărmul strâmt. Părea fără fund şi se uitară îngroziţi în hăul sinistru unde clipocea apa. Apoi valul reveni, viroaga începu să fiarbă în faţa lor şi spuma ţâşni până la liane, udându-i, iar băieţii ţipară. Încercară prin pădure, dar era deasă şi încâlcită ca un cuib de pasăre. În cele din urmă trebuiră să sară pe rând, aşteptând ca apa să coboare, dar şi atunci unii se mai udară. Mai departe, stâncile păreau de netrecut, aşa încât făcură popas, se aşezară jos o vreme, ca să li se usuce zdrenţele, şi urmăriră conturul ascuţit al valurilor imense, care treceau foarte încet pe lângă insulă. Găsiră fructe pe lângă cuiburile de păsări mici şi strălucitoare care foiau ca insectele. Apoi Ralph spuse că înaintau prea încet. Se sui într-un pom, îi desfăcu frunzişul din vârf şi văzu culmea

pătrăţoasă a muntelui, aflat la mare depărtare încă. Apoi încercară să se grăbească pe lângă stânci, Robert se tăie la genunchi rău de tot şi recunoscură toţi că trebuiau să urce încet cărarea, dacă nu voiau să se pună în primejdie. Îşi continuară drumul ca şi cum ar fi escaladat un munte periculos şi ajunseră la un loc unde stâncile se transformau într-un perete imposibil de trecut, îmbrăcat în vegetaţia impenetrabilă a junglei şi coborând abrupt în mare.

Ralph privi nemulţumit soarele.

— Se lasă seara. Oricum, e trecut de vremea ceaiului.

— Nu-mi amintesc de reciful ăsta, zise Jack jenat, aşa că trebuie să fie porţiunea din mal pe care n-am cercetat-o.

Ralph dădu din cap.

— Staţi să mă gândesc.

Ralph nu se mai sfia să se gândească în faţa altora: era însă gata să ia hotărârile necesare, ca la o partidă de şah. Din nenorocire, niciodată n-avea să devină un bun jucător de şah. Se gândi la puşti şi la Piggy. Îl văzu clar pe Piggy, stând singur, cuibărit într-un adăpost, cufundat în liniştea destrămată doar de strigătele celor ce visau urât.

— Nu-i putem lăsa pe puşti singuri cu Piggy toată noaptea.

Ceilalţi băieţi tăcură şi rămaseră în jurul lui, privindu-l.

— O să ne ia ore întregi să ne întoarcem.

Jack îşi drese glasul şi vorbi pe un ton ciudat şi încordat.

— Ca nu cumva Piggy să păţească ceva, nu?

Ralph îşi ciocni uşor dinţii cu vârful murdar al suliţei lui Eric.

— Dacă traversăm…

Se uită lung împrejur.

— Cineva trebuie să traverseze insula ca să-i spună lui Piggy că ne întoarcem după ce se întunecă.

Bill rosti incredul:

— Singur prin pădure? Acum?

— Nu ne putem lipsi de mai mult de un băiat.

Simon îşi croi drum până lângă cotul lui Ralph.

— Mă duc eu, dacă vrei. Zău, nu-mi pasă.

Înainte ca Ralph să aibă timp să-i răspundă, Simon îi aruncă repede un zâmbet, se întoarse şi se pierdu în pădure.

Ralph se uită înapoi la Jack şi-l văzu parcă pentru prima oară furios.

— Jack… ţii minte când te-ai dus tocmai până la stânca în formă de castel?

— Da, zise Jack şi se strâmbă.

— Ai venit de-a lungul unei părţi a ţărmului ăstuia… pe sub munte, pe acolo pe jos?

— Da.

— Şi?

— Am găsit o cărare făcută de porci. Ţinea kilometri întregi.

Ralph dădu din cap. Arătă spre pădure.

— Aşadar, cărarea trebuie să fie pe-acolo.

Toţi pricepură despre ce era vorba şi încuviinţară.

— Foarte bine atunci. O să ne croim drum cu forţa până o să dăm de cărarea porcilor.

Făcu un pas înainte şi se opri.

— Staţi o clipă. Unde duce cărarea asta?

— Pe munte, zise Jack. Ţi-am mai spus.

Rânji batjocoritor.

— Nu vrei tu să te sui pe munte?

Ralph suspină, simţind că duşmănia dintre ei reînvia şi înţelegând sentimentele lui Jack atunci când nu mai conducea.

— Mă gândesc la lumină. O să orbecăim.

— Voiam să căutăm fiara.

— N-o s-avem destulă lumină.

— Nu vreau să mă întorc, zise Jack enervat. O să mă întorc după ce-o să ajungem acolo. Tu nu vii? Vrei mai degrabă să te întorci la adăpost şi să-l linişteşti pe Piggy?

Venise rândul lui Ralph să roşească. Vorbi disperat, silit de acea nouă înţelegere a lucrurilor pe care i-o datora lui Piggy.

— De ce mă urăşti?

Băieţii se foiră neliniştiţi, ca şi cum s-ar fi rostit un cuvânt obscen. Tăcerea se prelungi.

Ralph, încă enervat şi jignit, se îndepărtă primul.

— Haideţi.

Îi conducea ca şi cum ar fi avut acest drept şi începu să taie vegetaţia încâlcită. Jack încheia coloana, nemulţumit şi posac.

Cărarea porcilor era un tunel întunecat, căci soarele aluneca repede spre marginea lumii, iar în pădure umbrele se întindeau la tot pasul. Alergară iute pe cărarea largă şi bătătorită. Apoi plafonul de frunze se sparse şi ei se opriră, răsuflând agitat şi uitându-se la cele câteva stele care clipeau în jurul vârfului muntelui.

— Am sosit.

Băieţii se priviră atent şi cu îndoială. Ralph luă o hotărâre.

— O să traversăm direct platforma şi o să ne căţărăm mâine pe munte.

Murmurară că erau de acord; Jack se afla lângă el.

— Bineînţeles, dacă ţi-e frică…

Ralph se întoarse spre el.

— Cine s-a suit primul la castel?

— M-am suit şi eu. Dar în timpul zilei.

— Perfect. Cine vrea să se caţere acum pe munte?

Îi răspunse tăcerea.

— Sam şi Eric? Ce părere aveţi?

— Ar trebui să mergem şi să-i spunem lui Piggy…

— …da, să-i spunem lui Piggy că…

— Dar s-a dus Simon!

— Ar trebui să-i spunem lui Piggy, în cazul când…

— Robert? Bill?

Se îndreptară spre platformă. Fireşte, nu fiindcă le era teamă… erau doar obosiţi.

Ralph se întoarse spre Jack.

— Ei?

— Mă duc pe munte.

Cuvintele lui Jack izbucniră cu răutate, ca un blestem. Îl privi pe Ralph încordat şi cu suliţa ţinută ameninţător.

— Mă duc pe munte ca să caut fiara… acum.

Apoi ironia finală, vorba amară, spusă cu indiferenţă.

— Veniţi?

La acest cuvânt, ceilalţi băieţi uitară graba de-a pleca şi se întoarseră în faţa noii dovezi a urii dintre două fiinţe aflate în beznă. Cuvântul era prea bine ales, prea amar şi prea reuşise să intimideze, pentru a mai fi nevoie să-l repete. Îl luă pe Ralph pe nepregătite, tocmai când se calmase, aşteptând să se întoarcă la adăpost şi la apele calme şi prieteneşti ale lagunei.

— N-am nimic împotrivă.

Auzi uimit cum vocea îi răsuna rece şi nepăsătoare, astfel încât răutatea din ironia lui Jack rămase fără rezultat.

— Fireşte, dacă *tu* n-ai nimic împotrivă.

— Câtuşi de puţin.

Jack făcu un pas.

— Ei bine, atunci…

Unul lângă altul, urmăriţi cu privirea de băieţii tăcuţi, cei doi porniră să urce muntele.

Ralph se opri.

— Suntem nişte caraghioşi. De ce să mergem numai noi doi? Dacă dăm peste ceva, n-o să fim de-ajuns…

Se auzi zgomotul băieţilor care se împrăştiau. Pe neaşteptate, o siluetă întunecată se desprinse din mijlocul băieţilor care fugeau.

— Roger?

— Eu sunt.

— Atunci suntem trei.

Îşi reluară urcuşul pe coasta muntelui. Bezna părea că pluteşte în jurul lor ca un flux. Jack, care nu vorbea, începu să gâfâie şi să tuşească; o pală de vânt îi făcu pe toţi trei să bombăne. Pe Ralph îl orbiră lacrimile.

— Cenuşă. Suntem pe marginea zonei arse.

Paşii lor şi briza întâmplătoare stârneau mici vârtejuri de praf. Se

opriră din nou şi Ralph avu răgazul, în timp ce tuşea, să-şi spună cât erau de proşti. Dacă nu exista nici o fiară – şi aproape sigur că nu exista –, cu atât mai bine; dar dacă îi aştepta ceva pe vârful muntelui, la ce le folosea că erau trei, înghiţiţi de beznă şi înarmaţi doar cu beţe?

— Suntem nişte caraghioşi.

Din întuneric se auzi răspunsul.

— Ţi-e frică?

Ralph tresări enervat. Totul era din vina lui Jack.

— Fireşte că mi-e frică. Suntem totuşi nişte caraghioşi.

— Dacă nu vrei să mergi mai departe, am să mă duc singur, îi răspunse Jack sarcastic.

Ralph simţi ironia şi îl urî. Înţepătura cenuşii în ochi, oboseala şi frica îl înfuriară.

— Pleacă atunci. Te aşteptăm aici.

Se aşternu tăcerea.

— De ce nu pleci? Ţi-e frică?

O pată în beznă – Jack – se desprinse şi începu să se îndepărteze.

— Foarte bine. La revedere.

Pata dispăru. O alta îi luă locul.

Ralph se lovi cu genunchii de ceva tare şi rostogoli un trunchi carbonizat, colţuros la pipăit. Simţi cum coaja copacului, transformată în tăciuni ascuţiţi, i se freacă de dosul genunchiului şi îşi dădu seama că Roger se aşezase. Pipăi şi se lăsă alături de el, în timp ce trunchiul se legăna în cenuşa invizibilă. Roger, necomunicativ din fire, tăcea. Nu-şi dăduse cu părerea despre fiară şi nici nu-i mărturisise lui Ralph de ce se hotărâse să participe la această expediţie nebunească. Stătea şi se legăna încet pe trunchi. Ralph auzi o răpăială rapidă şi enervantă şi înţelese că Roger lovea în ceva cu suliţa lui caraghioasă de lemn.

Roger şi Ralph, cu firea lor de nepătruns, stăteau, se legănau, ascultau răpăiala şi se gândeau; de jur împrejur, cerul jos se umpluse de stele, afară de locul unde muntele făcea o gaură în beznă.

Deasupra lor răsună zgomotul unei alunecări, zgomotul unor paşi uriaşi pe stâncă sau pe cenuşă. Apoi Jack îi găsi; tremura şi vorbea răguşit, cu o voce pe care de-abia o recunoscură.

— Am văzut ceva pe vârful muntelui.

Îl auziră împiedicându-se de buşteanul care se clătină violent. O clipă rămase tăcut, apoi bombăni:

— Fiţi atenţi. S-ar putea să mă urmărească.

Un nor de cenuşă se stârni în jur. Jack se ridică.

— Am văzut ceva umflându-se pe vârful muntelui.

— Închipuiri, zise Ralph tremurând, fiindcă nimic nu se umflă. Nici un fel de creatură nu se umflă.

Roger vorbi. Tresăriră, fiindcă uitaseră de el.

— O broască.

Jack chicoti şi se cutremură de silă.

— O broască! Am auzit şi un zgomot. Un fel de „pleosc“, şi lucrul ăla s-a umflat.

Pe Ralph îl surprinse mai puţin sunetul vocii calme, cât intenţia ei sfidătoare.

— Să mergem să ne uităm.

Pentru prima oară de când îl cunoscuse pe Jack, Ralph îl simţi că ezită.

— Acum?

Vocea îl dădu de gol.

— Fireşte.

Se ridică de pe trunchi şi îi conduse prin beznă peste tăciunii care trosneau. Ceilalţi îl urmară.

Vocea lui fizică tăcuse, iar cea interioară, a raţiunii, ca şi altele, se făcură auzite. Piggy îi spunea că era copil. O altă voce îi spunea să nu fie prost; bezna şi actul lor disperat dădeau nopţii irealitatea unui scaun de dentist.

Când ajunseră la ultima costişă, Jack şi Roger se apropiară, transformaţi din pete de cerneală în siluete clare. Printr-o înţelegere tacită, se opriră şi se ghemuiră. În spatele lor, la orizont, se vedea un petic de cer mai limpede, unde avea să răsară peste câteva clipe luna. Vântul mugi prin pădure şi le lipi zdrenţele de trup.

Ralph se foi.

— Hai.

Se furişară înainte, iar Roger rămase niţel în urmă. Jack şi Ralph ocoliră umărul muntelui. Întinderile sclipitoare ale lagunei rămăseseră dedesubt, iar dincolo de ele lucea o pată albă şi lungă – reciful. Roger li se alătură.

— Să ne strecurăm de-a buşilea. Poate că fiara doarme, şopti Jack.

Roger şi Ralph înaintară pe vine, lăsându-l pe Jack în urmă, cu toate cuvintele lui curajoase. Ajunseră la vârful plat, unde simţiră în palme şi în genunchi duritatea stâncii.

O creatură care se umfla.

Ralph îşi vârî mâinile în cenuşa rece şi moale a focului şi îşi înăbuşi un ţipăt. Mâna şi umărul îi tremurau din cauza contactului neaşteptat. Greaţa îi aduse brusc în ochi lumini verzi, care apoi se destrămară în beznă. Roger se afla în spatele lui, iar Jack îi şopti la ureche.

— Uite acolo, unde era o viroagă în stâncă. Un fel de grămadă… o vezi?

Lui Ralph îi veni în ochi cenuşa focului stins. Nu vedea nici viroagă şi nici altceva, fiindcă luminile verzi reapăreau şi creşteau, iar vârful muntelui aluneca într-o parte.

Din nou auzi de la depărtare şoapta lui Jack.

— Ţi-e teamă?

Nu-i era teamă, dar înlemnise: stătea încremenit pe vârful unui munte care când descreştea, când se mişca. Jack se strecură pe alături, iar Roger se împiedică, îşi îndreptă trupul, scoase un fel de şuierătură şi trecu mai departe. Îi auzi cum şoptesc:

— Vezi ceva?

— Acolo…

În faţa lor, la doar trei sau patru metri, se găsea o movilă ca o stâncă şi care n-avea ce căuta acolo. Ralph auzi un murmur slab de undeva – poate chiar din gura lui. Se adună printr-un efort al voinţei, îşi transformă frica şi scârba în ură şi se ridică în picioare. Făcu doi paşi împleticiţi.

În spatele lor, felia de lună se ridicase clară la orizont. În faţă, un fel de maimuţă uriaşă dormea cu capul între genunchi. Apoi vântul mugi prin pădure, în beznă se stârni o foială, iar făptura îşi înălţă capul, îndreptând spre ei o faţă descompusă.

Ralph se pomeni alergând cu paşi mari prin cenuşă, îi auzi pe ceilalţi ţipând şi sărind şi încercă imposibilul, coborând în goană panta întunecată; în curând, muntele se goli, în urmă rămânând doar cele trei beţe uitate şi făptura care se clătina.

Un dar adus beznei

Piggy se uită nefericit de la plaja gălbuie din zori la muntele întunecat.

— Eşti sigur? Vreau să spun, absolut sigur?

— Ţi-am spus de zece ori până acum, zise Ralph, l-am văzut.

— Crezi că suntem în siguranţă aici?

— De unde dracu' vrei să ştiu?

Ralph se smuci de lângă el şi merse câţiva paşi de-a lungul plajei. Jack îngenunche şi desenă o formă circulară cu arătătorul pe nisip. Vocea lui Piggy ajunse la ei înfundat.

— Eşti sigur? Absolut sigur?

— Du-te sus, uită-te şi lasă-mă în pace, răspunse Jack dispreţuitor.

— Nici nu mă gândesc.

— Fiara are colţi, zise Ralph, şi ochi mari şi negri.

Se cutremură violent. Piggy îşi scoase ochelarii şi lustrui singura lentilă.

— Ce facem?

Ralph se întoarse spre platformă. Cochilia strălucea printre copaci – o picătură albă, profilată pe orizontul unde avea să răsară soarele.

Îşi dădu claia de păr peste cap.

— Nu ştiu.

Îşi aminti de goana înspăimântată în josul muntelui.

— Zău, nu cred că suntem în stare să ne luptăm cu un astfel de monstru uriaş. Suntem buni să trăncănim, dar n-am ataca un tigru. Ne-am ascunde. Chiar şi Jack s-ar ascunde.

Jack continua să privească nisipul.

— Ce facem cu vânătorii mei?

Simon se furişă din umbra adăposturilor. Ralph ignoră întrebarea lui Jack. Arătă cu mâna spre pata galbenă de deasupra mării.

— Câtă vreme e lumină, suntem destul de curajoşi. Apoi? Făptura aia stă ghemuită lângă foc, de parcă n-ar vrea să ne lase să fim salvaţi…

Îşi frângea mâinile absent. Pe urmă rosti:

— Nu putem aprinde un foc de semnalizare… Suntem înfrânţi.

Un vârf de aur apăru deasupra mării şi, deodată, cerul întreg se lumină.

— Şi vânătorii mei?

— Nişte băieţi înarmaţi cu beţe.

Jack se ridică. Roşi în timp ce se îndepărta.

Piggy îşi puse ochelarii cu o singură lentilă şi îl privi pe Ralph.

— Ai făcut-o. Ai vorbit urât despre vânătorii lui.

— Ia mai taci!

Sunetul cochiliei în care cineva suflă pe neaşteptate îi întrerupse. Ca şi cum ar fi cântat o serenadă soarelui ce răsărea, Jack suflă până când adăposturile prinseră viaţă şi vânătorii se strecurară pe platformă, iar puştii smiorcăiră, cum făceau atât de des de la o vreme. Ralph se ridică ascultător, Piggy la fel, şi se îndreptară spre platformă.

— Vorbe, zise Ralph cu amărăciune, vorbe, vorbe, vorbe.

Luă cochilia de la Jack.

— Adunarea noastră…

Jack îl întrerupse.

— Eu i-am adunat.

— Dacă nu-i adunai tu, îi adunam eu. Ai suflat în cochilie, atâta tot.

— Şi ce, nu-i de ajuns?

— Bine, ia cochilia! Dă-i drumul, vorbeşte!

Ralph vârî cochilia în mâinile lui Jack şi se aşeză pe un trunchi.

— V-am adunat, din mai multe motive, zise Jack. Mai întâi, cred c-aţi aflat, am văzut fiara. Ne-am strecurat pe vârful muntelui. La doar câţiva paşi de ea. Fiara s-a ridicat şi s-a uitat la noi. Nu ştiu ce face. Nu ştim nici măcar ce e…

— Fiara iese din mare…

— Din beznă…

— Din copaci…

— Linişte! strigă Jack. Ascultaţi-mă! Fiara e acolo sus, indiferent ce e…

— Poate c-aşteaptă…

— Să ne vâneze…

— Da, să ne vâneze.

— Să ne vâneze, zise Jack, amintindu-şi de temerile încercate demult în pădure. Da. Fiara vânează. Numai că… tăceţi odată! Atâta doar că n-o putem ucide. Iar Ralph a declarat că vânătorii mei nu sunt buni de nimic.

— N-am declarat niciodată aşa ceva!

— Am cochilia. Ralph crede că sunteţi laşi, fiindcă aţi fugit din faţa mistreţului şi-a fiarei. Şi asta nu-i tot.

Pe platformă răsună un fel de suspin, ca şi cum fiecare ar fi ştiut ce avea să urmeze. Vocea lui Jack continuă, tremurătoare şi totuşi hotărâtă, luptând împotriva tăcerii ostile.

— Ralph seamănă cu Piggy. Vorbeşte ca el. Nu-i un şef bun.

Jack strânse cochilia în pumn…

— Şi el e tot laş.

Se opri o clipă, apoi continuă.

— Pe vârful muntelui, când Roger şi cu mine am mers mai departe… el a rămas în urmă.

— Am mers şi eu!

— În urma noastră.

Cei doi băieţi se priviră cu ură prin perdelele de păr.

— M-am dus şi eu, zise Ralph, apoi am fugit. Ca şi tine.

— Zi-mi atunci că sunt laş.

Jack se întoarse spre vânători.

— Nu-i vânător. N-o să ne găsească niciodată carne. Nu e monitor la şcoală şi nu ştim nimic despre el. Dă ordine şi aşteaptă ca alţii să i le respecte pe degeaba. Şi toată vorbăria asta…

— Toată vorbăria asta! strigă Ralph. Vorbe! Vorbe! Cine a dorit-o? Cine a cerut să aibă loc adunarea?

Jack se întoarse roşu la faţă, cu bărbia în piept. Ochii îi aruncau fulgere.

— Foarte bine, atunci, zise el pe un ton plin de insinuări şi de ameninţări, foarte bine.

Strânse cochilia la piept cu o mână şi tăie aerul cu degetul arătător al celeilalte.

— Cine crede că Ralph nu merită să fie şef?

Se uită plin de speranţă la cercul de băieţi înlemniţi. Pe sub palmieri se aşternuse o tăcere de moarte.

— Să ridicăm mâna, zise Jack violent, toţi cei care nu-l mai vrem pe Ralph şef.

Tăcerea continuă intensă, grea şi ruşinoasă. Roşeaţa se retrase încet din obrajii lui Jack, apoi năvăli la loc cu o violenţă dureroasă. Se linse pe buze şi îşi întoarse privirea într-o parte, ca să evite situaţia penibilă de-a o întâlni pe-a altuia.

— Câţi cred că…

Glasul i se stinse. Mâinile care ţineau cochilia se clătinară. Îşi drese glasul şi vorbi răspicat:

— Foarte bine, atunci.

Lăsă cochilia cu mare atenţie pe iarba de lângă el. Din colţul ochilor i se scurgeau lacrimi de umilinţă.

— Eu nu mă mai joc. Nu mai sunt cu voi.

Cei mai mulţi dintre băieţi îşi coborâseră privirea spre iarbă sau în altă parte. Jack îşi drese din nou glasul.

— Nu mai vreau să fac parte din grupul lui Ralph…

Se uită de-a lungul buştenilor din dreapta, numărându-i pe vânătorii care formaseră corul.

— Am să plec. N-are decât să-şi prindă singur porcii. Cine vrea să vâneze când vânez eu, să mă urmeze.

Se poticni ieşind din triunghi şi se îndreptă spre plaja albă.

— Jack!

Jack se întoarse şi se uită înapoi la Ralph. O clipă se opri, apoi strigă strident şi furios.

— …Nu!

Sări de pe platformă şi fugi de-a lungul plajei, fără să dea atenţie

lacrimilor care îi curgeau şiroaie; Ralph îl urmări cu privirea până dispăru în pădure.

Piggy era indignat.

— Am vorbit, Ralph, iar tu te-ai mulţumit să stai ca…

Încet, uitându-se la Piggy, dar fără să-l vadă, Ralph îşi spuse: „Are să se întoarcă. Când are să apună soarele, are să se întoarcă“. Se uită la cochilia din mâna lui Piggy.

— Ce?

— Nu-i nimic!

Piggy renunţase să-l mai contrazică pe Ralph. Îşi frecă din nou lentila ochelarilor şi se întoarse la subiectul discuţiei.

— Ne putem lipsi de Jack Merridew. Mai sunt şi alţii în afară de el pe insula asta. Acum, când am dat într-adevăr peste fiară, deşi mai că nu-mi vine să cred, o să trebuiască să stăm pe lângă platformă; o să avem mai puţină nevoie de Jack şi de vânătorii lui. Aşa că acum o să hotărâm cu adevărat ce-i de făcut.

— N-avem nici un ajutor, Piggy. Nu-i nimic de făcut.

O vreme se aşternu o tăcere deznădăjduită. Apoi Simon se ridică şi luă cochilia de la Piggy, care fu atât de uimit, încât rămase în picioare. Ralph se uită la Simon.

— Simon? Ce s-a mai întâmplat?

Un chicot pe jumătate batjocoritor străbătu cercul băieţilor, iar Simon se retrase de lângă ei.

— Mi-am închipuit c-am putea face ceva. Ceva ce noi…

Din nou, tensiunea din adunare îi înăbuşi vocea. Căută ajutor şi simpatie, şi se opri asupra lui Piggy. Se întoarse puţin spre el, strângând cochilia la pieptul măsliniu.

— Cred c-ar trebui să ne suim pe munte.

Cercul se zgudui de groază. Simon se opri şi se întoarse spre Piggy, care îl privea cu o expresie uimită şi batjocoritoare.

— La ce bun să ne urcăm până la fiară, când Ralph şi ceilalţi doi n-au reuşit să facă nimic?

Simon îi şopti răspunsul.

— Ce altceva vrei să facem?

Odată terminată cuvântarea, Simon îl lăsă pe Piggy să-i ia cochilia. Apoi se retrase şi se aşeză cât mai departe de ceilalţi.

Piggy vorbea cu mai multă încredere şi, dacă împrejurările n-ar fi fost atât de serioase, cu o plăcere pe care ceilalţi i-ar fi recunoscut-o.

— Am spus că ne putem lipsi cu toţii de o anumită persoană. Acum susţin că trebuie să hotărâm ce-i de făcut. Şi cred că vă pot spune ce-are să zică Ralph. Fumul e lucrul cel mai important pe insulă şi nu poţi avea fum, dacă nu faci foc.

Ralph gesticulă neliniştit.

— Nu merge, Piggy. N-avem foc deloc. Monstrul e acolo, iar noi

trebuie să stăm aici.

Piggy ridică cochilia, ca şi cum ar fi trebuit să dea forţă cuvintelor.

— N-avem nici un foc pe munte. Ce-ar strica dacă am aprinde un foc aici? Am putea s-aprindem un foc pe stânci. Şi chiar pe nisip. O să iasă acelaşi fum.

— E adevărat!

— Fum!

— Lângă bazin!

Băieţii începură să bombăne. Numai Piggy putea avea curajul şi inteligenţa de a propune să se mute focul de pe munte.

— Aşa c-o să aprindem focul aici jos, zise Ralph şi se uită în jur. Îl putem aprinde chiar aici, între bazin şi platformă. Fireşte…

Se întrerupse, încruntându-se, reflectând la situaţie, rozându-şi fără să-şi dea seama o unghie.

— Fireşte, fumul n-o să se vadă aşa de bine, n-o să se vadă de la mare depărtare. Dar n-o să trebuiască să ne apropiem… să ne apropiem de…

Ceilalţi dădură din cap, într-un asentiment general. Nu mai erau siliţi să se apropie.

— Să aprindem focul chiar acum.

Ideile cele mai mari sunt şi cele mai simple. Lucrară cu inimă, fiindcă aveau ceva de făcut. Piggy se simţea atât de încântat, încât se mişca foarte liber după plecarea lui Jack şi era atât de mândru de contribuţia lui la binele comunităţii, încât ajută şi el, aducând lemne de foc. Lemnul era la îndemână – un copac prăbuşit pe platformă, de care n-aveau nevoie la întrunire; şi totuşi, pentru ceilalţi, atmosfera sacrosanctă a platformei protejase până şi ce era inutil. Gemenii înţeleseseră că alături de ei va arde noaptea un foc ca o consolare, şi câţiva puşti începură să danseze şi să bată din palme de bucurie.

Lemnul era mai puţin uscat decât vreascurile folosite pe munte. O bună parte putrezise, se umezise şi colcăia de insecte; buştenii trebuiau traşi cu grijă, altminteri se făceau praf. Pe deasupra, ca să nu intre prea adânc în pădure, băieţii luau orice lemn din apropiere, indiferent cât îl încâlciseră lăstarii. Liziera pădurii şi brazda le deveniseră familiare, fiind în apropierea cochiliei şi a adăposturilor şi părând destul de prietenoase în timpul zilei. Nimeni nu voia să-şi bată capul, închipuindu-şi în ce se puteau transforma noaptea. Munciră aşadar cu mare chef şi veselie, deşi, pe măsură ce orele se scurgeau, în cheful lor se strecura o undă de panică, iar în veselie una de spaimă. Ridicară pe nisipul pustiu de lângă platformă o piramidă de frunze, rămurele, crăci şi buşteni. Pentru prima oară de când se afla pe insulă, Piggy îşi scoase singur ochelarii cu o singură lentilă, se aplecă şi o aţinti asupra iascăi. În scurt timp se înălţă un plafon de fum şi un tufiş se aprinse cu flăcări galbene.

Puştii, care văzuseră puţine focuri de la prima catastrofă, se entuziasmară grozav. Ţopăiră şi cântară. Adunarea semăna cu o petrecere.

În cele din urmă, Ralph se opri din lucru şi se ridică, întinzându-şi cu antebraţul murdar sudoarea de pe frunte.

— Va trebui să aprindem un foc mic. Ăsta-i prea mare ca să poată fi ţinut aprins.

Piggy se aşeză atent pe nisip şi începu să-şi lustruiască lentila.

— Să încercăm. Va trebui să aflăm cum se face un foc mic şi puternic, apoi o să punem crăci verzi ca să scoată fum. Unele dintre frunzele astea scot fum mai bine ca altele.

Odată cu focul se stinse şi entuziasmul. Puştii încetară să cânte şi să ţopăie, se risipiră spre malul mării sau după fructe sau intrară în adăposturi.

Ralph se lăsă pe nisip.

— Va trebui să facem o nouă listă a celor ce se vor îngriji de foc.

— Dacă-i poţi găsi.

Se uită în jur. Pentru prima oară, văzu cât de puţini băieţi mari rămăseseră şi înţelese de ce munca fusese atât de grea.

— Unde-i Maurice?

Piggy îşi şterse din nou ochelarii.

— Cred… nu, doar n-o să plece singur în pădure, nu-i aşa?

Ralph sări în picioare, ocoli focul în fugă şi rămase lângă Piggy, dându-şi părul peste cap.

— Dar trebuie să facem o listă! Eşti tu, sunt eu, Sam şi Eric şi…

Nu vru să se uite la Piggy şi vorbi nepăsător.

— Unde-s Bill şi Roger?

Piggy se aplecă şi puse o bucată de lemn pe foc.

— Cred c-au plecat. Nu cred c-or să se mai joace cu noi.

Ralph se aşeză şi începu să sape gropiţe în nisip. Descoperi cu surprindere lângă gropiţă o picătură de sânge. Cercetă cu atenţie unghia roasă şi urmări mica perlă rubinie care se strânsese unde îşi rosese degetul până la carne.

Piggy continuă.

— Când strângeam lemne, i-am văzut cum se furişează şi pleacă. Au luat-o în partea aia. Încotro a apucat-o şi Jack.

Ralph termină inspecţia mâinii şi îşi ridică privirea. Cerul, parcă în acord cu marile schimbări petrecute în mijlocul lor, arăta altfel astăzi – atât de ceţos, încât în unele locuri aerul fierbinte părea alb. Discul soarelui părea de argint coclit, ca şi cum ar fi fost mai aproape şi mai puţin fierbinte, deşi aerul devenise înăbuşitor.

— Întotdeauna ne-au făcut necazuri, nu?

În glasul pe care îl auzi lângă umăr, vibra neliniştea.

— Ne putem lipsi de ei. Vom fi mai fericiţi acum, nu?

Ralph se aşeză. Gemenii se apropiară, târând un buştean mare şi rânjind triumfători. Răsturnară buşteanul printre tăciuni şi iscară câteva scântei.

— Ne putem descurca şi singuri, nu?

În timp ce buşteanul se usca, lua foc, se înroşea şi răspândea căldură, Ralph rămase tăcut pe nisip. Nu-l văzu pe Piggy îndreptându-se spre gemeni, discutând cu ei în şoaptă şi apoi intrând cu toţii în pădure.

— Uite!

Tresării şi îşi veni în fire. Piggy şi ceilalţi doi se aflau lângă el. Erau încărcaţi cu fructe.

— Mi-am zis că n-ar fi rău să facem un fel de petrecere, spuse Piggy.

Cei trei băieţi se aşezară. Aduseseră multe fructe şi toate bine coapte. Îi zâmbiră lui Ralph, care luă câteva şi începu să le mănânce.

— Vă mulţumesc, zise el, plăcut surprins. Vă mulţumesc!

— Ne descurcăm foarte bine şi singuri, zise Piggy. Numai cei care nu-şi dau seama de situaţia de pe insulă ne fac necazuri. O să aprindem un foc mic şi puternic…

Ralph îşi aminti motivul îngrijorării.

— Unde-i Simon?

— Nu ştiu.

— Crezi că s-a urcat pe munte?

Piggy izbucni într-un râs violent şi mai luă câteva fructe.

— Poate. E cam sărit.

Simon trecuse prin regiunea cu pomi fructiferi, dar puştii fuseseră prea ocupaţi cu focul de pe plajă ca să-l urmărească până acolo. Îşi continuă drumul printre liane până ajunse la marele covor ţesut lângă luminiş şi se furişă înăuntru. Lumina soarelui se strecura în spatele paravanului de frunze, iar în mijloc dansau fluturii. Îngenunche şi săgeata soarelui căzu asupra lui. Data trecută aerul păruse că vibrează din cauza căldurii; acum devenise ameninţător. În curând, sudoarea îl năpădi, scurgându-se de pe părul lung şi aspru. Se mişcă de colo-colo, dar nu reuşi să evite soarele. I se făcu repede sete, o sete grozavă.

Rămase jos.

Departe, undeva pe plajă, Jack stătea în picioare în faţa unui grup de băieţi. Radia de fericire.

— O să vânăm, zise el.

Îi cercetă atent. Fiecare purta rămăşiţele unei şepci negre; cu multe, multe zile în urmă stătuseră cuminţi, pe două rânduri, iar vocile lor răsunaseră ca un cor de îngeri.

— O să vânăm. Eu am să fiu şeful.

Dădură din cap şi criza trecu uşor.

— Iar apoi… în ce priveşte fiara…

Se foiră, cu ochii aţintiţi spre pădure.

— Ascultaţi-mă. N-o să ne mai batem capul cu fiara.

Întări cu un gest al capului.

— O să uităm de ea.

— Grozav!

— Da!

— Să uităm de fiară!

Jack nu-şi trădă uimirea în faţa entuziasmului lor.

— Şi mai e ceva. Să nu mai visăm atâta. Suntem aproape de capătul insulei.

Consimţiră cu frenezie, din străfundul sufletelor chinuite.

— Ia ascultaţi. O să mergem mai încolo, la castelul de stâncă. O să-i dezvăţ pe mulţi dintre băieţii mai mari de obiceiul cu cochilia şi de toate celelalte. O să omorâm un porc şi o să facem o petrecere.

Se opri şi continuă mai încet.

— În ce priveşte fiara: când o să vânăm, o să-i lăsăm şi ei câte ceva. Atunci poate că n-o să ne mai supere.

Se ridică brusc.

— Acum să plecăm în pădure ca să vânăm.

Se întoarse şi se îndepărtă, iar după o clipă băieţii îl urmară supuşi.

Se risipiră neliniştiţi prin pădure. Aproape imediat, Jack dădu peste nişte excremente de animal şi rădăcini smulse şi împrăştiate, care trădau prezenţa porcilor. Descoperiră repede şi cărarea proaspăt deschisă în pădure. Jack le făcu semn celorlalţi vânători să stea liniştiţi şi înaintă singur. Era fericit şi se simţea în bezna umedă a pădurii ca în hainele sale zdrenţuite. Se furişă pe o costişă până la stâncile şi pomii risipiţi pe malul mării.

Porcii, nişte saci umflaţi de grăsime, zăceau şi se desfătau voluptuos la umbra de sub pomi. Nu bătea vântul şi nu-i întuneca nici o bănuială; experienţa îl făcuse pe Jack tăcut ca o umbră. Se întoarse tiptil şi le dădu instrucţiuni vânătorilor. În scurt timp, începură să înainteze foarte încet, transpirând tăcuţi sub arşiţă. Pe sub pomi o ureche se mişcă leneş. Puţin mai încolo de turma de porci, cufundată în fericire maternă, zăcea scroafa cea mai mare. Era neagră cu trandafiriu; la sfârcurile ei uriaşe se întindea un şir de purcei care dormeau, grohăiau încet sau guiţau.

Jack se opri la cincisprezece metri de turmă; întinse braţul şi arătă spre scroafă. Se uită împrejur, ca să se încredinţeze că îl înţeleseseră toţi, iar ceilalţi băieţi dădură din cap. Braţul drept al fiecăruia se trase înapoi.

— Acum!

Turma de porci o zbughi; de la o distanţă de doar zece metri, suliţele de lemn cu vârfuri întărite la foc zburară spre porcul ales. Un purceluş se repezi în mare guiţând nebuneşte şi târând în urmă suliţa

lui Roger. Scroafa scoase un ţipăt înăbuşit şi se împletici cu două suliţe înfipte în butul gras. Băieţii urlară şi se avântară, purceii se risipiră, iar scroafa trecu prin şirul de băieţi ce înaintau şi se pierdu cu zgomot în pădure.

— După ea!

O rupseră la fugă pe cărarea porcilor, dar în pădurea întunecoasă şi prea încâlcită Jack blestemă, îi opri şi cercetă printre copaci. O vreme, nu vorbi, ci respiră sălbatic, înspăimântându-i şi făcându-i să se uite unul la altul cu admiraţie şi nelinişte. Deodată împunse pământul cu degetul.

— Acolo…

Mai înainte ca ceilalţi să poată cerceta picătura de sânge, Jack se îndepărtă, cercetă o urmă şi atinse o ramură care se rupse. Urmărea cu o hotărâre şi o siguranţă misterioasă; iar vânătorii veneau în spatele lui.

Se opri în faţa unui ascunziş.

— E înăuntru.

Înconjurară ascunzişul, dar scroafa reuşi să scape cu o altă suliţă înfiptă în coapsă. Suliţele atârnau şi o împiedicau să fugă, iar vârfurile lor ascuţite o chinuiau. Se împiedică de un copac, astfel că o suliţă se înfipse şi mai adânc, iar vânătorii reuşiră s-o urmărească uşor, după picăturile de sânge strălucitor. După-amiaza se scurgea leneşă şi îngrozitoare din pricina arşiţei umede; scroafa înainta cu opinteli, sângera turbată, iar vânătorii o urmăreau uniţi cu ea în voluptatea morţii şi excitaţi de lunga vânătoare şi de sângele scurs. O văzură, aproape că o ajunseră, dar scroafa îşi adună ultimele forţe şi mări din nou distanţa dintre ei. Se aflau chiar lângă ea când pătrunse clătinându-se într-un luminiş plin de flori strălucitoare, unde fluturii dansau unul în jurul altuia, iar aerul era fierbinte şi liniştit.

Aici, doborâtă de căldură, scroafa căzu, iar vânătorii se năpustiră asupra ei. Această năvală îngrozitoare, din partea unei lumi necunoscute ei, o sălbătici şi mai rău; guiţă, dădu din picioare, iar aerul se umplu de zgomot, de sânge, de transpiraţie şi de spaimă. Roger alerga în jurul vălmăşagului, împungând cu suliţa de câte ori se ivea prilejul. Jack, călare pe ea, o înjunghie cu furie. Roger găsi un loc să-şi înfigă vârful suliţei şi începu să împingă, lăsându-se cu toată puterea. Suliţa pătrunse treptat, iar guiţatul înspăimântat se transformă într-un răget. Jack îi găsi gâtlejul şi sângele fierbinte îl împroşcă pe mâini. Scroafa se prăbuşi sub ei, iar băieţii aşezaţi pe ea se simţiră mulţumiţi şi obosiţi. În mijlocul luminişului, fluturii dansau mai departe, preocupaţi de zborul lor.

În cele din urmă, graba de-a o ucide scăzu. Băieţii se dădură înapoi, iar Jack se scula şi ridică mâinile.

— Ia uitaţi-vă!

Chicoti lângă băieţi, iar ei, văzându-i palmele rău mirositoare, izbucniră în râs. Jack îl înşfăcă pe Maurice şi îl mânji pe faţă cu sânge. Roger începu să-şi scoată suliţa şi băieţii o observară pentru prima dată. Roger rezumă actul într-o frază primită cu urlete de bucurie.

— I-a intrat până în fund.

— Ai auzit?

— Ai auzit ce-a spus?

— Până în fund!

Robert şi Maurice jucară cele două roluri; iar rolul lui Maurice, care imita sforţările scroafei de a evita suliţa, fu atât de nostim, încât băieţii râseră în hohote.

În sfârşit, până şi acest spectacol îi obosi. Jack începu să-şi cureţe sângele de pe mâini, frecându-le de o stâncă. Apoi spintecă scroafa, îi scoase măruntaiele, dând afară pungile fierbinţi de intestine colorate şi aşezându-le grămadă pe stâncă, urmărit de privirile celorlalţi. În acelaşi timp, zise:

— O să ducem carnea pe plajă. Am să mă întorc la platformă şi-am să-i chem la petrecere. O să avem timp destul.

Roger luă cuvântul.

— Şefule…

— Ce-i?

— Cum aprindem focul?

Jack se ghemui, apoi se încruntă în direcţia porcului.

— Dăm năvală peste ei şi le luăm focul. Patru dintre voi: Henry şi cu tine, Bill şi Maurice. Ne vopsim pe faţă şi ne ducem pe furiş. Roger o să ţină în mână o cracă, când o să le spun ce vrem. Voi, ceilalţi, duceţi scroafa de unde am venit. O să aprindem focul acolo. Pe urmă…

Se opri şi se ridică, aţintindu-şi ochii pe umbrele de sub pomi. Vorbi din nou cu o voce mai scăzută.

— O să lăsăm însă o parte din vânat pentru…

Îngenunche din nou şi tăie cu cuţitul. Băieţii se îngrămădiră în jur. Jack i se adresă peste umăr lui Roger:

— Ascute un par la amândouă capetele.

Se ridică imediat, ţinând în mâini capul scroafei din care picura sânge.

— Unde-i parul?

— Uite-l.

— Înfige un capăt în pământ. A, e stâncă. Vâră-l în crăpătura de acolo. Aşa.

Jack ridică încet capul scroafei şi îi înfipse gâtlejul moale în vârful ascuţit al parului, care îi ieşi prin gură. Făcu un pas înapoi şi capul rămase suspendat. Pe par se prelingea o şuviţă subţire de sânge.

Instinctiv, băieţii se retraseră; pădurea era foarte liniştită. Ascultară,

dar zgomotul cel mai puternic era al muştelor care bâzâiau deasupra maţelor risipite pe jos.

— Ridicaţi porcul, şopti Jack.

Maurice şi Robert străpunseră cadavrul cu o suliţă, ridicară greutatea moartă şi se pregătiră. Tăcuţi şi înconjuraţi de sângele uscat, păreau deodată nişte ucigaşi.

— Capul acesta e pentru fiară. E un dar, vorbi Jack tare.

Tăcerea primi darul şi îi încremeni. Capul rămase înfipt în par, cu ochi opaci, rânjind uşor şi cu colţii înnegriţi de sânge. O rupseră cu toţii la fugă prin pădure, spre plaja deschisă.

Simon rămase pe loc, un chip mic şi măsliniu, ascuns între frunze. Chiar dacă închidea ochii, capul scroafei îi persista în minte. Ochii lui pe jumătate închişi se înneguraseră de cinismul imens al vieţii oamenilor mari. Îl asigurau pe Simon că totul se dovedise a fi o prostie.

— Ştiu asta.

Simon descoperi că vorbise cu voce tare. Deschise repede ochii şi văzu capul rânjindu-i ironic în lumina ciudată a zilei, ignorând muştele, maţele împrăştiate, ignorând până şi ruşinea de a sta înfipt într-un par.

Se uită în altă parte şi-şi linse buzele uscate.

Un dar pentru fiară. Dar dacă nu vine să-l ia? Capul, îşi spuse Simon, părea să fie de acord cu el. „Fugi, zicea capul încet, întoarce-te la ceilalţi. A fost o glumă, zău aşa, de ce să te mai necăjeşti? Nu te simţi bine, asta-i tot. O mică durere de cap, poate ai mâncat ceva şi nu ţi-a căzut bine. Du-te înapoi, băieţaş!“ spunea capul tăcut.

Simon ridică privirea, simţi greutatea părului ud şi se uită lung la cer. Acolo sus, pe neaşteptate, apăruseră nori, turnuri uriaşe, îngrămădite, cenuşii, alb-gălbui şi roşii ca arama, întinzându-se până departe peste insulă. Norii se coborâseră pe pământ; se ghemuiau, stârnind clipă de clipă o arşiţă chinuitoare. Până şi fluturii părăsiră luminişul unde acel obiect respingător rânjea şi picura sânge. Simon îşi coborî capul în piept, ţinându-şi ochii plecaţi, apoi îşi puse mâna streaşină deasupra sprâncenelor. Pe sub pomi nu erau deloc umbre, dar pretutindeni domnea o linişte adâncă, încât realitatea părea iluzorie şi greu de înţeles. Grămada de maţe semăna cu o băşică neagră de muşte, care bâzâiau ca un fierăstrău. După o vreme, muştele îl descoperiră pe Simon. Ghiftuite, se lăsară pe dârele lui de sudoare şi băură. Îl gâdilau pe sub nări şi se lăsau să-i alunece pe şolduri. Colorate în negru şi într-un verde irizat, nenumărate; iar în faţa lui Simon, Împăratul muştelor îşi ţinea capul în par şi rânjea. În cele din urmă, Simon cedă şi se uită înapoi; văzu dinţii albi şi ochii opaci, sângele – şi acea atavică, inevitabilă recunoaştere îi reţinu privirea. Pe tâmpla dreaptă a lui Simon, începu să zvâcnească o venă.

Ralph şi Piggy zăceau pe nisip, urmăreau focul şi aruncau alene cu pietricele în mijlocul jarului de unde nu mai ieşea fum.

— Craca aia a ars.

— Unde-s Sam şi Eric?

— Ar trebui să mai aducem nişte lemne. S-au terminat şi ramurile verzi.

Ralph suspină şi se ridică. Pe sub palmierii de pe platformă nu se vedeau umbre; doar lumina stranie, care părea să izvorască de pretutindeni şi în acelaşi timp. Sus de tot, printre norii uriaşi, tunetul bubui ca un tun.

— O să plouă cu găleata.

— Ce facem cu focul?

Ralph fugi în pădure şi se întoarse cu o cracă mare şi verde pe care o aruncă în foc. Craca trosni, frunzele se închirciră şi fumul galben se îndesi.

Piggy desena aiurea pe nisip cu degetele.

— Din păcate, n-avem destui oameni care să ţină focul aprins. Trebuie să-i tratezi pe Sam şi Eric ca pe unul singur. Fac totul împreună…

— Fireşte.

— Dar nu-i cinstit, nu pricepi? Ar trebui să stea de pază în două rânduri.

Ralph reflectă şi înţelese. Se enerva când îşi dădea seama cât de puţin judeca asemenea unui om mare şi suspină iar. Insula se dovedea tot mai dificilă.

Piggy se uită la foc.

— În curând o să mai avem nevoie de-o creangă verde.

Ralph se întoarse.

— Piggy, ce ne facem?

— Va trebui să ne descurcăm fără ei.

— Şi… cu focul?

Se uită încruntat la talmeş-balmeşul capetelor albe şi negre ale crăcilor nearse. Încercă să-şi exprime gândurile.

— Mi-e frică.

Văzu că Piggy îşi ridică privirea. Continuă nesigur.

— Nu mi-e frică de fiară. De fapt, şi de ea. Dar nimeni nu înţelege însemnătatea focului. Dacă ţi se azvârle o frânghie când te îneci, dacă doctorul zice să iei pilula asta, fiindcă dacă n-o iei, o să mori, iei doctoria, nu? Nu-i aşa?

— Fireşte, iau doctoria.

— Ei, de ce nu pricep şi ceilalţi? De ce? Fără fum, o să murim aici, nu? Ia priveşte!

Un val de aer fierbinte tremură deasupra cenuşii, fără să scoată însă vreo dâră de fum.

— Nu suntem în stare să ţinem un foc aprins. Iar lor nici nu le pasă. Şi în plus…

Se uită concentrat la faţa transpirată a lui Piggy.

— În plus, uneori nici mie nu-mi pasă. Să presupunem că ajung ca şi ceilalţi… să nu-mi mai pese. Ce-o să se întâmple cu noi?

Adânc tulburat, Piggy îşi scoase ochelarii.

— Nu ştiu, Ralph. Va trebui să continuăm, asta-i tot. Aşa ar face şi oamenii mari.

Ralph, care începuse să-şi descarce sufletul, urmă:

— Piggy, unde-am greşit?

Piggy îl privi uimit.

— Vrei să spui…?

— Nu, nu vorbeam de asta… mă refeream… din ce cauză se duc toate de râpă aşa?

Piggy îşi frecă încet şi gânditor lentila ochelarilor. Când pricepu cât de departe mersese Ralph luându-l drept confident, roşi uşor de mândrie.

— Nu ştiu, Ralph. Cred că-i din pricina lui.

— A lui Jack?

— Da, a lui Jack.

Numele devenise de nerostit.

Ralph dădu din cap solemn.

— Da, zise el, cred că aici trebuie căutat motivul.

În pădurea de alături izbucni o hărmălaie. Siluete drăceşti, cu chipurile vopsite în alb şi roşu, se năpustiră la lumină urlând, aşa încât puştii fugiră cu ţipete de spaimă. Cu coada ochiului, Ralph îl văzu pe Piggy fugind. Două siluete se repeziră la foc, iar Ralph se pregăti să se apere, dar ei înşfăcară crăcile pe jumătate arse şi o rupseră la fugă de-a lungul plajei. Ceilalţi trei rămaseră nemişcaţi, pândindu-l pe Ralph; văzu că cel mai înalt dintre ei, gol-puşcă, vopsit şi purtând o centură, era Jack.

Ralph îşi ţinu respiraţia şi vorbi.

— Şi-acum?

Jack îl ignoră, ridică suliţa şi începu să strige.

— Ascultaţi-mă cu toţii! Eu şi vânătorii mei suntem pe plajă, lângă o stâncă turtită. Vânăm, petrecem şi ne distrăm. Dacă vreţi să faceţi parte din tribul meu, veniţi să ne vedeţi. Poate c-am să vă las să staţi cu noi. Deşi nu sunt sigur.

Se opri şi se uită în jur. Nu simţea nici un fel de ruşine sau de timiditate în dosul măştii pictate, şi era în stare să-i privească pe fiecare pe rând. Ralph îngenunche lângă rămăşiţele focului, asemenea unui alergător la start, cu faţa ascunsă pe jumătate de păr şi de murdărie. Sam şi Eric se pitiră în dosul unui palmier de la marginea pădurii. Un puşti stacojiu la faţă şi cu trăsăturile schimonosite urlă

lângă bazin, iar Piggy rămase în picioare pe platformă, cu cochilia albă strânsă în mâini.

— Astă-seară facem o petrecere. Am omorât un porc şi avem carne. Dacă vreţi, veniţi să mâncaţi cu noi.

Sus, printre nori, tunetul bubui din nou. Jack şi doi dintre sălbaticii anonimi care îl însoţeau se clătinară, ridicară privirile, apoi îşi reveniră. Puştiul urlă mai departe. Jack aştepta să se petreacă ceva. Le şopti apăsat celorlalţi:

— Daţi-i drumul… acum!

Cei doi sălbatici se împotriviră. Jack se răsti:

— Daţi-i drumul!

Sălbaticii se uitară unul la altul, ridicară suliţele şi ziseră la unison:

— Şeful a vorbit.

Apoi se întoarseră toţi trei şi-o luară la fugă.

Ralph se ridică şi se uită în direcţia unde dispăruseră sălbaticii. Sam şi Eric se apropiară, vorbind în şoapte înspăimântate.

— Am crezut că e…

— …şi mi-a fost…

— …teamă.

Piggy stătea deasupra lor pe platformă şi ţinea cochilia.

— Au fost Jack, Maurice şi Robert, zise Ralph. Se distrează, nu-i aşa?

— Am crezut c-o să fac o criză de astmă.

— Dă-o dracului de asta-mă.

— Când l-am văzut pe Jack, am fost sigur c-o să vrea să ne ia cochilia. Nu-mi dau seama de ce.

Grupul de băieţi privi scoica albă cu un respect plin de dragoste. Piggy o aşeză în mâinile lui Ralph, iar puştii, observând simbolul cunoscut, începură să se întoarcă.

— Nu aici.

Se îndreptă spre platformă, simţind nevoia unui ritual. În frunte mergea Ralph, cu cochilia strânsă în mâini, apoi Piggy foarte grav, pe urmă gemenii, puştii şi ceilalţi.

— Staţi jos cu toţii. Ne-au atacat pentru foc. Se distrează. Dar…

Ralph era nedumerit, fiindcă simţea că i se lasă un văl peste creier. Dorea să spună ceva; dar chiar atunci se lăsă vălul.

— Dar…

Îl priveau grav, neavând încă nici o îndoială în privinţa capacităţii lui. Ralph îşi dădu din ochi părul enervant şi se uită la Piggy.

— Dar… ah… focul! Focul, fireşte!

Începu să râdă, se opri şi apoi vorbi curgător.

— Focul e lucrul cel mai important. Fără foc nu putem fi salvaţi. Şi mie mi-ar plăcea să mă vopsesc ca un războinic şi să fac pe sălbaticul. Dar trebuie să ţinem focul aprins. Focul e lucrul cel mai important de

pe insulă, fiindcă… fiindcă…

Se opri iar, şi tăcerea se umplu de îndoieli şi de nedumeriri.

Piggy îi şopti grăbit:

— Salvarea.

— A, da. Fără foc, nu putem fi salvaţi. Aşa că trebuie să stăm pe lângă foc, ca să scoată fum.

Nimeni nu vorbi după ce Ralph se opri. După discursurile splendide şi numeroase, ţinute chiar acolo, frazele acestea li se păreau şchioape până şi puştilor.

În cele din urmă, Bill întinse mâna după cochilie.

— Ei bine, fiindcă nu putem să aprindem focul sus – şi e clar că nu putem –, e nevoie de mai mulţi ca să-l ţinem aprins. Să mergem la petrecerea lor şi să le spunem că ne e greu să ne ocupăm numai noi de foc. Iar vânătoarea şi celelalte – adică jucatul de-a sălbaticii, mă înţelegeţi – trebuie să fie o distracţie grozavă.

Sam şi Eric luară cochilia.

— Trebuie să se distreze, cum spune şi Bill, şi dacă ne-au invitat…

— …la o petrecere…

— …carne…

— …bine friptă…

— …mi-ar plăcea nişte carne…

Ralph ridică mâna.

— De ce să nu facem chiar noi rost de carne?

Gemenii se uitară unul la celălalt. Bill răspunse:

— Nu e bine să intrăm în junglă.

Ralph se strâmbă.

— El… ştiţi voi cine… se duce.

— El e vânător. Sunt toţi vânători. E altceva.

O clipă nu vorbi nimeni, apoi Piggy murmură în direcţia nisipului:

— Carne…

Puştii şedeau şi se gândeau gravi la carne şi la picăturile de grăsime. Deasupra capetelor, tunetele bubuiră din nou şi frunzele uscate de palmieri foşniră, lovite de o pală de vânt fierbinte.

— Eşti un băieţel prostuţ, spuse Împăratul muştelor, nu eşti decât un băieţel prostuţ.

Simon îşi muşcă limba umflată, dar nu spuse nimic.

— Nu crezi? întrebă Împăratul muştelor. Nu eşti decât un băieţel prostuţ şi fără educaţie.

Simon îi răspunse prin tăcere.

— Foarte bine, atunci, spuse Împăratul muştelor, fugi mai bine şi joacă-te cu ceilalţi. Ei cred că eşti ţicnit. Nu vrei să creadă şi Ralph că eşti ţicnit, nu-i aşa? Ţii mult la Ralph, nu? Şi la Piggy, şi la Jack, nu?

Capul lui Simon se înălţă niţel. Nu-şi putea desprinde privirea, iar Împăratul muştelor atârna în aer în faţa lui.

— Ce faci aici singur? Nu te temi de mine?

Simon clătină din cap.

— N-are cine să te ajute. Doar eu. Iar eu sunt fiara.

Gura lui Simon se schimonosi şi băiatul îngăimă câteva cuvinte.

— Un cap de porc într-un par.

— Auzi colo, să credeţi că aţi putea vâna şi ucide fiara! zise capul.

Câteva clipe, pădurea şi toate locurile de-abia întrezărite răsunară de ecoul acestei maimuţăreli a râsului.

— Ştiai, nu? Eu sunt o parte din tine. Vino mai aproape, mai aproape, mai aproape! Din pricina mea nu puteţi face nimic? Din pricina mea lucrurile sunt aşa cum sunt?

Râsul răsună iar.

— Hai, zise Împăratul muştelor. Du-te înapoi la ceilalţi şi-o să uităm tot ce s-a întâmplat.

Simon bâţâi din cap. Ţinea ochii întredeschişi, ca şi cum ar fi imitat lucrul acela respingător din vârful parului. Ştia că-l va apuca o criză. Împăratul muştelor se umfla ca un balon.

— E caraghios! Ştii foarte bine c-ai să mă regăseşti acolo jos, printre ei, aşa că nu-ncerca să scapi!

Trupul lui Simon se arcui şi se înţepeni. Împăratul muştelor vorbi pe tonul unui învăţător:

— Lucrurile au mers prea departe. Bietul meu copil fără minte, crezi că ştii mai bine decât mine?

Urmă o pauză.

— Te previn. Am să mă înfurii. Pricepi? Nimeni nu te vrea. Pricepi? Avem de gând să petrecem pe insula asta. Pricepi? Avem de gând să petrecem pe insula asta! Aşa încât nu merge mai departe, bietul meu copil fără minte, căci altfel…

Simon se trezi că priveşte într-un hău uriaş. Înăuntru era beznă, o beznă care se lăţea.

— …Căci altfel, continuă Împăratul muştelor, o să te omorâm. Pricepi? Jack, Roger, Maurice, Robert, Bill, Piggy şi Ralph. O să te omorâm. Pricepi?

Simon se afla înăuntrul hăului. Se prăbuşi şi îşi pierdu cunoştinţa.

O perspectivă asupra morţii

Norii continuau să se îngrămădească deasupra insulei. Un curent continuu de aer fierbinte se înălţa de pe munte, azvârlit la peste trei mii de metri înălţime; gaze se îngrămădeau în aerul nemişcat, gata să explodeze. Pe la începutul serii, soarele dispăru şi o văpaie de aramă înlocui lumina limpede a zilei. Până şi aerul împins dinspre mare era fierbinte şi nu aducea răcoare. Culorile se retraseră din apă, din pomi şi de pe suprafeţele trandafirii ale stâncilor, iar norii albi şi cafenii se lăsară în jos apăsător. Nu le mergea bine decât muştelor, care îl înnegriseră pe Împărat şi făcuseră ca maţele risipite să semene cu o movilă de cărbuni strălucitori. Când lui Simon i se sparse o vinişoară în nas, iar sângele îl podidi, muştele îl ignorară, preferând duhoarea porcului.

Dar, pe măsură ce picăturile de sânge începeau să se prelingă, Simon trecu din criză într-o oboseală toropitoare. Zăcea pe covoraşul de liane, în timp ce seara înainta şi tunetul continua să bubuie. În cele din urmă, se trezi şi zări ca prin ceaţă pământul întunecat pe care-i zăcea obrazul. Şi totuşi, nu se mişcă, rămase neclintit, cu capul culcat într-o parte, pe pământ, privind în gol. Apoi se întoarse, îşi trase picioarele sub el şi se apucă de liane pentru a se ridica. Când lianele se zgâlţâiră, muştele zburară de pe maţe cu un zumzet turbat, apoi se lipiră la loc. Simon se ridică. Lumina era nefirească. Împăratul muştelor zăcea în vârful parului ca o minge neagră.

Simon i se adresă luminişului:

— Ce-mi rămâne de făcut?

Nimeni nu-i răspunse. Simon ieşi din luminiş şi se strecură printre liane, până intră în bezna pădurii. Porni trist printre trunchiuri, cu o faţă golită de orice expresie; sângele i se uscase în jurul gurii şi al bărbiei. Rareori, când înlătura frânghiile lianelor şi îşi alegea calea după configuraţia terenului, îngăima vorbe imperceptibile.

În scurt timp, lianele începură să împodobească tot mai rar pomii, iar o lumină sidefie se cernu printre ei. Aici era coloana vertebrală a insulei, o regiune mai înaltă, aflată sub munte, unde pădurea înceta să fie junglă deasă. Se vedeau luminişuri largi, pline de desişuri şi copaci uriaşi. Ceea ce zări îl conduse în sus, în pădurea tot mai rară. Se târî, împleticindu-se uneori din pricina oboselii, dar fără să se oprească. Strălucirea obişnuită îi dispăruse din ochi şi păşea cu un fel de hotărâre tristă, ca un bătrân.

O pală de vânt îl făcu să se clatine şi observă că ajunsese pe o stâncă sub cerul liber. Îşi dădu seama că picioarele îl lăsau şi că limba îl duruse tot timpul. Când vântul suflă pe vârful muntelui, văzu ceva mişcându-se, o tresărire ca de mătase albastră, profilată pe norii

cafenii. Se căzni să înainteze, dar vântul se porni din nou, mai violent, plesnind coroana pădurii, până când arborii începură să foşnească şi să urle. Simon zări cum o fiinţă ce stătea ghemuită se ridică brusc în capul oaselor, pe vârful muntelui, şi se uită de sus la el. Îşi ascunse faţa şi se târî mai departe.

Şi muştele o descoperiră. Mişcarea ei, ca a unei fiinţe vii, le sperie o clipă şi roiră asemenea unui nor întunecat în jurul capului. Apoi, când mătasea albastră a paraşutei se dezumflă, silueta corpolentă se înclină, scoase un suspin, iar muştele o potopiră.

Simon simţi că se loveşte cu genunchii de stâncă. Se furişă înainte şi în curând înţelese. Sforile încâlcite arătau mecanismul farsei. Examină oasele nazale, dinţii, culoarea descompunerii. Văzu corpul inert, care ar fi trebuit să putrezească mai repede, ţinut prizonier fără milă de straturile de cauciuc şi de pânză. Apoi, vântul suflă din nou, silueta se ridică, se aplecă şi-şi trimise spre el răsuflarea putredă. Simon se lăsă în patru labe şi îşi vărsă şi maţele din el. Apoi apucă sforile paraşutei; le desprinse de pe stâncă şi eliberă silueta de umilirea vântului.

La urmă se îndepărtă şi se uită în jos pe plajă. Focul de lângă platformă părea să se fi stins, sau cel puţin abia mai fumega. Mai încolo, tot pe plajă, dincolo de râuşor şi lângă o platformă mare de stâncă, se înălţa spre cer o dâră subţire de fum. Simon uită de muşte, îşi puse mâinile streaşină la ochi şi privi cu atenţie fumul. Chiar de la acea depărtare, observă că aproape toţi băieţii – poate chiar toţi – se aflau acolo. Îşi mutaseră tabăra cât mai departe de fiară. Reflectă şi se întoarse la corpul strivit care se descompunea şi puţea alături. Fiara era neprimejdioasă şi oribilă; iar ştirea trebuia să ajungă cât mai repede la ceilalţi. O porni în josul muntelui, dar picioarele îi cedară. Oricât de grijuliu păşea, în cel mai bun caz izbutea doar să meargă împleticit.

— Să ne scăldăm, spuse Ralph, asta-i tot ce putem face.

Piggy inspecta cerul ameninţător prin lentila ochelarilor.

— Nu-mi plac norii ăştia. Ţii minte ce rău a plouat după ce-am fost lăsaţi din avion?

— O să plouă iar.

Ralph plonjă în bazin. La marginea lui se jucau câţiva puşti, încercând să găsească o consolare în apele mai calde decât sângele lor. Piggy îşi scoase ochelarii, păşi timid în apă şi îşi puse ochelarii la loc. Ralph ieşi la suprafaţă şi aruncă o trâmbă de apă spre Piggy.

— Ai grijă la ochelarii mei, zise Piggy. Dacă mi se udă lentila, trebuie să ies din bazin şi să-i şterg.

Ralph îl ţinti din nou, dar nu-l nimeri. Râse de Piggy, aşteptându-se să se retragă resemnat ca întotdeauna şi într-o tăcere jenată. Piggy, în schimb, bătu apa din jur.

— Opreşte! strigă el. Nu m-auzi?

Aruncă furios cu apă în ochii lui Ralph.

— Am înţeles! Am înţeles, zise Ralph. Linişteşte-te.

Piggy se opri.

— Mă doare capul. Aş vrea să se mai răcorească.

— Aş vrea să plouă.

— Aş vrea să plecăm acasă.

Piggy se întinse pe marginea nisipoasă a bazinului. Stomacul umflat i se zvântă. Ralph se uită la cer. Ghici mişcările soarelui după înaintarea unei pete de lumină printre nori. Îngenunche în apă şi se uită împrejur.

— Unde-s ceilalţi?

Piggy se ridică în capul oaselor.

— S-au întins poate prin adăposturi.

— Unde-s Sam şi Eric?

— Şi Bill?

Piggy arătă dincolo de platformă.

— S-au dus acolo. La petrecerea lui Jack.

— N-au decât, zise Ralph stingherit. Nu-mi pasă.

— Doar pentru nişte carne…

— Şi pentru vânătoare, zise Ralph cu înţelegere, ca să se joace de-a tribul şi să se vopsească pe faţă, ca războinicii.

Piggy scormoni nisipul de pe fundul apei şi nu-l privi pe Ralph.

— Poate c-ar trebui să mergem şi noi.

Ralph îi aruncă o privire rapidă şi Piggy roşi.

— Adică… doar ca să fim siguri că nu se întâmplă nimic.

Ralph îl stropi din nou cu apă.

Cu mult înainte să ajungă la grupul lui Jack, Ralph şi Piggy auziră zgomotul petrecerii. Palmierii lăsau liberă o fâşie lată, acoperită cu iarbă, între pădure şi ţărm. Un pas mai încolo de marginea acestei pajişti se găsea nisipul alb, fin, la care nu ajungea fluxul – un nisip cald, uscat şi bătătorit de paşi. Şi mai jos se afla o stâncă ce intra în lagună. În dosul ei – o fâşie scurtă de nisip, apoi ţărmul. Pe stâncă ardea focul, iar din porcul pus la fript cădeau picături de grăsime în flăcările invizibile. Toţi băieţii de pe insulă, în afară de Piggy, Ralph, Simon şi cei doi care frigeau porcul, se adunaseră pe iarbă. Râdeau, cântau, stăteau întinşi, ghemuiţi sau în picioare pe iarbă, cu mâncarea în mână. Judecând după chipurile lor unsuroase, aproape că îşi terminaseră masa; unii ţineau nişte coji de nuci de cocos şi beau din ele. Înainte de petrecere, târâseră în mijlocul pajiştii un buştean mare, iar Jack, care se vopsise şi se împodobise cu ghirlande, se aşezase acolo ca un idol. Pe frunzele verzi de alături zăceau grămezi de carne, fructe şi coji de nuci de cocos, pline cu apă.

Piggy şi Ralph ajunseră la marginea platformei cu iarbă. De îndată ce-i văzură, băieţii tăcură rând pe rând, până nu se mai auzi decât

vocea celui de lângă Jack. Apoi tăcerea se aşternu şi acolo, iar Jack se întoarse pe locul său. O vreme îi privi pe cei doi; trosniturile focului acopereau mugetul fluxului. Ralph se uită în altă parte; Sam, crezând că Ralph se întorsese spre el ca să-l acuze, râse neliniştit şi lăsă jos osul pe care îl rodea. Ralph făcu un pas nesigur, arătă spre un palmier şi îi şopti ceva greu de auzit lui Piggy; chicotiră nervos, ca şi Sam. Ralph, dezgropându-şi picioarele din nisip, porni mai departe. Piggy încercă să fluiere.

În acea clipă, băieţii care găteau lângă foc smulseră brusc o halcă de carne şi fugiră cu ea spre pajişte. Îl loviră cu halca pe Piggy, îl arseră, urlară şi dansară. Ralph se uni imediat cu banda de băieţi în hohotele de râs care îi calmară. Piggy deveni iar ţinta batjocurii generale şi se simţiră cu toţii veseli şi normali.

Jack se ridică şi agită suliţa.

— Daţi-le nişte carne.

Băieţii de lângă proţap le dădură lui Ralph şi lui Piggy câte o halcă suculentă. Primiră darul din care picura grăsime. Rămaseră pe locurile lor şi mâncară sub un cer de aramă ameninţător, prevestitor de furtună.

Jack agită din nou suliţa.

— Aţi mâncat pe săturate?

Mai rămăsese carne, sfârâind pe frigăruile de lemn sau pe frunzele verzi. Trădat de propriul stomac, Piggy aruncă pe plajă un os ros bine şi se aplecă să mai ia.

Jack vorbi iar nerăbdător.

— Aţi mâncat pe săturate?

Vocea lui implica un avertisment al proprietarului mândru, iar băieţii înfulecară şi mai repede, cât era încă vreme. Înţelegând probabil că nu era rost de nici o pauză, Jack se ridică de pe buşteanul care îi servea drept tron şi se duse până la marginea pajiştii. Se uită din spatele măştii vopsite la Ralph şi la Piggy. Aceştia se traseră mai încolo pe nisip, iar Ralph urmări focul în timp ce mânca. Fără să înţeleagă motivul, observă că flăcările deveniseră acum vizibile în lumina scăzută. Venise seara, dar nu cu calmul ei splendid, obişnuit, ci cu ameninţarea violenţei.

— Dă-mi să beau, spuse Jack.

Henry îi aduse apă, iar Jack bău, privindu-i pe Piggy şi pe Ralph peste marginea zdrenţuită a cojii. Muşchii antebraţelor arse de soare se umflau, arătându-i forţa; autoritatea i se cocoţase pe umeri şi-i trăncănea la ureche, ca o maimuţă.

— Staţi jos cu toţii!

Băieţii se aşezară în rânduri pe iarbă, în faţa lui, dar Ralph şi Piggy rămaseră la o jumătate de metru mai încolo, în picioare, pe iarba moale. Preţ de o clipă Jack îi ignoră, îşi aplecă chipul pictat ca o

mască spre băieţii aşezaţi şi arătă spre ei cu suliţa.

— Cine vrea să facă parte din tribul meu?

Ralph se mişcă brusc şi se împletici. Câţiva băieţi se întoarseră spre el.

— V-am dat hrană, zise Jack, iar vânătorii mei au să vă apere de fiară. Cine vrea să facă parte din tribul meu?

— Eu sunt şef, zise Ralph, fiindcă m-aţi ales. Şi trebuia să ţinem focul aprins. Acum alergi după hrană…

— Ai alergat şi tu! strigă Jack. Uită-te la osul din mâna ta!

Ralph roşi.

— V-am spus că sunteţi vânători. E meseria voastră.

Jack îl ignoră din nou.

— Cine intră în tribul meu ca să se distreze?

— Eu sunt şef, zise Ralph cu o voce tremurătoare. Ce facem cu focul? Am cochilia…

— N-o ai cu tine, zise Jack rânjind. Ai lăsat-o în urmă. Vezi, deşteptule? Iar cochilia nu mai contează în partea asta a insulei…

Brusc, se auzi un tunet. În locul bubuiturii înfundate, se dezlănţui o explozie.

— Cochilia contează şi aici, zise Ralph, contează pe toată insula.

— Ce-ai de gând atunci?

Ralph cercetă rândurile de băieţi. Nu-i erau de nici un ajutor, aşa că se uită în altă parte, încurcat şi transpirat. Piggy şopti:

— Focul… salvarea.

— Cine intră în tribul meu?

— Eu!

— Şi eu!

— Eu!

— Am să suflu în cochilie, zise Ralph deodată, şi-am să convoc o adunare.

— N-o să ţinem seama de convocare.

Piggy atinse încheietura mâinii lui Ralph.

— Hai să plecăm. O s-avem necazuri. Ne-am mâncat porţia de carne.

În dosul pădurii sclipi o lumină vie şi tunetul explodă din nou, iar un puşti începu să plângă. Picături mari de ploaie loviră cu un sunet distinct scoarţa pământului.

— Vine furtuna, zise Ralph, şi-o să plouă ca atunci când ne-au dat drumul din avion. Cine-i mai deştept acum? Unde vă sunt adăposturile? Ce-aveţi de gând cu ele?

Vânătorii se uitară neliniştiţi la cer, ferindu-se de loviturile picăturilor de ploaie. Pe băieţi îi cuprinse un val de neastâmpăr şi începură să se împrăştie. Lumina pâlpâitoare se înteţi, iar bubuiturile tunetului deveniră aproape insuportabile. Puştii alergau la întâmplare

şi urlau.

Jack sări pe nisip.

— Dansul nostru! Hai! Dansaţi!

O rupse la fugă prin nisipul aspru, spre luminişul delimitat de stânci din spatele focului. Fulgerele de lumină brăzdau aerul întunecat şi îngrozitor; băieţii îl urmară, ţipând din răsputeri. Roger deveni porcul, guiţă şi îl atacă pe Jack, care se ferea. Vânătorii îşi luară suliţele, bucătarii frigările, iar restul de băieţi legăturile de vreascuri. Avu loc o mişcare circulară, apoi băieţii intonară un imn. Roger mima groaza porcului, iar puştii alergau şi săreau în jurul cercului. Piggy şi Ralph, sub ameninţarea cerului, erau gata să se alăture grupului înnebunit, care oferea oarecare siguranţă. Se retraseră fericiţi spre gardul viu al băieţilor, care stăvilea groaza şi o făcea suportabilă.

— *Înjunghie porcul! Taie-i grumazul! Să curgă sânge!*

Ritmul deveni regulat, iar melopeea îşi pierdu nota iniţială de entuziasm facil, bătând regulat ca un puls. Roger încetă să joace rolul porcului, deveni şi el vânător, iar mijlocul cercului se goli brusc. Câţiva puşti formară un cerc al lor; alte cercuri continuară să se desfăşoare, ca şi cum repetiţia le-ar fi oferit siguranţă. Vibrau şi băteau pământul ca un singur trup.

Cerul întunecat fu sfâşiat de o cicatrice alb-albăstruie. În clipa următoare, zgomotul se lăsă asupra lor ca plesnitura unui bici uriaş. Melopeea se înălţă şi mai mult, ca un urlet de agonie.

— *Înjunghie porcul! Taie-i grumazul! Să curgă sânge!*

O nouă dorinţă violentă, imperioasă şi oarbă se înălţă de spaimă.

— *Înjunghie porcul! Taie-i grumazul! Să curgă sânge!*

Cicatricea alb-albăstruie despică din nou cerul în zigzag, iar explozia sulfuroasă lovi în jos. Puştii ţipară şi se risipiră care-ncotro, părăsiră în fugă liziera pădurii, iar unul, de spaimă, rupse cercul celor mari.

— Uite-o! Uite fiara!

Cercul deveni o potcoavă. Din pădure se furişă o făptură care înainta întunecat şi nesigur.

Urletul strident la vederea fiarei răsună ca un ţipăt de durere. Fiara pătrunse cu greu în mijlocul potcoavei.

— *Înjunghie fiara! Taie-i grumazul! Să curgă sânge!*

Cicatricea alb-albăstruie persista, iar zgomotul era insuportabil. Simon le strigă că pe deal se afla un mort.

— *Înjunghie fiara! Taie-i grumazul! Să curgă sânge! Înjunghiaţi-o!*

Beţele loviră, iar gura noului cerc ronţăi şi urlă. Fiara se afla în genunchi în mijlocul ei, cu braţele împreunate pe faţă. Striga din răsputeri, încercând să opună zgomotului înfricoşător ştirea că descoperise un cadavru pe deal. Fiara înaintă, rupse cercul şi căzu peste marginea abruptă a stâncii pe nisipul de lângă ţărm. Gloata o

urmări imediat; alunecară pe stâncă, săriră pe fiară, se năpustiră asupra ei, ţipară, o loviră, o muşcară şi o sfârtecară. Nu se mai auzeau cuvinte, ci numai sfâşierea dinţilor şi a ghearelor.

Apoi norii se desfăcură şi lăsară o ploaie diluviană. Apa se rostogolea de pe vârful muntelui, rupând frunze şi crăci de pe arbori, revărsându-se potop peste grămada de trupuri ce se luptau pe plajă. Grămada se risipi iute şi siluetele se împrăştiară clătinându-se. Rămase doar fiara, nemişcată, la câţiva paşi de mare. Pe ploaie văzură cât era de mică; sângele ei începuse să păteze nisipul.

Un vânt puternic schimbă direcţia ploii, făcând-o să cadă pieziş, iar pădurea lăsă cascade de apă. Pe vârful muntelui paraşuta se umflă şi se mişcă; silueta alunecă, se ridică, se învârti pe loc şi se rostogoli în jos prin imensitatea văzduhului umed, lovindu-se nesigur de vârfurile arborilor înalţi; cădea mereu, apoi o apucă în jos spre plajă, iar băieţii o rupseră la fugă în beznă, urlând. Paraşuta duse silueta mai departe, brăzdă laguna şi o zvârli peste recif, iar apoi în largul mării.

Pe la miezul nopţii, ploaia încetă şi norii se risipiră, iar cerul fu presărat din nou de lucirile neverosimile ale stelelor. Apoi încetă şi vântul şi nu se mai auzi nici un zgomot în afară de târâitul şi freamătul apei, alunecând printre crăpăturile din stânci şi căzând din frunză în frunză pe pământul cafeniu al insulei. Aerul se răci, se umezi şi se limpezi; în scurtă vreme se domoli până şi murmurul apei. Fiara zăcea ghemuită pe plaja palidă, iar petele de sânge se lăţeau.

Marginea lagunei părea o dâră fosforescentă ce înainta lent, odată cu marele val al fluxului. Apa limpede reflecta cerul curat şi constelaţiile strălucitoare şi colţuroase. Linia fosforescentă se învolbura în jurul firelor de nisip şi al pietricelelor; le ţinea strâns o clipă, apoi le înghiţea brusc, scotea un sunet scurt, imperceptibil, şi trecea mai departe.

De-a lungul ţărmului, unde apa era mai puţin adâncă, valurile limpezi aduceau puzderii de creaturi stranii şi fantomatice, cu ochi de foc. Ici şi colo, o pietricică mai mare se încăpăţâna să rămână pe loc şi era acoperită de un strat de perle. Fluxul se revărsa peste plaja răscolită de ploaie şi netezea totul cu un văl de argint. Acum atinse prima din dârele care se scurgeau din trupul sfârtecat, iar făpturile mari se adunară în jurul lui şi formară o pată de lumină mişcătoare. Apa se ridică şi mai mult şi aureolă cu strălucire părul aspru al lui Simon. Conturul obrazului i se argintă, iar linia umerilor deveni marmură sculptată. Creaturile stranii, care îl înconjurau cu ochii lor de foc şi cu trenele de aburi, i se îngrămădiră în jurul capului. Corpul se ridică o câtime de centimetru de pe nisip, iar din gură îi ieşi o băşică de aer, cu un zgomot de plesnitură umedă. Apoi se răsuci încet în apă.

Undeva, dincolo de arcuirea întunecată a lumii, soarele şi luna se

mişcau agale; pelicula de apă de pe planeta Pământ era ţinută pe loc, umflându-se puţin pe o parte, în timp ce miezul ei solid se răsucea. Talazul uriaş al fluxului pătrunse şi mai mult pe insulă, iar apa se înălţă. Încet, înconjurat de o mulţime de animale curioase şi strălucitoare, cadavrul lui Simon – o formă argintie sub constelaţiile neclintite – se pierdu în largul mării.

Scoica şi ochelarii

Piggy urmări cu atenţie silueta care înainta. În ultimul timp, îşi dăduse seama că vedea mai bine dacă îşi scotea ochelarii şi muta lentila la celălalt ochi; dar până şi cu ochiul bun, după cele întâmplate, Ralph rămânea acelaşi, imposibil de confundat. Ralph ieşi dintre cocotieri, şchiopătând, murdar şi cu frunze uscate prinse în claia de păr blond. Un ochi semăna cu o crăpătură în obrazul dolofan, iar pe genunchiul drept se întindea o zgârietură lungă. Se opri un moment şi se uită la silueta de pe platformă.

— Piggy? N-ai mai rămas decât tu?

— Mai sunt şi nişte puşti.

— Ei nu contează. Nici un băiat mai mare?

— Doar Sam şi Eric. Strâng vreascuri.

— Nimeni altcineva?

— Nu, după câte ştiu.

Ralph se cocoţă cu grijă pe platformă. Iarba aspră se tocise în locul unde se ţinuseră întrunirile; cochilia albă şi fragilă sclipea încă lângă buşteanul lustruit de atâta stat pe el. Ralph se aşeză în iarbă, cu faţa la locul şefului şi al cochiliei. Piggy îngenunche la stânga lui şi timp de un minut se aşternu tăcerea.

În cele din urmă, Ralph îşi drese glasul şi şopti ceva.

Piggy îi răspunse tot în şoaptă.

— Ce zici?

Ralph vorbi mai tare.

— Simon.

Piggy nu răspunse, dar se mulţumi să dea solemn din cap. Continuau să stea jos, privind fix spre locul şefului şi spre laguna strălucitoare. Lumina verde şi petele lucioase de soare jucau peste trupurile lor murdare.

În sfârşit, Ralph se ridică şi se duse să ia cochilia. Apucă scoica drăgăstos, cu amândouă mâinile, îngenunche şi se sprijni de un trunchi de palmier.

— Piggy.

— Ce-i?

— Ce facem?

Piggy dădu din cap spre cochilie.

— Ai putea…

— Să convoc o adunare?

Ralph izbucni într-un râs strident când pronunţă cuvântul, iar Piggy se încruntă.

— Eşti încă şef.

Ralph râse din nou.

— Eşti şef. Peste noi.

— Am cochilia.

— Ralph! Nu mai râde aşa. Nu-i nevoie să râzi aşa, Ralph! Ce-au să creadă ceilalţi?

Ralph se opri în cele din urmă din râs. Tremura.

— Piggy.

— Ce-i?

— A fost Simon.

— Ai mai spus-o.

— Piggy.

— Ce-i?

— A fost o crimă.

— Încetează! răcni Piggy. La ce bun să vorbeşti de asta?

Sări în picioare şi se aplecă asupra lui Ralph.

— Era întuneric. Avea loc… dansul ăla blestemat. Fulgera, tuna şi ploua. Ne-a fost frică!

— Mie nu mi-a fost frică, zise Ralph încet. Nu mi-a fost… nu mai ştiu cum mi-a fost.

— Tuturor ne-a fost frică, răspunse Piggy agitat. Se putea întâmpla orice. N-a fost… ce-ai zis tu.

Gesticulă, căutând o formulă.

— Vai, Piggy!

Vocea lui Ralph, joasă şi înspăimântată, îl opri pe Piggy din gesticulat. Se aplecă şi aşteptă. Ralph, cu cochilia la piept, se clătina.

— Nu pricepi, Piggy? Lucrurile pe care le-am făcut…

— Poate că Simon încă mai…

— Nu.

— Poate că doar se prefăcea…

Piggy tăcu brusc, la vederea feţei lui Ralph.

— Tu erai în afară. În afara cercului. N-ai intrat niciodată, de fapt. N-ai văzut ce-am… ce-au făcut.

În glas îi vibra un fel de scârbă şi de nebunie delirantă.

— N-ai văzut, Piggy?

— N-am văzut prea bine. Nu mai am decât un ochi. Ar trebui s-o ştii, Ralph.

Ralph se clătină mai departe.

— A fost un accident, zise Piggy brusc, asta a fost. Un accident.

Vocea i se ascuţi din nou.

— Venea din întuneric. Ce l-o fi apucat să se strecoare aşa din beznă. Era sărit. A meritat-o.

Gesticulă iar.

— A fost un accident.

— N-ai văzut ce-au făcut…

— Ascultă, Ralph. Trebuie să uităm ce s-a întâmplat. La ce bun să te

gândeşti la asta?

— Mi-e teamă. De noi. Vreau să merg acasă. O, Dumnezeule, vreau să merg acasă.

— A fost un accident, zise Piggy cu încăpăţânare, şi cu asta, basta!

Atinse umărul gol al lui Ralph, iar Ralph se cutremură la acest contact uman.

— Şi, ascultă, Ralph.

Piggy privi rapid împrejur, apoi se aplecă spre el:

— Să nu spui c-am luat şi noi parte la dansul ăla. Să nu le spui lui Sam şi Eric.

— Dar am luat parte! Cu toţii!

Piggy clătină din cap.

— Noi n-am luat parte decât la urmă. N-au băgat de seamă în întuneric. Oricum, ai spus că eram afară din cerc…

— Şi eu am fost afară, murmură Ralph, şi eu am fost afară.

Piggy dădu energic din cap.

— Aşa e. Am fost în afara cercului. N-am făcut nimic, n-am văzut nimic.

Piggy se opri, apoi continuă.

— O să trăim singuri, noi patru…

— Noi patru. Nu suntem de ajuns ca să ţinem focul aprins.

— O să încercăm. Pricepi? L-am aprins eu.

Sam şi Eric se apropiară, trăgând după ei un buştean mare din pădure. Îl aruncară lângă foc şi se întoarseră la bazin. Ralph sări în picioare.

— Hei, voi doi!

Gemenii se opriră o clipă, apoi merseră mai departe.

— Se duc să se scalde, Ralph.

— Mai bine să terminăm ce avem de făcut.

Gemenii fură surprinşi la vederea lui Ralph. Roşiră şi se uitară dincolo de el, în aer.

— Salut. Bine că te-am întâlnit, Ralph.

— Tocmai am fost în pădure…

— …ca să strângem vreascuri…

— …ne-am rătăcit azi-noapte…

Ralph îşi cercetă degetele de la picioare.

— V-aţi rătăcit după…

Piggy îşi curăţa lentila de la ochelari.

— După petrecere, zise Sam eu o voce sugrumată.

Eric dădu din cap.

— Da, după petrecere.

— Am plecat devreme, spuse repede Piggy, fiindcă eram obosiţi.

— Şi noi la fel…

— …foarte devreme…

— …eram foarte obosiţi…

Sam îşi pipăi zgârietura de pe frunte, iar apoi îşi retrase repede mâna. Eric îşi mângâie buza plesnită.

— Da. Am fost foarte obosiţi, repetă Sam, aşa c-am plecat devreme. A fost ca lumea…

În aer pluteau greu lucrurile ştiute, dar nerostite. Sam se răsuci şi cuvântul neruşinat îi izbucni de pe buze:

— …dansul?

Amintirea dansului la care nu participase nici unul dintre ei îi zgudui violent pe toţi patru.

— Am plecat devreme.

Când Roger ajunse la istmul strâmt care făcea legătura între castel şi insulă, nu-l surprinse faptul că îl somară. Socotise, în timpul acelei nopţi teribile, că măcar o parte din trib, aflată acolo în siguranţă, avea să se opună ororilor de pe insulă.

Vocea răsună puternic de pe înălţime, din dosul stâncilor îngrămădite de-a valma.

— Stai! Cine-i acolo?

— Roger.

— Înaintează, prietene.

Roger înaintă.

— Ai văzut foarte bine că sunt eu.

— Şeful a spus să somăm pe oricine.

Ralph îşi ridică privirea.

— Nu mă puteaţi opri să înaintez, dacă voiam.

— Eşti sigur? Urcă şi-ai să vezi.

Roger se cocoţă pe stânca asemănătoare unei scări.

— Ia priveşte aici.

Sub stânca cea mai înaltă fusese vârât un buştean, iar sub el o pârghie. Robert apăsă uşor pe pârghie, iar stânca suspină adânc. Un efort serios avea să trimită stânca în jos, bubuind, peste locul unde istmul se strâmta. Robert se arătă plin de admiraţie.

— E un adevărat şef, nu-i aşa?

Robert dădu din cap.

— O să ne ducă la vânătoare!

Smuci capul în direcţia adăposturilor îndepărtate, de unde se înălţa spre cer o dâră de fum alb. Roger, aşezat pe marginea stâncii, se uită posomorât înapoi spre insulă şi îşi clătină cu degetul un dinte care i se mişca. Privirea îi poposi pe vârful muntelui îndepărtat, iar Robert schimbă subiectul şi aşa nerostit.

— O să-l bată pe Wilfred.

— De ce?

Robert clătină sceptic din cap.

— Nu ştiu. N-a spus. S-a înfuriat şi ne-a silit să-l legăm. Stă – chicoti

nervos –, stă legat de ore întregi, aşteaptă…

— Dar şeful n-a spus de ce-a făcut-o?

— Eu n-am auzit nimic.

Aşezat pe stâncile uriaşe, în soarele torid, Roger primi vestea ca pe o iluminare. Încetă să-şi clatine dintele şi rămase liniştit, asimilând posibilităţile oferite de o autoritate iresponsabilă. Apoi, fără să mai scoată un cuvânt, coborî prin spatele stâncilor spre peşteră şi spre ceilalţi din trib.

Şeful stătea acolo, gol până la brâu, cu faţa vopsită în alb şi roşu. Tribul era aşezat în semicerc înaintea lui. Wilfred, bătut şi dezlegat, se smiorcăia gălăgios undeva în fund. Roger se ghemui lângă ceilalţi.

— Mâine, continuă şeful, o să vânăm din nou.

Arătă cu suliţa spre un sălbatic, apoi spre altul.

— Unii dintre voi au să rămână aici ca să aranjeze prin peşteră şi să apere intrarea. Am să iau doar câţiva vânători cu mine şi o să aducem carne. Apărătorii intrării se vor îngriji să nu se furişeze ceilalţi înăuntru…

Un sălbatic îşi ridică mâna, iar şeful îşi întoarse spre el faţa inexpresivă şi pictată.

— De ce să încerce să se furişeze înăuntru, şefule?

Şeful se arătă vag în explicaţii, dar vorbi hotărât.

— Au să încerce să se furişeze. Ca să strice ce facem. Aşa că paznicii de la intrare trebuie să fie atenţi. Căci…

Şeful se opri. Ceilalţi văzură un vârf de limbă de un trandafiriu surprinzător ţâşnind afară, izbucnind, trecându-i peste buze şi dispărând din nou.

— …căci fiara ar putea să încerce să intre. Ţineţi minte cum s-a strecurat…

Semicercul se cutremură şi murmură, încuviinţând.

— A venit deghizată. S-ar putea să revină, chiar dacă i-am dat de mâncare capul vânatului. Aşa că staţi la pândă şi fiţi atenţi.

Stanley îşi luă braţul de pe stâncă şi ridică un deget interogativ.

— Da?

— Dar nu l-am… nu l-am…?

Îşi răsuci trupul şi coborî privirea.

— Nu!

În tăcerea care urmă, fiecare sălbatic se feri din calea amintirilor personale.

— Nu! Cum am fi putut… să-l ucidem?

Liniştiţi, dar şi speriaţi de posibilitatea unor viitoare spaime, sălbaticii murmurară din nou.

— Aşa că nu vă apropiaţi de munte, zise şeful solemn, şi daţi-i capul vânatului, dacă vă duceţi la vânătoare.

Stanley ridică iar degetul.

— Cred că fiara s-a deghizat.

— Poate, răspunse şeful, venindu-i în minte o speculaţie teologică. Mai bine să n-o supărăm. Nu poţi să ştii ce e în stare să facă.

Tribul reflectă; apoi fură cu toţii zguduiţi ca de o pală de vânt. Şeful observă efectul propriilor cuvinte şi se opri brusc.

— Mâine însă o să vânăm şi, când o să avem carne, o să facem o petrecere…

Bill ridică mâna.

— Şefule?

— Ce-i?

— Cu ce aprindem focul?

Roşeaţa şefului era ascunsă de lutul alb şi roşu. În tăcerea lui nesigură, tribul murmură din nou. Apoi şeful îşi ridică mâna.

— O să luăm foc de la ceilalţi. Ascultaţi. Mâine o să vânăm şi-o să avem carne. Astă-seară am să plec împreună cu doi vânători. Cine vine?

Maurice şi Roger înălţară mâinile.

— Maurice…

— Da, şefule…

— Unde era focul lor?

— La vechiul loc, lângă stânca vetrei.

Şeful dădu din cap.

— Voi, ceilalţi, vă puteţi duce la culcare de cum apune soarele. Dar noi trei, Maurice, Roger şi cu mine, avem treabă. O să plecăm chiar înainte de asfinţit…

Maurice ridică mâna.

— Ce se întâmplă dacă ne întâlnim cu…

Şeful îi înlătură obiecţia.

— O să mergem de-a lungul plajei. Iar dacă vine, o să… o să dansăm din nou.

— Doar noi trei?

Murmurul crescu, apoi se stinse.

Piggy îi înmână lui Ralph ochelarii şi aşteptă să-şi recapete privirea. Lemnul era umed; era a treia oară când îl aprindeau. Ralph se trase înapoi, vorbind pentru el.

— Nu vreau să mai petrecem o noapte fără foc.

Se uită împrejur cu un aer vinovat la cei trei băieţi care stăteau în picioare alături. Pentru prima oară, recunoscuse dubla funcţie a focului. Trebuiau, fireşte, să înalţe spre cer o coloană de fum ca semnal, dar era şi un cămin şi o consolare până când adormeau. Eric suflă peste lemne până se aprinseră şi flăcăruia se înălţă. Un val de fum alb şi galben se ridică şi împrăştie un miros oribil. Piggy îşi puse din nou ochelarii şi privi fumul cu plăcere.

— Dac-am putea să fabricăm un radio!

— Sau un aeroplan…

— …sau un vas.

Ralph îşi cercetă cunoştinţele din ce în ce mai vagi, despre lume.

— S-ar putea să fim luaţi prizonieri de roşii.

Eric îşi netezi părul peste cap.

— Ei, tot or fi mai buni decât…

Nu voia să numească pe nimeni, iar Sam îi termină fraza arătând spre capătul plajei.

Ralph îşi aminti de silueta neobişnuită, legată de paraşută.

— A zis ceva despre un om mort…

Roşi jenat că participase la dans. Făcu semne agitat în direcţia focului.

— Nu te opri… dă-i drumul!

— Fumul se subţiază tot mai mult.

— Avem mare nevoie de lemne, chiar dacă sunt ude.

— Astma mea…

Răspunsul veni automat:

— Ia mai dă-o dracului de asta-a-mea!

— Dacă împing buşteni, mi se înrăutăţeşte astma; aş vrea să vă ajut, dar nu pot, Ralph.

Cei trei băieţi intrară în pădure şi se întoarseră cu braţele pline de vreascuri putrede. Fumul se înălţă din nou, galben şi gros.

— Hai să găsim ceva de mâncare.

Se îndreptară spre pomii fructiferi, ducând cu ei suliţele, vorbind puţin şi mâncând în grabă. Când ieşiră din pădure, soarele apunea, iar în foc nu mai ardea decât jăraticul, fără fum.

— Eu nu mai car vreascuri, zise Eric. Am obosit.

Ralph îşi drese glasul:

— Acolo sus am ţinut focul aprins.

— Acolo sus era un foc mic. Ăsta însă trebuie să fie mare.

Ralph puse o cracă pe foc şi urmări fumul care se ridică în beznă.

— Trebuie să-l ţinem aprins!

Eric se aruncă pe jos.

— Sunt prea obosit. Şi la ce bun?

— Eric! strigă Ralph revoltat. Nu vorbi aşa!

Sam îngenunche lângă Eric.

— Ei bine, la ce bun?

Indignat, Ralph încercă să-şi amintească. Focul folosea la ceva. La ceva de o importanţă covârşitoare.

— Ralph ţi-a repetat destul de des, spuse Piggy posac. Cum altfel vrei să fim salvaţi?

— Fireşte, dacă nu facem fum…

Se ghemui înaintea lor, în întunericul care se lăsa.

— Nu pricepeţi? Ce sens are să doreşti radiouri şi vapoare?

Întinse mâna şi îşi strânse degetele pumn.

— N-avem decât un singur lucru de făcut ca să ieşim din încurcătură. Oricine se poate juca de-a vânătoarea, oricine ne poate aduce carne…

Se uită de la un chip la altul. Apoi, chiar în clipa aceea de mare entuziasm şi convingere, vălul i se lăsă peste creier şi uită ce voise să spună. Îngenunche cu pumnii strânşi, privind solemn de la unul la altul. După aceea cortina se ridică.

— A, da. Va trebui să facem fum; mai mult fum…

— Dar nu putem ţine focul aprins! Uitaţi-vă la ăsta!

Focul se stingea în faţa lor.

— Doi dintre noi se vor îngriji de foc, zise Ralph, mai mult pentru sine, adică douăsprezece ore pe zi.

— Nu mai putem aduce alte vreascuri, Ralph…

— …nu pe întuneric…

— …nu noaptea…

— Îl putem aprinde în fiecare dimineaţă, zise Piggy. Nimeni n-o să vadă fumul pe întuneric.

Sam îl aprobă energic.

— Era altceva când focul era…

— …acolo sus…

Ralph se ridică, simţind cum, odată cu apăsarea întunericului, îl cuprinde un ciudat sentiment de nesiguranţă.

— Să lăsăm atunci focul să se stingă în noaptea asta.

Îi conduse spre primul adăpost, rămas încă în picioare, deşi grav avariat. Frunzele care slujeau drept pat stăteau întinse înăuntru, uscate şi foşnind la atingere. În adăpostul de alături, un puşti vorbea în somn. Cei patru băieţi mari pătrunseră în adăpost pe furiş şi se îngropară în frunze. Gemenii erau întinşi unul lângă altul, iar Ralph şi Piggy la celălalt capăt. O vreme se auziră o foială şi foşnetul continuu al frunzelor, pe când încercau să-şi găsească o poziţie mai bună.

— Piggy.

— Ce-i?

— Stai bine?

— Aşa cred.

În sfârşit, cu excepţia unui foşnet întâmplător, adăpostul se cufundă în tăcere. În faţa lor atârna un triunghi de beznă, plin de stele strălucitoare, şi se auzea zgomotul înfundat al fluxului pe recife. Ralph începu din nou să facă presupuneri, ca în fiecare noapte…

Să presupunem că ar fi duşi acasă de un avion cu reacţie şi, înainte de-a se crăpa de ziuă, aveau să aterizeze pe aerodromul acela mare din Wiltshire. Puteau să meargă şi cu maşina; nu, pentru ca totul să fie perfect, mai bine luau trenul; tot drumul până la Devon; şi or să închirieze din nou căsuţa aceea. Apoi, la marginea grădinii, căluţii

sălbatici aveau să vină şi să se uite peste gard…

Ralph se foi neliniştit în frunze. Dartmoor era o regiune sălbatică, la fel cum erau şi căluţii. Dar atracţia sălbăticiei dispăruse. Gândurile îi alunecară spre un oraş liniştit, unde nu putea domni sălbăticia. Ce putea fi mai sigur decât autogara centrală, cu farurile şi roţile autobuzelor?

Deodată, Ralph se trezi dansând în jurul unui felinar. Un autobuz pleca din staţie, un autobuz ciudat…

— Ralph! Ralph!

— Ce-i?

— Nu mai scoate zgomotele astea.

— Iartă-mă.

Din bezna de la capătul îndepărtat al adăpostului răzbătu un geamăt înfricoşător, iar băieţii înspăimântaţi, striviră frunzele. Sam şi Eric, încleştaţi, se luptau.

— Sam! Sam!

— Hei! Eric!

În scurt timp, se lăsă din nou liniştea.

Piggy îi şopti lui Ralph:

— Trebuie să scăpăm.

— Ce vrei să spui?

— Să fim salvaţi.

Pentru prima dată în acea zi, şi în ciuda beznei care se lăsa, Ralph chicoti.

— Vorbesc serios, şopti Piggy. Dacă nu ne întoarcem repede acasă, o să înnebunim cu toţii.

— O să ieşim din rândurile oamenilor normali.

— Şocaţi de bombe.

— O să ne ţăcănim de-a binelea.

Ralph îşi dădu la o parte şuviţele de păr umed căzute pe ochi.

— Ai putea să-i scrii mătuşii tale.

Piggy reflectă solemn.

— Nu ştiu unde se află acum. Şi n-am nici plic şi nici timbre. N-avem nici cutie poştală. Şi nici poştaş.

Succesul glumei lui neînsemnate îl încântă pe Ralph. Nu-şi mai putu stăpâni chicotelile, iar trupul îi tremura şi se convulsiona.

Piggy îl certă cu demnitate.

— N-am spus nimic atât de caraghios…

Ralph continuă să chicotească, deşi îl durea pieptul. Convulsiile îl epuizară, iar la un moment dat rămase întins, trăgându-şi răsuflarea, şi trist, aşteptând convulsia următoare. În timpul unei pauze, îl fură somnul.

— Ralph, iar scoţi zgomotul ăla. Linişteşte-te, te rog, Ralph… fiindcă…

Ralph se încordă printre frunze. Avea motive să fie recunoscător că visul se risipise, căci autobuzul se apropiase şi mai mult, devenind tot mai clar.

— De ce?… Fiindcă?

— Fii liniştit… şi ascultă.

Ralph se întinse la loc cu grijă, întovărăşit de un lung suspin al frunzelor. Eric gemu ceva, apoi rămase nemişcat. Bezna, în afara triunghiului inutil de stele, era de nepătruns.

— Nu aud nimic.

— Se mişcă ceva pe afară.

Ralph tresări. Pulsul lui îneca orice alt sunet. Apoi se linişti.

— Tot nu aud nimic.

— Ascultă. Ascultă mai atent.

Cam la vreun metru de dosul adăpostului, trosni limpede şi puternic o cracă. Sângele năvăli din nou în urechile lui Ralph, iar prin minte îi trecură imagini confuze. O întruchipare a acestor imagini dădea târcoale adăpostului. Simţi capul lui Piggy sprijinit de umărul lui şi strânsoarea crispată a mâinii.

— Ralph! Ralph!

— Taci şi ascultă.

Ralph se rugă disperat ca fiara să-i aleagă pe puşti.

Afară o voce şopti oribil:

— Piggy… Piggy…

— A venit! zise Piggy gâtuit de emoţie. E adevărată!

Se încleştă de Ralph şi încercă să respire.

— Piggy, vino afară. Pe tine te vreau, Piggy.

Ralph îi şopti în ureche lui Piggy.

— Nu vorbi.

— Piggy? Unde eşti, Piggy?

Ceva se frecă de dosul adăpostului. Piggy rămase liniştit o clipă, apoi îl apucă o criză de astm. Îşi încovoie spinarea şi bătu frunzele cu picioarele. Ralph se îndepărtă de el.

La intrarea adăpostului se auzi un răcnet feroce, urmat de zgomotul şi buşiturile unor creaturi. Cineva se împiedică de trupul lui Ralph, iar în colţul unde se afla Piggy se dezlănţuiră urlete, lovituri şi membrele începură să se agite prin aer. Ralph trase un pumn la întâmplare; apoi se rostogoli împreună cu ce i se părea a fi o hoardă de băieţi, pocnindu-se, muşcându-se şi zgâriind. Îl loviră şi îl înghiontiră, apoi se trezi cu nişte degete în gură şi le muşcă. Un pumn se retrase şi reveni ca un arc, iar întreg adăpostul se lumină ca de o explozie. Ralph se feri într-o parte, dădu peste un trup care se zvârcolea şi simţi pe obraji o respiraţie fierbinte. Începu să lovească în gura de sub el, folosindu-se de pumnul strâns ca de un ciocan; izbi cu o isterie din ce în ce mai violentă, pe măsură ce faţa de sub el devenea alunecoasă. Un

genunchi i se vârî între picioare, el căzu într-o parte, înnebunit de durere, iar bătaia continuă să se desfăşoare undeva deasupra. Apoi, în sfârşit, adăpostul se prăbuşi, înăbuşind lupta; siluetele anonime îşi croiră drum şi ieşiră. Forme întunecate se desprinseră din rămăşiţele adăpostului şi se furişară până când ţipetele puştilor şi horcăiturile lui Piggy se auziră din nou.

Ralph strigă cu o voce tremurătoare:

— Toţi puştii să se culce. Ne-am bătut cu ceilalţi. Acum culcaţi-vă.

Sam şi Eric se apropiară şi se uitară atenţi la Ralph.

— Voi doi vă simţiţi bine?

— Aşa am impresia.

— …am fost pocnit…

— Şi eu. Ce face Piggy?

Îl traseră pe Piggy dintre resturile adăpostului şi îl sprijiniră de un pom. Noaptea era răcoroasă, dar limpezită de spaimele imediate.

Piggy respiră mai uşor.

— Te-au rănit, Piggy?

— Nu prea rău.

— A fost Jack cu vânătorii lui, zise Ralph cu amărăciune. De ce nu ne lasă în pace?

— Or să ne ţină minte, zise Sam.

Cinstea îl sili să continue:

— Cel puţin pe tine. Eu m-am ferit într-un colţ.

— L-am pocnit pe unul de-o să mă ţină minte, zise Ralph. L-am bătut rău de tot. N-or să se grăbească să mai vină să se bată cu noi.

— Şi eu la fel, zise Eric. Când m-am trezit, mă pocnea unul în mutră. Sunt groaznic de plin de sânge pe faţă, nu-i aşa, Ralph? Dar până la urmă l-am aranjat.

— Ce-ai făcut?

— Mi-am ridicat genunchiul, spuse Eric cu o mândrie simplă, şi i-am ars una în ouă. Trebuie să-l fi auzit cum a răcnit! Nici ăsta n-o să se mai întoarcă în curând. Aşa că nu ne-am descurcat prea rău.

Ralph se mişcă brusc în întuneric; apoi îl auzi pe Eric cum îşi scormonea prin gură.

— Ce-i?

— Mi se clatină un dinte, asta-i tot.

Piggy îşi strânse picioarele.

— Cum te simţi, Piggy?

— Am crezut că vor cochilia.

Ralph alergă pe plaja palidă şi sări pe platformă. Cochilia stătea lucitoare lângă locul şefului. O contemplă câteva clipe, apoi se întoarse la Piggy.

— N-au luat cochilia.

— Ştiu. N-au venit pentru cochilie. Au venit pentru altceva. Ralph,

ce-am să mă fac?

Departe, de-a lungul arcului deschis al plajei, trei siluete fugeau spre stânca în formă de castel. Se ţineau departe de pădure şi alergau pe malul apei. Uneori cântau încet; alteori făceau roata pe lângă fâşia fosforescentă a apei. Îi conducea şeful, care alerga în acelaşi ritm, încântat de isprava lui. Acum devenise într-adevăr un şef; simulă nişte împunsături cu suliţa. În mâna stângă i se bălăbăneau ochelarii sparţi ai lui Piggy.

Castelul de stâncă

În puţinele ceasuri răcoroase din zori, cei patru băieţi se adunară în jurul petei negre unde fusese aprins focul, iar Ralph îngenunche şi suflă. Cenuşa uşoară ca nişte fulgi se risipi la răsuflarea lui în toate părţile, dar nici un tăciune nu prinse viaţă. Gemenii urmăreau neliniştiţi, iar Piggy stătea inexpresiv, îndărătul vălului luminos al propriei miopii. Ralph continuă să sufle, iar efortul făcu să-i ţiuie urechile. Prima briză a zorilor puse capăt străduinţei lui şi-i aruncă cenuşa în ochi. Se trase înapoi pe vine, înjură şi se frecă la ochi până îi dădură lacrimile.

— Degeaba.

Eric îl privi prin masca de sânge uscat.

Piggy se uita în direcţia unde se afla Ralph.

— Fireşte că-i degeaba, Ralph. Acum nu mai avem foc.

Ralph îşi apropie faţa la un metru de cea a lui Piggy.

— Mă vezi?

— Niţel.

Ralph, cu faţa tumefiată, îşi închise din nou ochiul.

— Ne-au luat focul.

Glasul îi vibra de furie.

— Ni l-au furat!

— Ei au fost, zise Piggy. M-au orbit. Pricepeţi? Aici e mâna lui Jack Merridew. Convoacă o adunare, Ralph, trebuie să hotărâm ce-i de făcut.

— O adunare doar pentru noi?

— N-avem altceva de făcut. Sam… dă-mi voie să mă sprijin de tine.

Se îndreptară spre platformă.

— Suflă în cochilie, zise Piggy. Suflă cât poţi de tare.

Pădurea răspunse ca un ecou; păsările zburară ţipând de pe coroanele pomilor ca în prima dimineaţă, cu mult timp în urmă. În ambele direcţii, plaja era pustie. Câţiva puşti ieşiră din adăposturi. Ralph se aşeză pe trunchiul lustruit, iar ceilalţi trei rămaseră în picioare în faţa lui. Dădu din cap, iar Sam şi Eric se aşezară în dreapta. Ralph vârî cochilia în mâinile lui Piggy. Acesta ţinu cu grijă obiectul strălucitor şi îşi miji ochii spre Ralph.

— Dă-i drumul.

— Am luat cochilia doar ca să vă spun că nu mai văd deloc şi că trebuie să-mi recapăt ochelarii. Pe insulă s-au întâmplat lucruri îngrozitoare. Am votat să fii şef. Eşti singurul care a reuşit vreodată să facă ceva. Aşa că vorbeşte tu, Ralph, şi spune-ne ce… sau altminteri…

Piggy se întrerupse şi începu să se smiorcăie. Ralph îi luă cochilia şi se aşeză.

— Doar un foc obişnuit. Credeţi că putem să-l aprindem, nu? Doar un semnal de fum, ca să fim salvaţi. Ce, ne-am sălbăticit şi noi? Atâta doar că acum nu avem nici un semnal. S-ar putea să treacă vapoare. Ţineţi minte când a plecat la vânătoare şi s-a stins focul, şi tocmai atunci a trecut un vapor prin apropiere? Iar ăştia îl socotesc pe Jack cel mai bun şef. Pe urmă a fost, a fost… tot el a fost de vină. Dacă n-ar fi fost el, nu s-ar fi petrecut aşa ceva niciodată. Acum Piggy nu mai vede, iar ei au venit pe furiş…

Vocea lui Ralph se ascuţi…

— … noaptea, în beznă şi ne-au furat focul. Ei ni l-au furat. Le-am fi dat foc de la noi, dacă ne-ar fi cerut. Dar l-au furat, semnalul s-a stins şi n-o să mai fim salvaţi niciodată. Nu pricepeţi ce vreau să spun? Noi le-am fi dat un foc de bunăvoie, dar ni l-au furat… Eu…

Se opri nehotărât, în timp ce vălul i se lăsa peste creier. Piggy întinse mâinile să ia cochilia.

— Ce-ai de gând, Ralph? Nu ajunge să discutăm, fără să luăm o hotărâre. Vreau ochelarii înapoi.

— Încerc să mă gândesc. Să presupunem că mergem, curaţi cum eram înainte, spălaţi şi pieptănaţi – la urma urmei nu suntem nişte sălbatici, şi cu salvarea noastră nu-i de glumit…

Îşi supse obrazul umflat şi se uită la gemeni.

— Am putea să ne dichisim niţel şi să mergem…

— Ar trebui să ne luăm suliţele, zise Sam. Chiar şi Piggy.

— …fiindcă s-ar putea s-avem nevoie de ele.

— N-ai cochilia!

Piggy ridică scoica.

— N-aveţi decât să vă luaţi suliţele, dacă vreţi, dar eu unul n-am de gând. La ce bun? Tot trebuie să fiu condus ca un câine. Da, râdeţi. Vă dă mâna să râdeţi. Unii de pe insula asta sunt în stare să râdă de orice. Ei, şi? Ce-au să creadă oamenii mari? Simon, micuţul, a fost omorât. Şi pe urmă a mai fost şi băieţelul ăla cu semnul pe faţă. Cine l-a mai văzut de când am venit aici?

— Piggy! Stai o clipă!

— Am cochilia. Am să mă duc la acest Jack Merridew şi-am să-i spun pe şleau, asta am să fac.

— Ai să te alegi c-o bătaie.

— Ce poate să-mi mai facă? Am să-i spun ce părere am. Dă-mi voie să iau cu mine cochilia, Ralph. Am să-i arăt singurul lucru pe care nu-l are.

Piggy se opri un moment şi se uită lung la siluetele înceţoşate din jur. Vechea adunare, întinsă pe iarba călcată la pământ, îl asculta.

— Am să mă duc la el cu cochilia în mâini. Am să i-o întind. Uite, am să-i spun, eşti mai puternic decât mine şi nici nu suferi de astmă. Tu poţi să vezi, am să-i spun, cu amândoi ochii. Dar eu nu cer să-mi

dai ochelarii înapoi ca pe o favoare. Nu-ţi cer să fii cavaler, aşa am să-i spun, nu fiindcă eşti puternic, ci fiindcă dreptatea rămâne dreptate. Dă-mi ochelarii, am să-i spun… trebuie să mi-i dai!

Piggy îşi încheie cuvântarea şi tremură, roşu la faţă. Împinse cochilia repede în mâinile lui Ralph, ca şi cum ar fi vrut să scape de ea cât mai curând, şi îşi şterse lacrimile din ochi. Îi învăluia o lumină verde, dulce, iar cochilia se odihnea albă şi fragilă la picioarele lui Ralph. O singură picătură de apă, prelinsă printre degetele lui Piggy, sclipea acum pe curba delicată, ca o stea.

În cele din urmă, Ralph se ridică în capul oaselor şi îşi dădu părul peste cap.

— Foarte bine. Adică… n-ai decât să încerci, dacă ţii. O să mergem cu tine.

— O să fie pictat pe faţă, zise Sam timid. Ştii cum o să fie…

— …n-o să se sinchisească prea mult de noi…

— …dacă se înfurie, o să fie vai de noi…

Ralph se strâmbă la Sam. Îşi aminti ca prin vis de ceva ce-i spusese Simon, odinioară, lângă stânci.

— Nu fi caraghios, zise el, adăugând repede: Hai să mergem.

Îi întinse cochilia lui Piggy, care de data asta roşi de mândrie.

— Trebuie s-o duci tu.

— Când o să fim gata, o s-o duc eu…

Piggy căută în minte câteva cuvinte prin care să-şi exprime dorinţa puternică de a duce cochilia, orice s-ar întâmpla.

— …nu-mi pasă. Aş fi încântat, Ralph, dar trebuie să fiu condus.

Ralph aşeză cochilia pe buşteanul lucios.

— Mai bine să mâncăm ceva şi pe urmă să ne pregătim.

Îşi croiră drum printre pomii fructiferi prăduiţi. Îl ajutară pe Piggy să-şi ia câteva fructe, iar pe altele le găsi singur, pipăind. În timp ce mâncau, Ralph reflecta la ce aveau de făcut după-amiază.

— O să fim ca mai înainte. O să ne spălăm…

Sam înfulecă şi protestă.

— Dar facem baie zilnic!

Ralph se uită la siluetele murdare dinaintea lui şi suspină.

— Trebuie să ne pieptănăm. Ne-a crescut părul prea lung.

— Eu mi-am lăsat amândouă şosetele în adăpost, zise Eric, şi ni le putem trage pe cap, ca pe nişte şepci.

— Putem găsi ceva, zise Piggy, ca să-ţi legăm părul la spate.

— Ca fetele!

— Nu, fireşte că nu.

— Atunci mergem aşa cum suntem, zise Ralph, nici ei nu sunt mai breji.

Eric avu un gest de reţinere.

— Dar au să fie pictaţi! Ştiţi cum o…

Ceilalţi dădură din cap. Înţelegeau perfect dezlănţuirea de sălbăticie provocată de măştile pictate.

— Ei bine, noi n-o să ne pictăm, zise Ralph, fiindcă nu suntem sălbatici.

Sam şi Eric se uitară unul la altul.

— Cu toate astea…

— Fără vopsea! strigă Ralph.

Încercă să-şi amintească.

— Fum, spuse el, avem nevoie de fum.

Se întoarse furios spre gemeni.

— Am spus „fum“! Trebuie să avem fum.

Se aşternu tăcerea, cu excepţia zumzetului persistent al albinelor. În cele din urmă, Piggy vorbi pe un ton prietenos:

— Fireşte că trebuie. Fiindcă fumul e un semnal şi nu putem fi salvaţi, dacă nu avem fum.

— Ştiam asta! strigă Ralph şi îşi trase braţul din mâna lui Piggy. Vrei să spui cumva…?

— Nu spun decât ceea ce spui şi tu mereu, se grăbi să răspundă Piggy. O clipă, m-am gândit…

— Nu, spuse Ralph apăsat. Am ştiut tot timpul. N-am uitat.

Piggy dădu din cap, încercând să-l îmbuneze.

— Tu eşti şeful, Ralph. Ţii minte tot.

— N-am uitat.

— Fireşte că nu.

Gemenii îl examinau curioşi pe Ralph, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară.

O apucară în formaţie, de-a lungul plajei. Ralph porni primul, şchiopătând niţel şi cu suliţa pe umăr. Vedea lucrurile doar parţial prin tremurul arşiţei ceţoase care se revărsa peste nisipurile sclipitoare, peste părul său lung şi peste răni. În spatele lui veneau gemenii, cam necăjiţi, dar plini de o vitalitate inepuizabilă. Vorbeau rar şi târau suliţele de lemn; căci Piggy descoperise că, dacă se uita pe jos şi îşi apăra privirea obosită de soare, îi putea urmări, păşind de-a lungul plajei. Mergea deci între suliţele târâte şi strângea cochilia grijuliu, cu amândouă mâinile. Băieţii – un grup mic şi compact – trimiteau pe plajă patru umbre asemănătoare unor gravuri, dansând şi amestecându-se printre ele. Furtuna nu lăsase nici o urmă, iar plaja se curăţase ca un tăiş lustruit. Cerul şi muntele erau hăt, departe şi străluceau sub arşiţă; reciful, ridicat de miraj, plutea într-un fel de baltă argintie, la jumătatea distanţei până la cer.

Se opriră în locul unde dansase tribul. Beţele carbonizate se aflau încă pe stânci, udate rău de ploaie, dar nisipul de lângă ţărm se netezise din nou. Trecură mai departe în tăcere. Nimeni nu se îndoia că aveau să găsească tribul la castel, iar când îl zăriră, se opriră toţi

deodată. Cea mai încâlcită parte a insulei, o masă de tulpini strâmbe, negre, verzi şi de nestrăbătut, era la stânga lor, iar iarba înaltă se unduia în faţă. Ralph înaintă.

Aici se întindea iarba strivită unde stătuseră întinşi când Ralph plecase în recunoaştere. Tot aici se aflau istmul, cornişa care înconjura stânca, iar sus vârfurile roşii.

Sam îi atinse braţul.

— Fum!

O dâră subţire se înălţa tremurând în aer de cealaltă parte a stâncii.

— Trebuie să fie un foc mare de tot.

Ralph se întoarse.

— De ce ne ascundem?

Păşi prin paravanul de frunziş spre luminişul care ducea la istm.

— Voi doi urmaţi-mă. Eu am să merg primul, apoi Piggy la un pas în urmă. Ţineţi suliţele pregătite.

Piggy scrută neliniştit vălul luminos atârnat între el şi lume.

— Nu-i nici o primejdie? Nu cumva e o stâncă ascuţită pe-acolo? Aud marea.

— Ţine-te strâns de mine.

Ralph înaintă pe istm. Aruncă o piatră, iar piatra ricoşă în apă. Apoi marea se supse, dezvăluind un pătrat roşu şi plin de ierburi marine, la vreo cincisprezece metri mai jos de braţul stâng al lui Ralph.

— Nu-i nici o primejdie? întrebă temător Piggy. Mă simt îngrozitor.

Mult deasupra, pe culmi, se auzi brusc un ţipăt, apoi imitaţia unui strigăt de luptă, căruia îi răspunseră vreo zece glasuri din dosul stâncilor.

— Dă-mi cochilia şi stai liniştit.

— Stai! Cine-i acolo?

Ralph îşi lăsă capul pe spate şi zări deasupra stâncilor faţa măslinie a lui Roger.

— Poţi să vezi cine sunt! strigă Ralph. Nu vă mai prostiţi!

Duse cochilia la buze şi începu să sufle. Apărură câţiva sălbatici, atât de vopsiţi, încât erau de nerecunoscut; se strecurară pe cornişă spre istm. Aveau suliţe şi se aşezară în poziţie de apărare la intrare. Ralph suflă mai departe, ignorând spaima lui Piggy.

— Băgaţi de seamă… vă previn! strigă Roger.

În cele din urmă, Ralph luă cochilia de la buze şi se opri pentru a-şi trage răsuflarea. Primele cuvinte le articulă gâfâit, dar limpede.

— …convocăm o adunare.

Sălbaticii care păzeau istmul mormăiră între ei şi nu răspunseră. Ralph făcu câţiva paşi înainte. Un glas îl îndemnă în şoaptă din spate:

— Nu mă părăsi, Ralph.

— Îngenunchează, îi şopti Ralph, şi aşteaptă până mă întorc.

Rămase în picioare la jumătatea drumului şi îşi concentră privirea

asupra sălbaticilor. Băieţii se simţeau liberi fiindcă îşi vopsiseră feţele, îşi legaseră părul la spate şi se simţeau mai bine ca el. Ralph se hotărî să şi-l lege şi el mai târziu. De fapt, avea chef să le spună să-l aştepte şi s-o facă pe loc, însă era cu neputinţă. Sălbaticii chicotiră o vreme, iar unul îl ameninţă pe Ralph cu suliţa. Sus de tot, Roger îşi luă mâinile de pe pârghie şi se aplecă să vadă ce se întâmplă. Băieţii de pe istm stăteau în lacul propriilor umbre, reduşi la dimensiunea unor capete cu părul vâlvoi. Piggy se ghemui cu spinarea informă ca un sac.

— Convoc o adunare.

Tăcere. Roger ridică o pietricică şi o azvârli între gemeni, cu intenţia de-a greşi ţinta. Tresăriră, iar Sam de-abia reuşi să-şi menţină echilibrul. O sursă de energie începu să vibreze în trupul lui Roger.

Ralph vorbi din nou răspicat.

— Convoc o adunare.

Îşi trecu privirea pe deasupra lor.

— Unde-i Jack?

Câţiva băieţi se foiră şi se consultară. O faţă vopsită vorbi cu vocea lui Robert.

— E la vânătoare. Şi-a zis să nu te lăsăm înăuntru.

— Am venit să văd ce se întâmplă cu focul, spuse Ralph, şi să discutăm despre ochelarii lui Piggy.

Băieţii din faţa lui se mutară de pe un picior pe altul, iar cei din mijloc izbucniră în hohote de râs – un râs uşor, nervos, care se pierdu ca un ecou printre stâncile înalte.

— Ce pofteşti? răsună o voce din dosul lui Ralph.

Gemenii o zbughiră pe lângă Ralph şi se aşezară între el şi intrare. Ralph se întoarse brusc. Jack, recunoscut prin personalitatea lui şi prin părul roşu, înainta dinspre pădure, străjuit de câte un vânător ghemuit. Toţi trei erau mascaţi în negru şi verde. În spatele lor, pe iarbă, zăcea o scroafă decapitată şi golită de măruntaie, aşa cum îi dăduseră drumul din mâini.

— Ralph, nu mă lăsa! se văicări Piggy.

Cuprinse stânca în braţe cu o îngrijorare caraghioasă, se lipi de ea şi rămase deasupra mării ce se retrăgea. Chicotelile sălbaticilor se transformară într-o batjocură violentă.

— Pleacă, Ralph, strigă Jack, acoperind zgomotul. Stai la locul tău. Aici eu comand, ăsta e tribul meu. Lasă-mă în pace.

Râsul batjocoritor se stinse.

— I-ai furat ochelarii lui Piggy, spuse Ralph pe nerăsuflate. Trebuie să-i dai înapoi.

— A, da? Cine mă obligă?

— Eu! se răsti Ralph, cuprins de mânie. M-ai ales şef. N-ai auzit cochilia? Ai făcut o glumă proastă… ţi-am fi dat foc, dacă ne-ai fi cerut…

Sângele îi năvălise în obraji, iar ochiul lovit şi umflat îi palpită.

— Puteai să iei foc când doreai. Dar n-ai făcut-o. Te-ai furişat ca un hoţ şi-ai furat ochelarii lui Piggy!

— Mai spune o dată!

— Hoţule! Hoţule!

— Ralph! răcni Piggy. Gândeşte-te la mine!

Jack se repezi să-l împungă pe Ralph cu suliţa în piept. Ralph observă imediat direcţia armei după felul cum îşi mişca Jack braţul şi o împinse într-o parte cu coada suliţei lui. Apoi întoarse vârful armei şi îl plesni pe Jack peste ureche. Se luptau corp la corp, răsuflând feroce, împingându-se şi aruncându-şi priviri demente.

— Cine-i hoţ?

— Tu eşti!

Jack se smulse din încleştare şi se repezi cu suliţa la Ralph. Printr-un consimţământ tacit, foloseau amândoi suliţele ca pe nişte săbii, nemaiîndrăznind să atace cu vârfurile ucigătoare. Suliţa lui Jack o atinse pe a lui Ralph şi alunecă în jos, lovindu-l peste degete şi producându-i o durere ascuţită. Apoi se despărţiră, pe poziţii adverse. Jack cu faţa spre castel, iar Ralph pe marginea prăpastiei şi cu spatele la insulă.

Amândoi băieţii răsuflau din greu.

— Hai, vino…

— Hai tu…

Se provocau ţanţoşi, păstrând însă distanţa de atac.

— Hai, vino, şi-ai să vezi ce te-aşteaptă!

— Vino tu…

Piggy, ghemuit pe jos, încercă să-i atragă atenţia lui Ralph. Acesta se mişcă şi se aplecă, cu ochii aţintiţi prudent asupra lui Jack.

— Ralph, nu uita de ce-am venit. Focul. Ochelarii mei.

Ralph încuviinţă din cap. Îşi destinse muşchii, gata de luptă, îşi luă o poziţie comodă şi lăsă în jos mânerul suliţei. Jack îl urmărea pe sub masca impenetrabilă. Ralph se uită în sus la coama munţilor, apoi spre grupul de sălbatici.

— Ascultaţi! Uite ce-am venit să vă spunem. Ne daţi mai întâi ochelarii lui Piggy. Dacă nu-i capătă, nu poate să vadă. Nu vă purtaţi cumsecade…

Tribul de feţe pictate chicoti şi Ralph ezită. Îşi dădu părul pe spate şi fixă cu privirea masca verde cu negru din faţa lui, încercând să-şi aducă aminte cum arăta Jack.

— Nu uita de foc, şopti Piggy.

— A, da. Acum, în privinţa focului. Repet. Am tot spus-o de când ne-au dat drumul pe insulă.

Îşi ridică suliţa şi o îndreptă spre sălbatici.

— Singura speranţă e să ţinem aprins un foc pe post de semnal, cât

e lumină, ca să se vadă. S-ar putea ca un vapor să observe fumul, să vină să ne salveze şi să ne ducă acasă. Fără fumul ăla, trebuie să aşteptăm să treacă întâmplător un vapor. S-ar putea să aşteptăm ani de zile; până îmbătrânim…

Râsul tremurător, argintiu, ireal al sălbaticilor se risipi şi se pierdu ca un ecou. Pe Ralph îl apucă un acces de furie. Glasul i se sparse:

— Nu pricepeţi, caraghioşi pictaţi? Sam, Eric, Piggy şi cu mine… nu suntem de-ajuns. Am încercat să ţinem focul aprins, dar n-am reuşit. Iar voi vă jucaţi de-a vânătoarea.

Arătă cu suliţa în urma lor, unde o dâră de fum se destrăma în aerul lăptos ca o perlă.

— Uitaţi-vă la ăsta. E un semnal? E doar un foc de gătit. Acum o să mâncaţi şi n-o să mai ardă nici un foc. Poate că trece un vapor pe acolo…

Se opri, învins de tăcere şi de anonimatul feţelor pictate din grupul care păzea intrarea. Şeful deschise o gură roz şi li se adresă lui Sam şi Eric, care se aflau între el şi trib.

— Voi doi. Căraţi-vă!

Nimeni nu-i răspunse. Gemenii, uluiţi se uitară unul la altul; între timp, Piggy, prinzând curaj datorită încetării violenţei, se ridică atent. Jack îl privi pe Ralph, apoi pe gemeni.

— Puneţi mâna pe ei!

Nimeni nu se mişcă. Jack strigă furios:

— Am zis: „Puneţi mâna pe ei!“

Grupul de feţe pictate se mişcă agitat şi neîndemânatic în jurul lui Sam şi Eric. Râsul argintiu răsună din nou.

Sam şi Eric protestară dintr-o convingere sinceră, de oameni civilizaţi.

— Ascultaţi…

— …serios!

Le luară suliţele.

— Legaţi-i!

— Jack! strigă Ralph disperat către masca neagră şi verde.

— Haideţi. Legaţi-i!

Grupul pictat îşi dădu seama că Sam şi Eric nu erau ca ei, cei care deţineau puterea. Îi doborâră pe gemenii stângaci şi neliniştiţi. Lui Jack îi veni o idee. Ştia că Ralph avea să încerce să-i salveze. Atacă, având spatele asigurat de cercul ce murmura, iar Ralph de-abia reuşi să-i pareze lovitura. Dincolo de ei, tribul şi gemenii – un morman de trupuri – urlau şi se zvârcoleau. Piggy se ghemui din nou. Gemenii rămaseră nemişcaţi, năuciţi, iar tribul îi înconjură. Jack se întoarse spre Ralph şi îi vorbi printre dinţi.

— Vezi? Fac ce le spun.

Se aşternu tăcerea. Gemenii zăceau legaţi grosolan, iar tribul îl

urmări pe Ralph, ca să vadă ce avea de gând. Ralph îi numără printre lațele care îi cădeau pe ochi şi zări fumul inutil.

Îşi ieşi din sărite. Urlă la Jack.

— Eşti o bestie, un porc şi un hoţ ordinar!

Porni la atac.

Jack, ştiind că izbucnise criza, atacă şi el. Se ciocniră violent şi săriră într-o parte. Jack îi trase un pumn lui Ralph şi îl nimeri în ureche. Ralph îl lovi pe Jack în stomac, făcându-l să geamă. Apoi se înfruntară din nou, gâfâind furioşi, deşi fiecare îşi pierduse cumpătul, văzând ferocitatea celuilalt. Auziră zgomotele din jur – încurajările constante şi stridente ale tribului din spatele lor.

Vocea lui Piggy ajunse până la Ralph.

— Lăsaţi-mă să vorbesc.

Stătea în praful luptei, iar când tribul îi înţelese intenţia, încurajările stridente se transformară în huiduieli prelungi.

Piggy ridică cochilia, huiduielile descrescură, iar apoi îşi reluară intensitatea.

— Am cochilia! strigă el. Ascultaţi! Am cochilia!

Surprinzător, se lăsă tăcere. Tribul era curios să audă ce lucru nostim avea să le spună.

Tăcere şi nemişcare; în linişte, pe lângă capul lui Ralph, în aer răsună un zgomot ciudat. Nu-i dădu mare atenţie, dar îl auzi din nou; un ,,poc!“ uşor. Cineva azvârlea cu pietre. Roger le dădea drumul, cu o mână încă pe pârghie.

Dedesubtul lui, Ralph era o claie de păr, iar Piggy un sac de grăsime.

— Uite ce vreu să vă spun: vă purtaţi ca nişte puşti.

Huiduielile crescură şi apoi se stinseră, în timp ce Piggy ridica cochilia albă şi magică.

— Ce vreţi să fiţi, o bandă de negri vopsiţi, ca acum, sau inteligenţi ca Ralph?

Printre sălbatici se iscă o mare hărmălaie. Piggy strigă iar:

— Ce vreţi, să avem reguli şi să ajungem la o înţelegere, sau să vânăm şi să ucidem?

Hărmălaia răsună şi se auzi un nou „poc“.

Ralph strigă, dominând zgomotul:

— Ce vreţi, să respectăm legile şi să fim salvaţi, sau să vânăm şi să distrugem totul?

Jack începu şi el să strige şi Ralph nu se mai putu face auzit. Jack se apropie de trib şi băieţii deveniră o masă compactă de ameninţări, cu suliţele ridicate. În mijlocul lor se ghicea intenţia unui atac. Se pregăteau să-i cureţe de pe istm. Ralph îi înfruntă, aplecat niţel într-o parte, cu suliţa pregătită. Piggy stătea alături, ţinând încă talismanul – scoica fragilă, de o frumuseţe strălucitoare. Uraganul de zgomote îi

lovi ca o incantaţie a urii. Mult deasupra, Roger, cuprins de o moleşeală delirantă, apăsă cu toată greutatea pe pârghie.

Ralph auzi stânca uriaşă înainte de-a o vedea. Simţi şocul aterizării ei prin tălpi, odată cu zgomotul pietrelor strivite din vârful stâncii. Apoi monstruosul obiect roşu ricoşă cruciş peste istm, Ralph se aruncă la pământ, iar tribul urlă.

Stânca îl lovi pe Piggy în plin; cochilia explodă în mii de fragmente albe şi încetă să existe. Piggy, fără să vorbească, fără măcar să aibă timpul să geamă, zbură prin aer într-o parte a stâncii, răsucindu-se în văzduh. Stânca se mai rostogoli de două ori şi se pierdu în pădure. Piggy căzu de la zece metri şi se opri pe spate, pe platforma pătrată şi roşie din mare. Ţeasta i se sparse, iar creierii îi ţâşniră roşii. Braţele şi picioarele îi zvâcniră slab, ca ale unui porc după tăiere. Apoi marea răsuflă din nou, cu un suspin lung şi lent, iar apa începu să fiarbă, albă şi trandafirie acoperind stânca; când se retrase în sine, trupul lui Piggy dispăruse.

De data aceasta, tăcerea fu desăvârşită. Pe buzele lui Ralph înflori un cuvânt, dar nu-l articulă.

Deodată, Jack ţâşni din mijlocul tribului şi începu să urle nebuneşte:

— Vedeţi? Vedeţi? Uite, o meritaţi! V-am spus-o! Nu mai puteţi veni alături de tribul nostru! Cochilia s-a spart…

Fugi înainte, încovoiat.

— Eu sunt şeful!

Zvârli suliţa din răsputeri şi plin de răutate spre Ralph. Vârful ei îi sfâşie pielea de pe coaste, apoi alunecă şi căzu în apă. Ralph se clătină, nu atât de durere, cât de spaimă, iar tribul, urlând acum ca şi şeful lui, începu să înainteze. O altă suliţă, una îndoită, care nu zbura drept, îi trecu pe lângă faţă, iar alta veni de sus, de unde se afla Roger. Gemenii rămaseră ascunşi în spatele tribului, iar chipurile anonime de diavoli se îngrămădiră pe istm. Ralph se întoarse şi o rupse la fugă. În urma lui se ridică un zgomot puternic, ca al pescăruşilor. Ascultă de un instinct pe care nu şi-l cunoştea şi ocoli spaţiul deschis, astfel încât suliţele zburară pe alături. Văzu trupul decapitat al scroafei şi apucă să sară la timp. Apoi pătrunse în pădure, dând din cale frunzişul şi rămurelele, iar arborii îl ascunseră.

Şeful se opri lângă scroafă, se întoarse şi îşi ridică mâinile.

— Înapoi! Înapoi la fort!

Tribul se întoarse cu zgomot la istmul unde îi ajunse şi Roger.

— De ce nu stai de pază? i se adresă furios şeful.

Roger îl privi grav.

— Tocmai am coborât…

În jurul lui plutea toată oroarea călăului.

Şeful nu-i mai vorbi, ci se uită la Sam şi Eric.

— Va trebui să vă alăturaţi tribului.

— Dă-mi drumul…

— …şi mie…

Şeful smulse una dintre puţinele suliţe rămase şi îl împunse cu ea în coaste pe Sam.

— Ce-aţi vrut, ia spune? zise el cu un glas fioros. Ce-aţi vrut când aţi venit cu suliţe? De ce nu vreţi să vă alăturaţi tribului meu?

Începu să-l împungă ritmic. Sam urlă.

— Nu aşa trebuie să te porţi cu ei.

Roger se strecură pe lângă şef, evitând în ultima clipă să-l împingă cu umărul. Urletele încetară, iar Sam şi Eric rămaseră nemişcaţi, cu privirea ridicată şi cuprinşi de o groază mută. Roger înainta spre ei ca şi cum ar fi deţinut o autoritate necunoscută.

Strigătul vânătorilor

Ralph zăcea într-un luminiş, întrebându-se cât de rău îl răniseră. Rana, cu un diametru de câţiva centimetri, se afla în partea dreaptă a pieptului – o zgârietură umflată şi plină de sânge, acolo unde îl nimerise suliţa. Părul i se umpluse de praf şi se încâlcise ca nişte cârcei de liană. Se zgâriase şi se învineţise pe întreg corpul, tot fugind prin pădure. Până să-şi recapete răsuflarea, ajunse la concluzia că deocamdată spălatul rănilor putea să mai aştepte. N-ar fi avut cum să tragă cu urechea la zgomotul picioarelor goale, dacă s-ar fi bălăcit în apă, şi nici să se socotească în siguranţă lângă râuleţ sau chiar pe plaja deschisă.

Ascultă. Nu se afla de fapt prea departe de castel şi, înspăimântat, i se păruse că îi aude pe urmăritori. Vânătorii se strecuraseră doar până la marginea frunzişului, poate pentru a-şi recăpăta suliţele, apoi reveniseră grăbiţi la stânca scăldată în soare, speriaţi parcă de bezna de sub frunze. Chiar îl zărise pe unul dintre ei, vopsit în dungi cafenii, negre şi roşii, şi îşi spuse că era Bill. Dar în fond, îşi zise Ralph, nu era Bill. Era un sălbatic a cărui imagine refuza să se suprapună vechii înfăţişări a unui băiat în pantaloni scurţi şi cămaşă.

După-amiaza se scurgea; petele rotunde de lumină se deplasau regulat peste frunzele verzi şi fibrele cafenii, şi nici un zgomot nu răbufnea de dincolo de stâncă. Ralph ieşi în cele din urmă pe furiş dintre ferigi şi se îndreptă spre marginea desişului de nepătruns din faţa istmului. Se uită cu o grijă deosebită printre crăcile de la margine şi îl văzu pe Robert stând de pază în vârful stâncii. Ţinea în mâna stângă o suliţă şi cu dreapta arunca în aer o pietricică pe care o prindea mai apoi. În spatele lui se înălţa o dâră groasă de fum. Ralph îşi umflă nările; îi lăsa gura apă. Se şterse la nas şi la gură cu dosul mâinii şi, pentru prima oară în dimineaţa aceea, simţi că-i e foame. Tribul se adunase, fără îndoială, în jurul porcului curăţat de măruntaie, urmărind cum grăsimea sfârâie şi arde în cenuşă. Stăteau fără îndoială încordaţi.

O altă siluetă, de nerecunoscut, apăru lângă Robert şi îi dădu ceva, apoi se întoarse în spatele stâncii. Robert îşi lăsă suliţa pe stâncă şi începu să roadă carnea. Aşadar, petrecerea începuse, iar santinela îşi primise porţia.

Ralph constată că deocamdată era în siguranţă. Merse şchiopătând pe lângă pomii fructiferi, atras de gândul hranei proaspete şi totuşi amărât când îşi amintea de petrecere. O petrecere azi, alta mâine…

Îşi argumentă neconvingător că aveau să-l lase în pace; poate că vor face chiar un proscris din el. Dar apoi certitudinea iraţională şi fatală îl cuprinse din nou. Spargerea cochiliei şi moartea lui Piggy şi a lui

Simon pluteau deasupra insulei ca un abur. Aceşti sălbatici pictaţi aveau să treacă şi la alte măsuri. Exista apoi legătura greu de definit dintre el şi Jack, care nu avea să-l lase niciodată în pace.

Se opri, bălţat de petele de soare, şi ridică o cracă, gata să se vâre sub ea. Un spasm de groază îl zgudui şi zise cu voce tare.

— Nu. Nu sunt aşa de răi. A fost un accident.

Se ascunse sub creangă, fugi împleticit, apoi se opri şi trase cu urechea.

Ajunse în regiunile distruse, pline cu pomi fructiferi, şi mâncă lacom. Văzu doi puşti şi, nemaiştiind cum arăta, se miră de ce ţipară şi o rupseră la fugă.

După ce mâncă, o luă spre plajă. Lumina soarelui cobora acum pieziş printre palmierii de lângă adăpostul ruinat. Acolo se aflau platforma şi bazinul. Cel mai bun lucru era să ignore sentimentul care-i apăsa inima şi să se bizuie pe bunul-simţ al tribului, pe judecata adusă de lumina zilei. Acum, după ce tribul mâncase, trebuia să încerce din nou. Şi, oricum, nu putea să stea toată noaptea într-un adăpost gol, lângă platforma pustie. Se înfioră şi un tremur îl străbătu în lumina soarelui de seară. Nici un foc. Nici un fum! Nici o salvare. Se întoarse şi şchiopătă prin pădure, spre capătul insulei aflat, sub stăpânirea lui Jack.

Săgeţile piezişe ale soarelui se pierdeau printre ramuri. Ajunse în sfârşit la un luminiş din pădure, unde stânca împiedica vegetaţia să mai crească. Luminişul devenise un lac de umbre, iar Ralph aproape că se aruncă în spatele unui pom când văzu ceva în mijlocul lui, dar îşi dădu repede seama că faţa albă era de fapt un os, că ţeasta porcului îi rânjea din vârful unui par. Păşi încet în mijlocul luminişului şi se uită atent la ţeasta care lucea la fel de alb cum lucise odinioară scoica şi părea că îl priveşte batjocoritor şi cinic. O furnică harnică lucra de zor într-una dintre orbite, altminteri obiectul nu dădea nici un semn de viaţă.

Oare aşa să fi fost?

Simţi mici înţepături de teamă pe şira spinării. Se ridică în picioare, cu faţa aproape la nivelul ţestei şi, cu ambele mâini, îşi dădu părul într-o parte. Dinţii rânjiră, iar orbitele goale părură că-i domină privirea.

Ce era asta?

Ţeasta îl fixă pe Ralph ca o fiinţă care cunoştea toate răspunsurile şi nu voia să le dezvăluie. Îl cuprinseră frica şi o furie morbidă. Lovi cu violenţă, iar obiectul scârbos din faţa lui se clătină ca o jucărie, dar reveni şi continuă să-i rânjească; îl lovi din nou şi urlă de scârbă. Îşi linse dosul degetelor învineţite, uitându-se la parul gol şi la ţeasta căzută şi spartă în două, cu un rânjet larg până la urechi. Smulse parul ce vibra în crăpătura dintre stânci şi îl ţinu ca pe o suliţă între el şi

bucăţile albe. Apoi se retrase, cu ochii la craniul răsturnat şi rânjind la cer.

Când văpaia verde dispăru de la orizont şi noaptea se lăsă de-a binelea, Ralph ajunse din nou la desişul de dinaintea stâncii în formă de castel. Trase cu ochiul şi văzu că înălţimea era încă ocupată şi că, indiferent cine stătea acolo, se înarmase pentru orice eventualitate cu o suliţă.

Îngenunche printre umbre şi singurătatea îl apăsă şi îl întristă. Da, avea de-a face cu sălbatici; dar erau fiinţe omeneşti. Spaimele, ca şi apropierea nopţii adânci, îl asaltau.

Ralph gemu uşor. Deşi obosit, nu se putea destinde pentru a se lăsa pradă somnului, căci îi era frică de trib. Poate că ar trebui să intre îndrăzneţ în fort, să spună „Să ne împăcăm“, să râdă uşor şi să doarmă printre ceilalţi. Să-şi închipuie oare că avea de-a face cu copii, cu băieţi de şcoală care spuneau: „Da, domnule; am înţeles, domnule“ şi purtau şepci? La lumina zilei, ar fi răspuns prin da; dar bezna şi ororile morţii spuneau nu. Zăcea în întuneric şi îşi dădea perfect seama că era un proscris.

— Fiindcă judec limpede.

Îşi frecă obrazul cu braţul, mirosi izul acid al sării, al transpiraţiei şi al jegului stătut. Departe, în stânga, valurile oceanului respirau, se retrăgeau, apoi porneau din nou fierbând peste stâncă.

Din spatele castelului se auzeau zgomote. Ascultă cu atenţie, desprinzându-şi mintea de la unduirea mării, şi recunoscu un ritm familiar:

— *Ucide fiara! Taie-i grumazul! Să curgă sânge!*

Tribul dansa. Undeva, de cealaltă parte a peretelui de stâncă, se aflau un cerc întunecat, un foc strălucitor şi carne. Savurau hrana şi confortul pe care ţi-l dă siguranţa.

Un zgomot de alături îl făcu să tresară. Sălbaticii se cocoţau pe stânca în formă de castel, până în vârf, şi le auzi vocile. Se furişă câţiva paşi şi văzu cum vârful stâncii îşi schimbă forma, mărindu-se. Pe insulă nu erau decât doi băieţi care se mişcau şi vorbeau în felul ăsta.

Ralph îşi lăsă capul pe braţe şi primi acest nou fapt ca pe o rană. Sam şi Eric făceau parte din trib. Păzeau castelul împotriva lui. Nu mai exista nici o şansă de a-i salva, pentru a forma un trib de proscrişi în cealaltă parte a insulei. Sam şi Eric se sălbăticiseră ca şi restul; Piggy murise, iar cochilia se sfărâmase.

În cele din urmă, un paznic coborî. Cei doi rămaşi sus păreau doar o prelungire întunecată a stâncii. În spatele lor se ivi o stea uneori mascată de o mişcare.

Ralph se strecură, dibuind drumul pe suprafaţa neregulată, ca şi cum ar fi fost orb. La dreapta se întindeau kilometri de valuri tulburi,

iar în stânga lui zăcea oceanul neliniştit, înspăimântător ca un puţ de mină. În fiecare clipă apa clipocea în jurul stâncii morţii şi înflorea într-o câmpie albă. Ralph se furişă până dădu de cornişa de la intrare. Posturile de pază erau chiar deasupra şi văzu capătul unei suliţe depăşind stânca.

— Sam, Eric… strigă el încet de tot.

Nu-i răspunse nimeni. Pentru a se face auzit, trebuia să vorbească mai tare; avea să trezească de la petrecerea lor de lângă foc creaturile acelea pictate în dungi. Strânse din dinţi şi începu să se caţere, pipăind locul de unde se prindea. Băţul care susţinuse craniul îl stingherea, dar nu voia să se despartă de această singură armă. Ajunse la acelaşi nivel cu gemenii şi le vorbi din nou.

— Sam, Eric…

Auzi un ţipăt şi zgomot de paşi repezi pe stâncă. Gemenii se ţineau unul de celălalt şi bolboroseau.

— Eu sunt, Ralph.

Îngrozit la gândul că vor fugi şi vor da alarma, Ralph se săltă în mâini, iar capul şi umerii îi apărură deasupra vârfului stâncii. Văzu departe, sub braţele lui, jerbele de flori luminoase din jurul stâncii.

— Eu sunt, Ralph.

Gemenii se aplecară în sfârşit şi îl priviră în faţă.

— Am crezut că-i…

— …n-am ştiut ce-i…

— …am crezut…

Îşi amintiră de noua şi ruşinoasa lor loialitate. Eric tăcea, dar Sam încercă să-şi facă datoria.

— Trebuie să pleci, Ralph. Pleacă imediat…

Îşi flutură suliţa şi încercă să ia un aer fioros.

— Întinde-o. Ai priceput?

Eric dădu şi el din cap şi agită suliţa. Ralph se lăsă pe braţe şi nu plecă.

— Am venit să vă văd.

Vocea i se îngroşase. Îl durea gâtul, deşi nu acolo fusese rănit.

— Am venit să vă văd.

Cuvintele nu puteau exprima durerea surdă a acestor gânduri. Tăcu, în vreme ce stelele străluceau şi dansau în toate direcţiile.

Sam se foi neliniştit.

— Vorbesc serios, Ralph, mai bine ai pleca.

Ralph îşi ridică din nou privirea.

— Voi doi nu v-aţi pictat. Cum puteţi…? Dac-ar fi lumină…

Dacă ar fi fost lumină, i-ar fi cuprins ruşinea când ar fi recunoscut situaţia. Noaptea era însă întunecoasă. Eric prinse curaj; apoi gemenii îşi începură discuţia confuză.

— Trebuie să pleci, fiindcă nu-i sigur…

— …ne-au silit… Ne-au lovit rău…
— Cine? Jack?
— O, nu…
Se aplecară spre el şi îşi coborâră glasul.
— Cară-te, Ralph…
— …e un trib…
— …ne-au silit…
— …n-am avut ce face…
Când Ralph vorbi din nou, vocea îi scăzuse şi părea că-şi pierde răsuflarea.
— Ce-am făcut? Am ţinut la el… şi-am vrut să ne salvăm…
Stelele se risipiră din nou pe cer. Eric clătină din cap cu gravitate.
— Ascultă, Ralph. Nu-ţi mai bate capul căutând explicaţii. S-a dus…
— Nu-ţi mai bate capul cu şeful…
— …trebuie să pleci, spre binele tău.
— Şeful şi Roger…
— …da, Roger…
— Te urăsc, Ralph. Au de gând să te omoare.
— Au de gând să te vâneze.
— Dar de ce?
— Nu ştiu. Şi, Ralph, şeful Jack zice c-ai fi primejdios…
— Şi trebuie să fim prudenţi şi să azvârlim cu suliţele în tine ca într-un porc.
— O să ne împrăştiem ca un cordon de-a lungul insulei…
— O să înaintăm din acest capăt…
— Până te găsim…
— Trebuie să dăm semnale.
Eric îşi înălţă capul şi reuşi să scoată un tânguit, bătându-se cu mâna peste gura deschisă. Apoi se uită neliniştit peste umăr.
— Aşa…
— …numai că, fireşte, mult mai tare.
— Dar n-am făcut nimic, şopti Ralph disperat. N-am vrut decât să ţin focul aprins!
Se opri o clipă, gândindu-se trist la ziua de mâine. O problemă de o importanţă covârşitoare îi veni în minte.
— Ce-aveţi de gând…?
La început nu reuşi să se facă limpede înţeles; apoi însă frica şi singurătatea îl îmboldiră.
— Când au să mă descopere, ce-au de gând cu mine?
Gemenii tăcură. Sub ei, stânca morţii înflori din nou.
— Ce-au de gând… o, Dumnezeule! Mi-e foame…
Stânca înaltă părea că se clatină sub el.
— Ei bine, ce-au de gând…?
Gemenii răspunseră indirect la întrebare.

— Trebuie să pleci, Ralph.

— Pentru binele tău.

— Stai cât mai departe. Cât poţi de departe.

— Nu vreţi să veniţi cu mine? Noi trei… Am avea o şansă.

După o clipă de tăcere, Sam vorbi cu un glas sugrumat:

— Nu-l cunoşti pe Roger. E groaznic.

— …iar Şeful… amândoi…

— …înspăimântători…

— …doar Roger….

Gemenii înlemniră. Unul dintre membrii tribului se cocoţa spre ei.

— Vine să vadă dacă stăm de pază. Pleacă repede, Ralph!

În timp ce se pregătea să coboare de pe stâncă, Ralph încercă să tragă cel puţin un ultim folos de pe urma întâlnirii.

— Am să mă ascund prin apropiere; în desişul ăla, le şopti el, aşa că nu-i lăsaţi să se apropie de el. N-o să le treacă prin cap să caute atât de aproape…

Zgomotul paşilor se auzea încă la o oarecare depărtare.

— Sam, n-o să mi se întâmple nimic rău, nu?

Gemenii tăcură din nou.

— Uite! exclamă Sam. Ia asta…

Ralph simţi că-i împing o halcă de carne şi o înşfăcă.

— Dar voi ce-o să faceţi când au să mă prindă?

Deasupra lui, tăcere. I se păru că spusese o prostie. Se lăsă în jos pe stâncă.

— Ce-o să faceţi…?

De pe vârful stâncii înalte veni un răspuns de neînţeles.

— Roger a ascuţit un par la amândouă capetele.

Roger a ascuţit un par la amândouă capetele. Ralph încercă să găsească un sens cuvintelor, dar nu reuşi. Trase toate înjurăturile care îi trecură prin cap într-o clipă de enervare, apoi căscă. Cât timp poţi rezista fără să dormi? Tânjea după un pat şi după cearşafuri, dar singurul lucru alb de aici era apa lăptoasă ce curgea încet şi luminos în jurul stâncii, la zece metri sub el, acolo unde se prăbuşise Piggy. Piggy era pretutindeni, pe acest istm care devenea îngrozitor în beznă şi moarte. Dacă Piggy ar ieşi acum din apă, cu capul golit de creieri? Ralph scânci şi căscă asemenea unui puşti. Băţul din mână deveni o cârjă pe care se sprijinea.

Se încordă. Sus pe stâncă se auzeau voci. Sam şi Eric discutau cu cineva. Dar ferigile şi iarba erau în apropiere. Aici trebuia să stea, ascuns, lângă un alt tufiş unde intenţiona să se pitească a doua zi. Aici – şi pipăi iarba – era un loc unde putea să-şi petreacă noaptea, nu prea departe de trib, aşa încât, dacă se dezlănţuiau ororile forţelor supranaturale, putea cel puţin să se bage în mijlocul oamenilor, chiar dacă asta însemna…

Ce însemna? Un par ascuţit la amândouă capetele. Ce aveau de gând cu parul? Aruncaseră cu suliţele şi nu-l nimeriseră decât cu una. Poate că nu aveau să-l nimerească nici data viitoare.

Se ghemui în iarba înaltă, îşi aminti de carnea dată de Sam şi începu s-o sfâşie cu lăcomie. În vreme ce mânca, auzi alte zgomote – ţipetele de durere ale lui Sam şi Eric, ţipete de spaimă, voci mânioase. Ce se întâmpla? Altcineva avea neplăceri, căci cel puţin unul dintre gemeni se tânguia. Apoi glasurile se îndepărtară coborând pe stâncă şi Ralph încetă să se gândească la ele. Pipăi şi dădu peste nişte frunze răcoroase şi delicate de palmier, în spatele tufişului. Aici era deci ascunzişul pentru acea noapte. La primele raze, avea să se strecoare în desiş, să se furişeze printre tulpinile încâlcite, să se afunde atât de adânc, încât numai unul care izbutea să se vâre ca el ar fi putut să pătrundă; iar acela avea să fie împuns. Avea să stea acolo, iar cei ce-l căutau aveau să treacă pe alături, cordonul de băieţi avea să înainteze, urlând, de-a lungul insulei, iar el avea să fie liber.

Îşi croi drum printre ferigi, deschizând un tunel. Lăsă băţul alături şi se ghemui în întuneric. Trebuia să nu uite să se trezească la primele raze de lumină, pentru a-i păcăli pe sălbatici, şi nici nu-şi dădu seama cât de repede veni somnul, care îl rostogoli într-un hău întunecat.

Un zgomot care se apropia îl trezi mai devreme decât ar fi vrut. Deschise un ochi, zări o moviliţă la câţiva centimetri în faţă şi se prinse de ea cu mâinile, în timp ce lumina se filtra printre frunzele ferigilor. De-abia avu timp să înţeleagă că acele vise urâte, vechi de secole, vise de prăbuşire şi de moarte dispăruseră, iar dimineaţa începuse, când deodată auzi iar zgomotul. Era un urlet întrerupt, răsunând de pe malul mării, iar apoi un alt sălbatic îi răspunse, urmat de un altul. Strigătul alunecă pe lângă el peste istm, de la mare până la lagună, ca ţipătul unei păsări în zbor. Nu-şi pierdu vremea să reflecteze, înşfăcă băţul ascuţit şi se târî înapoi prin ferigi. În câteva secunde se strecură în desiş; dar nu cu mult înainte apucă să vadă picioarele unui sălbatic înaintând spre el. Ferigile fură călcate în picioare şi auzi paşi mişcându-se în iarba înaltă. Sălbaticul, indiferent cine era, urlă de două ori; strigătul se repetă în amândouă direcţiile, apoi se stinse. Ralph se ghemui mai mult în desiş, încurcat printre plante; dar un timp domni liniştea.

Cercetă desişul. Firește, nimeni nu-l putea ataca aici – şi pe deasupra, avusese noroc. Stânca uriaşă care îl ucisese pe Piggy sărise drept acolo, chiar în mijloc, şi croise un drum lat de aproape un metru. Ralph se strecură înăuntru şi se simţi isteţ şi în siguranţă. Se aşeză cu grijă printre crăcile rupte şi aşteptă să treacă grupul de vânători. Se uită printre frunze şi zări ceva roşu. Trebuia să fie vârful castelului, îndepărtat şi neameninţător. Se ghemui fericit, aşteptând ca zgomotele vânătorii să se piardă.

Nu răbufni nici un zgomot; cu timpul, în umbra verde, sentimentul de mare fericire se destrămă.

În cele din urmă, auzi o voce – vocea lui Jack, dar înăbuşită.

— Eşti sigur?

Sălbaticul căruia i se adresase tăcu. Poate că făcuse un gest cu mâna.

— Dacă ne păcăleşti… zise Roger.

În secunda următoare, se auzi o gâfâitură şi un ţipăt de durere. Ralph se strânse instinctiv. Unul dintre gemeni se afla acolo, în afara desişului, împreună cu Jack şi Roger.

— Eşti sigur c-a vrut să se ascundă aici?

Geamănul gemu uşor, apoi ţipă iar.

— Voia să se ascundă acolo?

— Da… da… ah!

Printre pomi se răspândi un râs cristalin.

Aşadar, ştiau.

Ralph ridică băţul şi se pregăti de luptă. Dar ce-i puteau face? Le-ar fi trebuit o săptămână să pătrundă prin desişuri; şi oricine ar fi încercat să-şi croiască drum înăuntru, ar fi rămas fără apărare. Pipăi cu degetul mare vârful suliţei şi rânji mulţumit. Oricine ar fi încercat să ajungă la el avea să fie împuns, avea să guiţe ca un porc.

Se îndepărtau şi se întorceau la castel. Auzi paşi, apoi cineva chicoti. Răsună iar acel ţipăt strident, ca de pasăre, izbucnit în şirul de băieţi. Deci, unii tot îl mai pândeau; dar alţii…

Se aşternu o tăcere lungă şi ameninţătoare.

Ralph se trezi cu gura plină de coaja lemnoasă a suliţei pe care o rodea. Se ridică şi se uită în sus spre stânca în formă de castel.

În timp ce privea, auzi vocea lui Jack în vârf:

— Împingeţi! Împingeţi! Împingeţi!

Uriaşul bolovan roşu pe care îl vedea deasupra stâncii dispăru ca o cortină, iar apoi zări siluete şi cerul albastru. Într-o clipă, pământul se cutremură, ceva şuieră prin aer, iar o mână uriaşă mătură vârfurile desişului. Bolovanul sări mai departe, bubuind şi distrugând totul în cale spre plajă, în timp ce un potop de rămurele şi de frunze se abătu asupra lui. Dincolo de desiş, tribul urlă de bucurie.

Din nou tăcere.

Ralph îşi vârî degetele în gură şi şi le muşcă. Sus mai era doar un singur bolovan pe care l-ar fi putut deplasa; era cât o căsuţă, cât o maşină, cât un tanc. Socoti cu o luciditate chinuitoare traiectoria probabilă – bolovanul avea să pornească încet, avea să cadă de pe o cornişă pe alta, să se rostogolească de-a lungul istmului ca un buldozer imens.

— Împingeţi! Împingeţi! Împingeţi!

Ralph lăsă suliţa, apoi o ridică la loc. Enervat, îşi dădu părul peste

cap, făcu doi paşi repezi şi se întoarse. Se uită la vârfurile rupte ale unor crengi.

Domnea încă liniştea. Observă că pieptul îi urcă şi coboară, şi se miră descoperind cât de repede respira. În stânga, în mijlocul pieptului, simţea bătăile violente ale inimii. Lăsă iar suliţa.

— Împingeţi! Împingeţi! Împingeţi!

Un strigăt prelung de bucurie.

Ceva bubui pe stânca roşie, apoi pământul săltă şi începu să se zguduie, în timp ce zgomotul creştea în acelaşi ritm. Ralph fu azvârlit în aer, trântit jos, izbit de crăci. În dreapta, la doar un metru, întreg desişul se aplecă, iar rădăcinile gemură smulse din pământ. Un obiect roşu se întoarse încet, ca o roată de moară. Apoi trecu mai departe cu un pas de elefant, iar zgomotul se pierdu spre mare.

Ralph îngenunche pe pământul răscolit şi aşteptă să se aşeze praful. În curând, tulpinile albe şi zdrobite, crăcile despicate şi desişul încălcit îşi reveniră. Îşi pipăi din nou pulsul şi avu o senzaţie apăsătoare.

Din nou tăcere.

Şi totuşi, nu o tăcere deplină. Şopteau acolo sus; deodată, crăcile se mişcară violent în dreapta, în două locuri. Vârful ascuţit al unei suliţe apăru. Cuprins de panică, Ralph împunse cu suliţa lui prin crăpătură şi apăsă cu toată puterea.

— Auuuuuuu!

Suliţa îi tremură niţel în mâini, apoi o retrase.

— Auuuuu!

Cineva gemea în afara desişului şi se auzi o bolboroseală.

Se certau groaznic, iar sălbaticul rănit continua să geamă. Apoi se făcu iar linişte, se auzi o singură voce, şi Ralph îşi spuse că nu era a lui Jack.

— Vezi? Ţi-am spus eu că-i primejdios.

Sălbaticul rănit gemu din nou.

Şi-acum? Şi-acum?

Ralph îşi încleştă mâinile în jurul suliţei roase, iar părul îi căzu pe ochi. Cineva bombănea la doar câţiva paşi de stânca în formă de castel. Un sălbatic spuse: „Nu!“ cu o voce revoltată; apoi se auzi un râs înăbuşit. Se ghemui şi rânji spre peretele de crăci. Îşi ridică suliţa, mârâi şi aşteptă.

Din nou, grupul invizibil râse batjocoritor. Auzi un zgomot ciudat, de lichid care se scurge, apoi nişte pârâituri mai tari, ca şi cum s-ar fi desfăcut mari fâşii de celofan. Un băţ se rupse. Ralph îşi înăbuşi tusea. Fumul se strecura printre ramuri, în fuioare albe şi galbene, pata de cer albastru de deasupra luă culoarea unui nor de furtună, iar fumul se revărsă în valuri în jurul lui.

Cineva râse nervos şi un glas strigă:

— Fum!

Îşi croi drum prin desiş spre pădure, încercând să meargă pe cât posibil pe sub fum. În curând, zări un luminiş şi frunzele verzi de la marginea desişului. Un sălbatic vopsit în dungi roşii şi albe stătea de pază, înarmat cu o suliţă. Tuşea şi îşi ştergea vopseaua din jurul ochilor cu dosul palmei, încercând să vadă prin fumul care se înteţea. Ralph se aruncă asemenea unei pisici; îl împunse cu suliţa, răcni, iar sălbaticul se frânse din şale. Din spatele desişului răsună un strigăt şi Ralph o rupse la fugă printre tufişuri, mânat de frică. Dădu de o potecă de porci, merse pe ea o sută de metri, apoi coti. În urma lui, ţipetele întrerupte se întinseră din nou peste insulă, iar o voce izolată răcni de trei ori. Bănui că era semnalul de înaintare şi fugi din nou, până când pieptul începu să-i ardă. Se aruncă sub un tufiş şi aşteptă să-şi recapete răsuflarea. Îşi trecu limba peste dinţi şi peste buze, şi auzi în depărtare strigătele întrerupte ale urmăritorilor.

Avea mai multe posibilităţi. Putea să se caţere într-un copac, dar asta însemna să joace totul pe o singură carte. Dacă îl descopereau, nu le rămânea decât să-l aştepte să coboare.

Dac-ar fi avut măcar timp să gândească!

Două strigăte izbucnite de la aceeaşi distanţă îi trădară planul. Fiecare dintre sălbaticii răspândiţi în pădure trebuia să scoată acel strigăt şi să acopere zona. Operau în acest fel ca să menţină cordonul intact în întreaga insulă. Se gândi la mistreţul care trecuse cu atâta uşurinţă printre ei. Dacă n-avea încotro, când vânătorii aveau să se apropie prea mult, avea să atace cordonul cât încă era subţire, să treacă prin el şi să fugă înapoi. Dar unde să fugă? Cordonul se va întoarce şi va înainta, iar mai devreme sau mai târziu va trebui să doarmă şi să mănânce, şi atunci se va trezi înhăţat de ei; vânătoarea se va transforma într-o urmărire de exterminare.

Ce-i rămânea de făcut? Să se caţere într-un copac? Să străpungă cu forţa cordonul ca un mistreţ? Oricare dintre alegeri era îngrozitoare.

Un strigăt, şi inima îi sări în piept. Ralph ţâşni, alergă spre marginea oceanului şi spre jungla deasă, ca să se ascundă printre liane; rămase o clipă pe loc, cu picioarele tremurând. Dacă ar fi avut linişte un răstimp, cât să se gândească!

Apoi din nou, strident şi inevitabil, strigătul întrerupt se întinse peste insulă. Auzindu-l, dădu nărăvaş din picioare printre liane şi o rupse iar la fugă gâfâind. Se aruncă la pământ lângă nişte ferigi. Să se urce în copac sau să atace? Îşi ţinu o clipă respiraţia, se şterse la gură şi îşi porunci să fie calm. Sam şi Eric se aflau pe undeva în cordon şi regretau. Oare? Dar dacă în locul lor l-ar fi întâlnit pe şef sau pe Roger, ducând moartea în mâini?

Ralph îşi dădu peste cap părul încurcat şi îşi şterse sudoarea de pe ochiul cu care vedea mai bine. Vorbi tare:

— Gândeşte-te.

Ce ar fi trebuit să facă?

Nu-l mai avea pe Piggy care să-i dea sfaturi înţelepte. Nu mai exista o nici adunare solemnă pentru dezbateri şi nici demnitatea cochiliei.

— Gândeşte-te!

Se temea mai ales de vălul care i se lăsa peste creier, estompând sentimentul primejdiei, făcând din el un neisprăvit.

O a treia idee ar fi fost să se ascundă atât de bine, încât cordonul care înainta să treacă pe lângă el fără să-l descopere.

Îşi înălţă brusc capul de la pământ şi trase cu urechea. Trebuia să fie atent şi la un alt zgomot, un mârâit adânc, ca şi cum pădurea însăşi s-ar fi supărat pe el, un zgomot întunecat, pe fundalul căruia strigătele întrerupte păreau că zgârie ca pe o tablă de gresie. Ştia că-l mai auzise, dar nu avea timp să-şi amintească unde.

Să străpungă cordonul.

Să se caţăre în copac.

Să se ascundă şi să-i lase să-l depăşească.

La un strigăt mai apropiat, se ridică şi porni în pripă, alergând printre mărăcini. Deodată se trezi în luminiş, exact în acelaşi loc şi văzu rânjetul de doi metri al craniului care încetase să-şi bată joc de fâşia de cer albastru-închis şi privea ironic perdeaua de fum. Ralph alergă pe sub copaci, înţelegând de unde provenea mârâitul pădurii. Îl goneau cu ajutorul fumului şi insula luase foc. Mai bine să se ascundă decât să se caţăre într-un copac, fiindcă îi rămânea posibilitatea să străpungă cordonul, în cazul când îl descopereau.

Atunci, să se ascundă.

Se întrebă dacă un porc mistreţ ar fi procedat la fel şi se strâmbă în gol. Trebuia să descopere cel mai compact desiş, cea mai întunecoasă groapă de pe insulă şi să se furişeze înăuntru. În timp ce fugea, se uită în jur. Raze şi bălţi de soare pluteau deasupra lui, iar transpiraţia îi lucea în dungi pe trupul murdar. Ţipetele se auzeau departe şi slab.

Găsi în sfârşit un loc care i se păru potrivit, deşi hotărârea era disperată. Aici, tufişurile şi încâlceala lianelor alcătuiau o draperie care reţinea toată lumina soarelui. Dedesubt se afla un spaţiu înalt de aproape treizeci de centimetri, străpuns pretutindeni de tulpini paralele cu solul sau verticale. Dacă se strecura printre ele, putea pătrunde vreo cinci metri în adâncime, în cazul că sălbaticilor nu le venea gândul să se culce la pământ şi să-l caute; chiar şi atunci, dacă se ascundea în beznă şi avea ghinionul să fie zărit, mai putea să se repeadă la sălbatic, să rupă cordonul şi să facă stânga-mprejur.

Târî prudent băţul după el şi îşi croi drum printre trunchiurile drepte. Ajunse în mijlocul draperiei, se culcă şi trase cu urechea.

Ardea un foc mare şi răpăitul de tobe pe care şi-l închipuise mult în urmă răsună mai aproape. Un foc putea să întreacă un cal în galop? Vedea pământul scăldat în soare cam la cincizeci de metri de unde

stătea culcat; în timp ce pândea, fiecare pată de soare clipi spre el. Fenomenul semăna atât de mult cu vălul tremurător din mintea lui, încât o clipă crezu că petele îi clipeau tot în minte. Fenomenul se intensifică, apoi slăbi, petele se stinseră şi o pătură grea de fum se aşternu între insulă şi soare.

Dacă cineva ar fi căutat pe sub tufişuri şi l-ar fi zărit, nu puteau fi decât Sam şi Eric, care s-ar fi prefăcut că nu observaseră nimic şi-ar fi tăcut. Îşi lăsă obrazul pe pământul de culoarea ciocolatei, îşi umezi buzele uscate şi închise ochii. Sub tufiş solul vibra foarte uşor; sau poate că era doar un ecou al duduiturilor focului şi al urletelor întrerupte, prea joase pentru a mai fi auzite.

Cineva strigă. Ralph îşi înălţă faţa de la pământ şi privi în lumina opacă. Se gândi că sălbaticii trebuie să se fi apropiat şi inima începu să-i zvâcnească. Să se ascundă, să forţeze cordonul sau să se caţăre într-un copac – ce merita să rişte? Nenorocirea era că nu-i rămânea decât o singură alegere.

Focul se apropiase; crăcile mari pocneau în rafale, trunchiurile plesneau în foc. Caraghioşii! Focul probabil că ajunsese la pomii fructiferi – ce-aveau să mănânce a doua zi?

Ralph se foi în culcuşul strâmt. Nu merita să rişte câtuşi de puţin! Ce-i puteau face? Să-l bată? Să-l omoare? Un par ascuţit la amândouă capetele.

Strigătele răsunară brusc în apropiere şi-l făcură să sară în picioare. Văzu un sălbatic vopsit în dungi ieşind repede dintr-un desiş verde şi înaintând spre perdeaua unde se ascundea el – un sălbatic înarmat cu o suliţă. Ralph îşi încleştă degetele în ţărână. Fii gata pentru orice eventualitate.

Îşi căută suliţa să se apere. Îşi dădu seama că băţul era ascuţit la amândouă capetele.

Sălbaticul se opri la cincisprezece metri de el şi scoase un strigăt.

Poate că-mi aude inima zvâcnind peste trosnetele focului!

Nu ţipa. Fii gata.

Sălbaticul înaintă. Nu-l vedea decât de la talie în jos. Zări capătul suliţei. Acum îl vedea de la genunchi în jos.

Nu ţipa.

Din spatele sălbaticului, din frunzişurile verzi, ţâşni o turmă de porci care se năpustiră în pădure. Păsările ţipau, şoarecii chiţăiau, iar o creatură mică ţopăi, se vârî sub covorul de frunze şi scânci.

La cinci metri mai încolo, sălbaticul se opri lângă desiş şi scoase un strigăt. Ralph îşi ridică genunchii şi se ghemui. Ţinea în mână băţul – băţul ascuţit la amândouă capetele –, băţul care vibra atât de violent, care se făcea când lung, când scurt, când uşor, când greu, şi apoi iar uşor.

Urletul întrerupt se răspândi de la un ţărm la celălalt. Sălbaticul

îngenunche la marginea tufişului; în pădurea din spatele lui pâlpâiră lumini. Văzu un genunchi care dărâmă o moviliţă. Acum apăru şi celălalt genunchi. Două mâini. O suliţă.

O faţă.

Sălbaticul scrută întunericul de sub tufiş. Era limpede că vedea lumină într-o parte şi într-alta, dar nu şi în mijloc – acolo era Ralph. În mijloc – o pată de beznă; sălbaticul se schimonosi, încercând să pătrundă prin beznă.

Secundele se prelungeau. Ralph se uită direct în ochii sălbaticului.

Nu ţipa.

Ai să te întorci.

Te-a văzut. Îşi ia măsuri. Un băţ ascuţit.

Ralph scoase un ţipăt de groază, de mânie şi de disperare. Îşi îndreptă picioarele, ţipetele deveniră continue, cu spume la gură. Ralph o rupse la fugă, o zbughi din tufişuri, se trezi în luminiş, urlă şi răcni, plin de sânge. Zvârli suliţa, iar sălbaticul se rostogoli; alţii însă se îndreptau spre el ţipând. Se feri când o suliţă îi zbură pe alături, apoi fugi iar, în tăcere. Deodată, luminile pâlpâitoare dinaintea lui se contopiră, mugetul pădurii deveni un tunet, iar un desiş din faţa lui erupse într-o jerbă de flăcări. O apucă la dreapta, alergând cu o iuţeală disperată; arşiţa pulsa la stânga, iar focul înainta iute ca fluxul. Urletele întrerupte se înălţară în urma lui şi se răspândiră – o serie de urlete scurte şi stridente, anunţând că fusese descoperit. O siluetă ciocolatie răsări în dreapta şi se retrase. Alergau cu toţii, urlând nebuneşte. Îi auzea cum înaintează, culcând tufişurile la pământ, iar la stânga răsună tunetul strălucitor şi fierbinte al focului. Uită de răni, de foame şi de sete şi îl cuprinse frica; o frică disperată care prinsese aripi; năvăli prin pădure şi spre plaja deschisă. Înaintea ochilor îi jucau pete care se transformară în cercuri, se lărgiră repede şi dispărură. Simţea oboseala, de parcă picioarele n-ar fi fost ale lui, iar urletele întrerupte şi disperate se strângeau ameninţător într-un semicerc vălurit, aproape închizându-l.

Se împiedică de o rădăcină, iar urletul care îl urmărea se înălţă şi mai mult. Văzu un adăpost izbucnind în flăcări, focul îi linse umărul drept şi zări luciul mării. Apoi căzu, se rostogoli neîncetat în nisipul cald şi se ghemui cu un braţ ridicat pentru a se apăra, gata să-i implore să aibă milă de el.

Se ridică împleticindu-se, aşteptând încordat alte spaime, şi înălţă privirea spre o şapcă uriaşă. Era o şapcă albă, iar deasupra cozorocului verde se zăreau o coroană, o ancoră şi un frunziş auriu. Zări o uniformă de pânză albă, epoleţi, un revolver şi pe tunică un şir de nasturi auriţi.

Un ofiţer de marină, uimit dar prudent, stătea pe nisip şi se uita în jos la Ralph. Pe plajă, în spatele lui, aştepta o ambarcaţiune cu prora

ridicată şi ţinută de doi marinari. În spate, un altul era înarmat cu un pistol-mitralieră.

Urletele întrerupte slăbiră şi se pierdură.

Ofiţerul se uită nedumerit la Ralph, apoi îşi luă mâna de pe tocul revolverului.

— Hei.

Uşor jenat, dându-şi seama cât era de murdar, Ralph îi răspunse timid:

— Da.

Ofiţerul dădu din cap, ca şi cum i s-ar fi răspuns la o întrebare.

— Nu există nici un adult… nici un adult printre voi?

Ralph clătină tăcut din cap. Se răsuci puţin pe nisip. Un semicerc de băieţaşi, cu trupurile vopsite în dungi de argilă colorată, cu beţe ascuţite în mână, aştepta pe plajă fără să scoată vreun cuvânt.

— Vă distraţi şi vânaţi, zise ofiţerul.

Focul ajunse la cocotierii de lângă plajă şi îi înghiţi zgomotos. O flacără ce părea izolată sări ca un acrobat şi linse vârfurile palmierilor de pe platformă. Cerul se înnegrise.

Ofiţerul îi zâmbi prietenos lui Ralph.

— V-am văzut fumul. Ce făceaţi? V-aţi apucat de război sau ce?

Ralph dădu din cap.

Ofiţerul cercetă mica sperietoare dinaintea lui. Băiatul avea nevoie să facă baie, să se tundă, să se şteargă la nas şi să fie uns cu alifii.

— N-a murit nimeni, sper? E vreun mort?

— Doar doi. Cadavrele nu mai sunt.

Ofiţerul se aplecă şi îl privi atent pe Ralph.

— Doi? Omorâţi?

Ralph dădu încă o dată din cap. În spatele lui, întreaga insulă se zguduia din cauza focului. Ofiţerul îşi dădea seama de obicei când cineva spune adevărul. Fluieră încet.

Alţi băieţi se apropiau, nişte ţânci cafenii, cu burţile umflate, ca nişte mici sălbatici. Unul se apropie de ofiţer, ridică fruntea şi-l privi.

— Eu sunt… eu sunt…

Dar nu mai scoase un cuvânt. Percival Wemys Madison căută în minte incantaţia care se ştersese cu totul.

Ofiţerul se întoarse spre Ralph.

— O să vă luăm cu noi. Câţi sunteţi?

Ralph clătină din cap. Ofiţerul se uită peste el la grupul de băieţi vopsiţi.

— Cine-i şeful?

— Eu! răspunse Ralph tare.

Un băieţel având pe cap o şapcă neagră zdrenţuită, de-a dreptul extraordinară pe părul roşu, iar la brâu rămăşiţele unor ochelari, păşi înainte, apoi se răzgândi şi rămase nemişcat.

— V-am văzut fumul. Şi nu ştii câţi sunteţi?

— Nu, domnule comandor.

— Mi-aş fi închipuit, spuse ofiţerul, în timp ce îşi imagina cercetarea care-l aştepta, mi-aş fi închipuit că un grup de băieţi englezi – sunteţi toţi englezi, nu? – sunt în stare să facă o figură mai onorabilă decât asta, adică…

— Aşa a fost la început, zise Ralph, mai înainte ca lucrurile… Pe atunci eram strâns legaţi… continuă el şi se opri.

Ofiţerul dădu din cap încurajator.

— Ştiu. Grozav spectacol. Ca în *Insula de corali.*

Ralph îl privi tăcut. O clipă îi trecu rapid prin minte viziunea splendorii stranii care invadase odinioară plaja. Insula se calcinase, Simon murise, iar Jack… Îl podidiră lacrimile şi îl zgâlţâiră hohote de plâns. Pentru prima oară de când se afla pe insulă, se lăsă pradă lor; tremura copleşit de o durere care părea că-i îndoaie tot trupul. Vocea i se ridică pe sub fumul negru, în faţa insulei ce se consuma în flăcări; molipsiţi de lacrimile lui, ceilalţi copii mici începură şi ei să tremure şi să plângă în hohote. Iar în mijlocul lor, Ralph, nespălat, cu părul încâlcit, murdar la nas, plângea sfârşitul nevinovăţiei, bezna inimii omeneşti şi căderea în gol a adevăratului, a înţeleptului său prieten Piggy.

Ofiţerul, înconjurat de zgomote, se emoţionă şi el şi se simţi prost. Se îndepărtă pentru a le da timp să-şi revină şi aşteptă, cu privirea pironită pe crucişătorul elegant din depărtare.